

சி. திருச்செந்தூரன்

இலங்கையில் அடிப்படை உரிமைகள்:
ஓர் அறிமுகம்

இலங்கையில் அடிப்படை உரிமைகள் : ஓர் அறிமுகம்

சி. திருச்செந்தூரன்

உதவி விரிவுரையாளர்,

அரசறிவியல் துறை

கலைப்பீடம்

யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

புதிய தூசிசனம் வெளியீடு

2011

நூற்குறிய்பு

நூற் தலைப்பு : இலங்கையில் அடிப்படை உரிமைகள் :
ஓர் அறிமுகம்

ஆசிரியர் : சி. திருச்செந்தூரன்
உதவி விரிவுரையாளர்,
அரசறிவியல் துறை
கலைப்பீடம்
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

பதிப்பாண்டு : ஏப்ரல் 2011

எழுத்து : 12.5

பக்கங்கள் : VI + 106

படிகள் : 1000

விலை : ரூ. 200.00

அச்சிடல் : தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம்,
நெல்லியடி.
தொ.பே. இல. : 0212264014

வெளியீடு : புதிய தரிசனம்

ISBN No : 978-955-53347-0-9

Title : **Fundamental Rights in SriLanka :
An Introduction**

Author : S. Thiruchchenthuran
Assistant Lecturer,
Department of Political Science
Faculty of Arts
University of Jaffna.

Edition : April 2011

Price : Rs. 200.00

Published by : Puthiya tharisanam

Printed by : Tamil Poonka,
Nelliady.

அணிந்துரை

வரலாறு என்பது என்றுமே அரசியலால் உரம்பெற்ற உரிமைக் கோரிக் கைகளாலும், போராட்டங்களாலுமே முன்நகர்த்தப்பட்டு வந்துள்ளது. தனிமனிதன், குழுக்கள், சமூகம், நாடு, பிராந்தியம், சர்வதேசம் என்ற யாவுமே உரிமை வலைக்குள் சிக்குண்டே காணப்படுகின்றன. அரசியல் நீதியின் திறவுகோலாக இருப்பது உரிமைகளே ஆகும். அரசியல் கோட்பாடுகளிலும், நடைமுறைகளிலும், பிரச்சினைகளும், எழுவினாக்களும் பெருமளவுக்கு உரிமைகள் பற்றிய அம்சங்களையே வலம்வருகின்றன.

உரிமைகளை முன்னிலைப்படுத்தி அரசறிவியலை விளக்கும் ஓர் அறிஞர், “நீரில்லாமல் மீன்கள் இறந்துவிடுவது போல சட்டமும், ஒழுங்கும் இல்லாத சமூகத்தில் உரிமைகள் இல்லாமல் மனிதன் இறந்துவிடுகின்றான்” என்றார். பிரபலமான அரசறிவியலாளரும் பின்னாளில் அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியுமாக விளங்கிய வூட்ரோ வில்சன், “சமாதானத்தை விட உரிமைகளே பெறுமதியானவை” என்றார். “உரிமை இல்லாமல் வரியும் இல்லை” என்பதே அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் முக்கிய சுலோகமாகவும் இருந்தது. ஜோன். டி. ரொக்பெல்லர் என்ற மற்றோர் அரசியல் அறிஞர், “ஒவ்வொரு உரிமையும் ஒரு பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கின்றது என்றும், ஒவ்வொரு வாய்ப்பும் ஒரு கடப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றது என்றும், ஒவ்வொரு உடமையும் ஒரு கடமையைக் கொண்டிருக்கின்றது” என்றும் கூறி உரிமைகளின் வியாபகத்தை மேலும் அகலப்படுத்தி ஆழமாக்குகின்றார்.

இப்பின்னணியிலேயே யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக் கழகத்தின் அரசறிவியல்துறை புதுமுக உதவி விரிவுரையாளரான திரு. சி. திருச்செந்தூரன் எழுதியுள்ள இலங்கையில் அடிப்படை

உரிமைகள் : ஓர் அறிமுகம் என்ற இந்நூல் நோக்கப்படல் வேண்டும். மனித உரிமைகளின் இதயமான அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கருவையும், அதன் பிரயோகத்தை இலங்கையைச் சிறப்பாகவும், சர்வதேசத்தைப் பொதுவாகவும் கருத்திற்கொண்டு இந்நூல் விளக்குகின்றது. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக அரசறிவியல் சார்ந்த அணுகுமுறையை இறுக்கமாக வரித்துக்கொள்ளும் ஆசிரியர், சட்ட, வரலாற்று அணுகுமுறைகளாலும் தனது முயற்சிக்கு வலுவும், வளமும் சேர்க்கத் தவறவில்லை. அரசறிவியலின் மையக்கருவான உரிமைகளின் தொடுவானத்துக்குள் மனித உரிமைகளையும், அடிப்படை உரிமைகளையும் கச்சிதமாக இந்நூல் உள்வாங்கியுள்ளது. இவ்வகையில் உரிமைகளின் பரப்பையும், முழுமையையும் வெளிக்கொணர முற்படுவதே இம்முயற்சியின் தனித்துவமும், சிறப்பும், சாதனையும் எனலாம்.

அரசறிவியல் மாணவர்களினதும், மனித உரிமை ஆர்வலர்களினதும் அறிவுத் தளத்தை இந்நூல் வளப்படுத்தும் என்பது வெள்ளிடைமலை. அளவில் சிறியதாயினும் இந்நூல் தரத்தில் பெரியது. ஆசிரியரின் வயதுடனும், அனுபவத்துடனும் ஒப்பிடும்போது அவரின் அறிவாற்றலும், எழுத்தாற்றலும் விஞ்சியே காணப்படுகின்றன. இவை யாவும் ஆசிரியருக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துவரும் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் தருகின்றது. ஆசிரியரின் நுண்மாண்டுழைபுலம் மேலும் பல அரசறிவியல் சார்ந்த நல்ல நூல்களைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு நல்குவதாக!

பேராசிரியர் அ. வே. மணிவாசகர்
தலைவர்/ அரசறிவியல் துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

என்னுரை

சமகால சர்வதேச உலகில் மனித உரிமைகள் என்ற பதம் முதன்நிலைப்படுத்தி நோக்கப்படுகிறது. நாடுகளுக்குள் கூர்மைபெறும் இன, மத, ஆயுத முரண்பாடுகள் மனித உரிமைகளைக் காற்றில் பறக்கச் செய்கின்றன அல்லது குழிதோண்டிப் புதைக்கின்றன. இந்நிலையில் மனித உரிமை பற்றிய கற்கை நெறியானது உலகின் பல பாகங்களிலும், பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும், நிறுவன மட்டங்களிலும் சிறப்பாக போதிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இவ் நூல் இலங்கையில் அடிப்படை உரிமை பற்றிய எண்ணக்கருக்கள் எவ்வாறு அந்நியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்து படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய நிலையை அடைந்துள்ளது என்பது பற்றி விபரிக்கின்றது. தவிரவும் இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் அக்குறைபாடுகளை கடந்த, நீதித்துறையினரின் சில சாதனைகளையும், மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, ஒம்புட்ஸ்மன், உயர்நீதிமன்றம் போன்றவற்றின் செயற்பாடுகளையும் தொட்டுச்செல்கிறது. இதுதவிர மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய போக்கினையும் சுருக்கமாக அளவீடு செய்கிறது.

பல்வேறு இடர்களின் மத்தியில் இலங்கையில் அடிப்படை உரிமைகள் : ஓர் அறிமுகம் என்ற நூலினை எழுதிவெளியிடுவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும், தகுந்த ஆலோசனைகளும் தந்து எனது கல்வி வளர்ச்சியில் எப்போதும் பங்கேற்கும் அன்பிற்கும் பெருமதிப்பிற்குமுரிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக அரசறிவியல் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் அ.வே. மணிவாசகர் அவர்கட்கு எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

மேலும் இந்நூலை எழுதுவதற்கு பலதரப்பட்ட தகவல்களை வழங்கி எனது தேடல் தளத்தை விரிவுபடுத்தி ஆழப்படுத்திய சமூகவியல்துறைத் தலைவர், அரசறிவியல்துறை சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் கே.ரீ. கணேசலிங்கம் அவர்களுக்கும், சட்டத்துறை முன்னாள் தலைவர் விரிவுரையாளர் எஸ். சுதர்சன் அவர்கட்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள். மேலும் தோழமையுடன் தோள் கொடுத்துதவும் சமூகவியல்துறை விரிவுரையாளர்களாகிய இ.இராஜேஸ்கண்ணா, என்.ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோருக்கும் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளைத் தந்த நண்பர்களாகிய ந. மயூரநுபன், த. அஜந்தகுமார், ரி. விக்னேஸ்வரன், பொ. துஜீவ், ந. சுஜீவன், இ. அகிலன் மற்றும் சா. ஹரிகரன் ஆகியோருக்கும் நூலினை அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அரசறிவியல் துறை,
கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

அன்புடன்
சி. திருச்செந்தூரன்
04.01.2011

மனித உரிமை - அடிப்படை உரிமை பற்றிய அறிமுகம்

மனிதனின் நல்வாழ்விற்கு மனிதனின் சுதந்திரமான, செயற்பாடுகளுக்கு நவீன அரசுகளில் மனித உரிமைகளே அடிப்படையாகவும் அத்திவாரமாகவும் அமைகின்றன. மனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பினர் என்பதால், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சில உரிமைகள் இருக்கின்றன. அந்த உரிமைகளே மனித உரிமைகளாகும். மனித உரிமைகள் என்பவை மனிதன் ஒருவன் கருவில் உருவானது முதல் ஏற்படுகிறது. அந்த உரிமைகள் அவன் இறந்த உடனேயே இல்லாமல் போய் விடுவதில்லை. அவனது உடல் அடக்கம் செய்யப்படுவது வரையில் தொடர்கிறது. பொதுவாக மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவும் உரிமைகள் இன்றியமையாதவையாக காணப்படுகின்றன. இவ் உரிமைகளானவை திரும்பத் திரும்ப ஒரே தடத்தில் சுழலும் செக்குமாடுகளல்ல மாறாக, அவை காலத்திற்கேற்பவும், இடத்திற்கேற்பவும், சமூகத்திற்கேற்பவும் பல தளங்களில் இருந்து வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு எண்ணக்கருவாகும். மனிதனின் தோற்றத்துடனேயே உரிமையும் தோன்றியதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். எனினும் மனிதனது சிந்தனை, அறிவு வீச்சு, தேவைகள் என்பவற்றின் வளர்ச்சியடிப்படையிலேயே உரிமைகளது பரப்பும் அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. சுதந்திரம், சமத்துவம், நீதி என்ற எண்ணக் கருத்துக்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்ட எண்ணக் கருவாக உரிமை காணப்படுகிறது.

“தனிமனிதனின் சமூக வாழ்வையும், அவனின் ஆளுமையையும் விருத்தி செய்வதற்காக வரலாற்று ரீதியாக 1215ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட Magna carta ஒப்பந்தமும், 1776ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கர்களால் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரப் பிரகடனமும், 1789ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட பிரெஞ்சு தேசப் பிரகடனமும் 1941ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட உரிமைகள் மசோதாவும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 1948ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனமும் (UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS) மனித உரிமைகள் பற்றிய வளர்ச்சியின் முக்கிய படிக்கற்களாக காணப்படுகின்றன. 1948ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட மனித உரிமைகள் பிரகடனம் மனித உரிமைகளைத் தெளிவாக சுட்டுவதாக காணப்படுகிறது. எனினும் இதற்குப் பிறகும் சுற்றாடல் உரிமைகள், அபிவிருத்தி உரிமைகள் போன்ற உரிமைகள் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளும் பரிணாமங்களும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

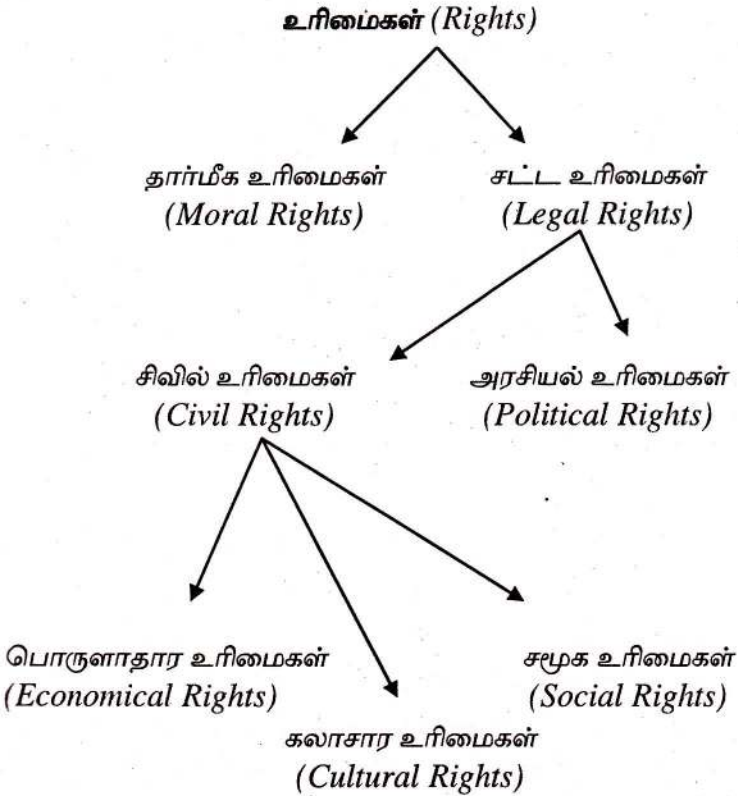
பேராசிரியர் லஸ்கி (Professor Laski) யின் கருத்துப்படி “உரிமை என்பது ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது ஆளுமையை சிறப்பாக வளர்ப்பதற்கு அவசியமான பொதுவான சமூக நீதிகளே” என வரையறுக்கின்றார். முன்னாள் ஐ.நா செயலாளர் நாயகம் கோபி அனான் (Gopi Anan) கருத்துப்படி “மனிதனை மனிதனாக இனங்காண்பதற்கு அவசியமாக இருக்கக்கூடிய பண்புகளே மனித உரிமைகள்” ஆகும். பொதுவாக மனித கௌரவத்தை மேம்படுத்தக்கூடிய விழுமியங்கள், கோட்பாடுகள் போன்றவை மனித உரிமைகளாக சுட்டப்படுகின்றன உரிமைகள் பொதுவாக

- ❖ தார்மீக உரிமைகள் (Moral Rights)
- ❖ சட்ட உரிமைகள் (Legal Rights) என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

சட்ட உரிமைகள்

- சிவில் உரிமைகள் (Civil Rights)
- அரசியல் உரிமைகள் (Political Rights) எனப் பாகுபடுத்தப் படுகின்றன.

இதனைப் பின்வருமாறு காட்டலாம்.

பொருளாதார உரிமைகளாக

- ◆ சொத்து சேகரிப்பதற்கான உரிமை
- ◆ விரும்பிய தொழிலைச் செய்வதற்கான உரிமை
- ◆ தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்கான உரிமை
- ◆ வேலைக்கேற்ப ஊதியம் பெறுவதற்கான உரிமை
- ◆ ஓய்வினை அனுபவிப்பதற்கான உரிமை போன்றனவும்

சமூக உரிமைகளாக

- ◆ உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை
- ◆ கல்வி கற்பதற்கான உரிமை
- ◆ பேச்சுரிமை
- ◆ கருத்து வெளிப்பாட்டுரிமை
- ◆ ஒன்று கூடுவதற்கான உரிமை
- ◆ விரும்பிய இடத்தில் வசிப்பதற்கான உரிமை
- ◆ வெளிநாடு சென்று வருவதற்கான உரிமை
- ◆ திருமணம் செய்வதற்கான உரிமை
- ◆ விரும்பிய மதத்தைப் பின்பற்றும் உரிமை
- ◆ எதேச்சையாக கைது செய்யப்படாமல் இருப்பதற்கான உரிமை
- ◆ சித்திரவதைக்குள்ளாகாமல் இருப்பதற்கான உரிமை போன்றனவும்

அரசியல் உரிமைகளாக

- ◆ வாக்களிப்பதற்கான உரிமை
- ◆ அரசியற் கட்சியில் அங்கத்துவம் வகிப்பதற்கான உரிமை
- ◆ அரசியற் கட்சி ஒன்றினை ஆரம்பிப்பதற்கான உரிமை
- ◆ தேர்தல்களில் போட்டியிடும் உரிமை
- ◆ அரசாங்கப் பதவிகளை வகிக்கும் உரிமை
- ◆ அரசாங்கத்தை விமர்சிக்கும் உரிமை போன்றனவும்

கலாசார உரிமைகளாக

- ◆ சொந்த கலாசாரத்தை அனுபவிக்கும் உரிமை
- ◆ சொந்த மொழியினைப் பேசுவதற்கான உரிமை போன்றனவும் காணப்படுகின்றன.

சில அறிஞர்கள் உரிமைகளை முதலாம் தலைமுறை உரிமைகள், இரண்டாம் தலைமுறை உரிமைகள், மூன்றாம் தலைமுறை உரிமைகள் என பாகுபடுத்துவதுண்டு.

1வது தலைமுறை உரிமைகள்

- குடியியல் உரிமைகள்
- அரசியல் உரிமைகள்

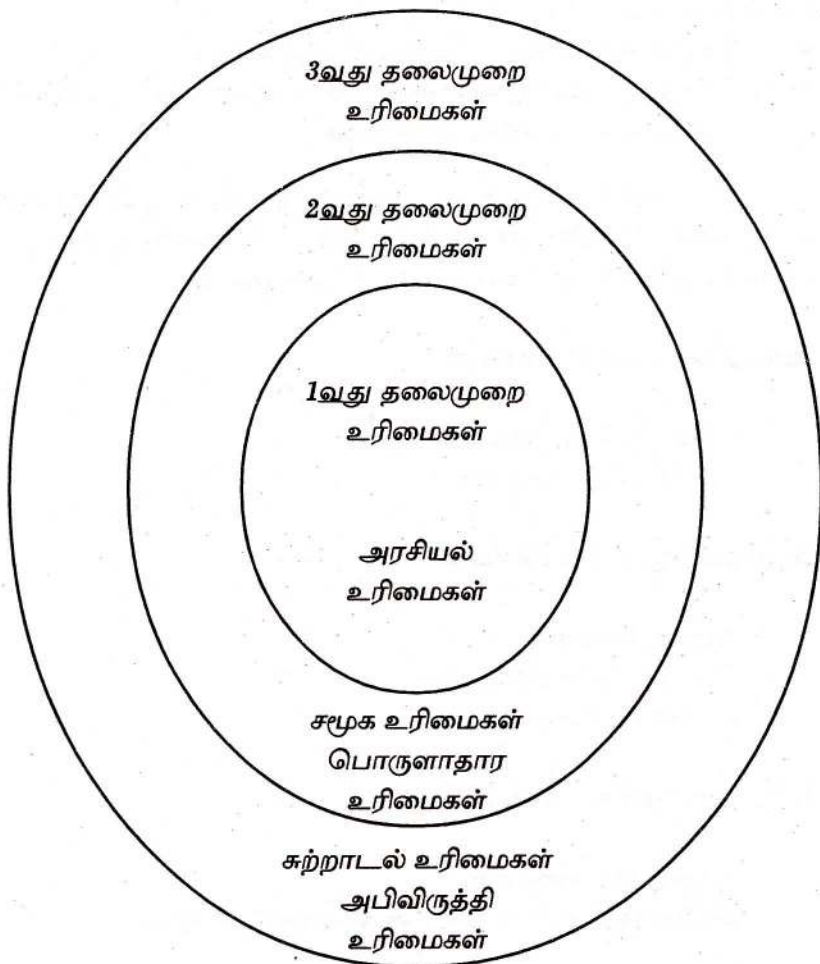
2வது தலைமுறை உரிமைகள்

சமூக உரிமைகள்
பொருளாதார உரிமைகள்
கலாசார உரிமைகள்

3வது தலைமுறை உரிமைகள்

சுற்றாடல் உரிமைகள்
அபிவிருத்தி உரிமைகள் என காணப்படுகின்றன.

இதனைப் பின்வருமாறு காட்டலாம்.

பொதுவாக நவீன உரிமைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது ஆறு அம்சங்கள் முதற்தரமானவை.

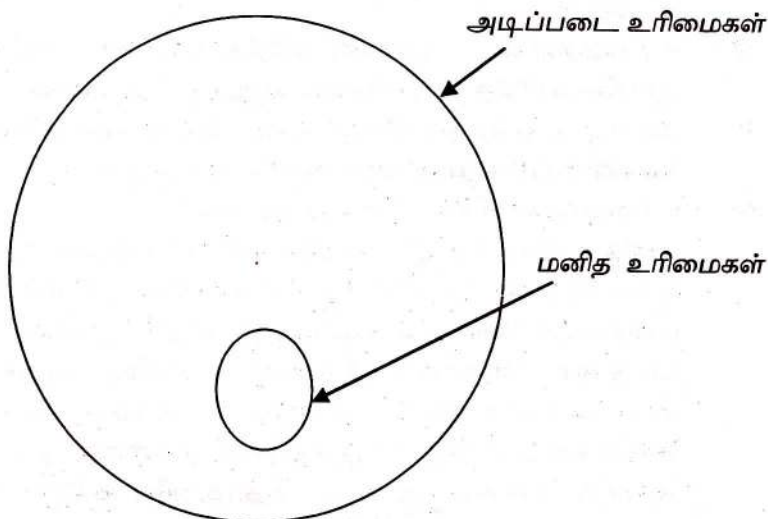
- ❖ தனிமனிதன் சமூகத்தினதும் அரசினதும் அங்கத்துவமாக இருந்தாலும் தனது தனித்துவத்தையும் சுதந்திரத்தையும்

பேணுவதற்கு அவனுக்கு சில நிச்சயமான உரிமைகள் இருக்கின்றன.

- ❖ உரிமைகள் என்பது சமூகத்தால் அல்லது அரசால் அல்லது இரண்டினாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவையாக இருத்தல் வேண்டும்.
- ❖ உரிமையும் கடமையும் பின்னிப் பிணைந்தவை. உரிமை இல்லாமல் கடமை இல்லை. அவ்வாறே கடமை இல்லாமல் உரிமை இல்லை. கடமைகளில் ஆர்வம் காட்டாது உரிமைகளை மாத்திரம் வேண்டி நிற்பது எவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை.
- ❖ உரிமைகளின் உலகளாவிய தன்மை
உலகளாவியவை எனும்போது மனித உரிமைகள் எல்லா மக்களுக்கும் சொந்தமானவை. இவ்வுரிமைகள் தொடர்பில் எல்லா மக்களும் சமனான அந்தஸ்தைக் கொண்டுள்ளனர். அது குறிப்பிட்ட பிரஜையின் பால்நிலை, சாதியம், இனம், தேசியத்தன்மை அல்லது வேறு ஏதேனும் தனிச்சிறப்பைப் பொறுத்து சிறந்ததாகவோ அல்லது இழிந்ததாகவோ இருக்காது.
- ❖ உரிமைகளின் பராதீனப்படுத்தமுடியாத தன்மை.
பராதீனப்படுத்த முடியாதவை எனும்போது அவை வேறு எவராலும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவும் முடியாது ஒருவர் தன்னிச்சையாக அவற்றைக் கைவிடவும் முடியாது.
- ❖ உரிமைகளின் பிரிக்க முடியாத தன்மை
மனித உரிமைகள் இரு விதங்களில் பிரிக்கமுடியாதவை, முதலாவதாக மனித உரிமைகளின் வெவ்வேறு வகைகளுக்கிடையில் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்ற ஒரு படிநிலை அமைப்பு இல்லை. சிவில், அரசியல், பொருளாதார சமூக, கலாசார உரிமைகள் எல்லாம் கௌரவமான ஒரு வாழ்க்கைக்கு சமனான அளவில் அவசியமானவை. இரண்டாவதாக, சில உரிமைகளை

ஊக்குவிப்பதற்காக ஏனைய உரிமைகளை அடக்கியொடுக்க முடியாது. பொருளாதார, சமூக, கலாசார உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்காக சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை மீற முடியாது அவ்வாறே சிவில், அரசியல் உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்காக பொருளாதார சமூக அரசியல் உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாது.

அடிப்படை உரிமைகள் என்பவை மனித உரிமைகளின் ஒரு பகுதியாகும். இயற்கை, பொருளாதாரம், அரசியல், குடியியல் உரிமைகள் என்ற பல கோணங்களிருந்தும் மனித உரிமைகளை நோக்கினாலும் அவற்றில் மிகவும் இன்றியமையாத உரிமை அடிப்படை உரிமையாகும். அடிப்படை உரிமையானது மனிதனின் ஆளுமையை வளர்ப்பதற்கு மிகமிக தேவையான உரிமையாகும். இந்த உரிமையின்றி எந்தவொரு மனிதனும் சமூக அந்தஸ்தினைப் பெறமுடியாது என்பதனால் இதனை அரசியல் அமைப்பு உரிமைகள் என்று கூறலாம். இதனைப் பின்வருமாறு காட்டலாம்.

பொதுவாக நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டமாக விளங்கும் அரசியல் அமைப்பின் மூலமாகவே அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் சாதாரண சட்டங்கள் மூலம் அரசு வழங்கும் உரிமைகள் பூரண பாதுகாப்பானவை என கூறமுடியாது. அதாவது அரசு தன் சட்டத்தில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்து உரிமையைக் குறைக்கலாம் அல்லது மட்டுப்படுத்தலாம். இது தவிர சட்டத்தை வாபஸ் பெற்று உரிமைகளை மறுக்கலாம். ஆனால் அரசியல் யாப்பில் எழுதப்பட்ட உரிமைகளையோ அரசு கண்டபடி மீற முடியாது. அவ்வாறு உரிமைகளை வாபஸ் பெறவேண்டுமென அரசாங்கம் ஒன்று நினைத்தால் அரசியலமைப்பை மாற்றுவதற்கு அல்லது அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் ஒன்றை முன்வைப்பதற்கு பல சிக்கலான ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றை சாதாரணமாக செய்துவிட முடியாது. இந்த வகையில் அரசியலமைப்பு ஊடாக அடிப்படை உரிமைகள் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை சிறப்புக்குரியது. இதனாலேயே அடிப்படை உரிமைகளென்பது அரசியலமைப்பிலே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளின் பகுதி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அதாவது அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மாத்திரமே அடிப்படை உரிமைகள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இதனால் ஒவ்வொரு நாட்டினதும் அரசியலமைப்பு வேறுபடுவதற்கேற்ப நாட்டுக்கு நாடு அடிப்படை உரிமைகளும் வேறுபடுகின்றன எனினும் சில உரிமைகள் பொதுவாக எல்லா நாட்டு அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்திலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையினுடைய 1978ஆம் ஆண்டு 2வது குடியரசு யாப்பிலே அத்தியாயம் III ஆனது “அடிப்படை உரிமைகள்” எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இவ் அத்தியாயத்தில் பல்வேறு சுதந்திரங்களும் உரிமைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம், சித்திரவதைக்கு உள்ளாகாமல் இருப்பதற்கான சுதந்திரம்,

சமத்துவத்திற்கான உரிமை, எதேச்சையாகக் கைது செய்யப்படாமலும் தடுத்து வைக்கப்படாமலும் மற்றும் தண்டிக்கப்படாமலும் இருப்பதற்கான சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம், கருத்துத் தெரிவிக்கும் சுதந்திரம், ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம், தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்கான சுதந்திரம், சொந்த கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும் சொந்த மொழியை பயன்படுத்துவதற்குமான சுதந்திரம், தொழில்முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரம், நடமாடுவதற்கான சுதந்திரம் போன்றவைகள் அடிப்படை உரிமைகளாக உள்ளடக்கப்பட்டு உள்ளன.

இத்தகைய இலங்கையின் அரசியலைப்பிலே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் எவ்வாறு காலமாற்றத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வந்தன என விரிவாக நோக்குவோம்.

பிரீத்தானியராட்சியில் உரிமைக் கோசங்கள்

சிங்களவர், தமிழர், பறங்கியர், முஸ்லீம் ஆகிய இனக் குழுமங்கள் வாழும் இலங்கை நீண்ட நெடுங்காலமாக காலனித்துவ ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடாக விளங்கியது. 1505 - 1638 வரை போர்த்துகேயரும், 1658 - 1796 வரை ஒல்லாந்தரும், 1796-1948 பெப்ரவரி 4ஆம் திகதி வரை ஆங்கிலேயரும் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர். போர்த்துகேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் சட்டம், சமயம் போன்ற துறைகளில் மாற்றங்களைச் செய்தார்களே தவிர அரசியல் பொருளாதாரம் போன்ற துறைகளில் பெருமளவு மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை இந்த வகையில் ஆங்கிலேயர்களே அரசியல் பொருளாதார துறைகளில் பாரிய மாற்றங்களை செய்தவர்களாக விளங்கினர். 1833 கோல்புறாக் - கமறன் அரசியல் திட்டம், 1910 குறூ - மக்கலம்

அரசியல் திட்டம், 1921 தற்காலிக மனிங் அரசியல் திட்டம், 1924 மனிங் டிவன்சியர் அரசியல் திட்டம், 1931 டொனமூர் அரசியல் திட்டம், 1947 சோல்பரி அரசியல் திட்டம் ஆகியன அவர்களது காலப்பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இவர்கள் அரசியல் துறையில் பிரித்தானிய மாதிரிகளான பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையை அறிமுகப்படுத்தியதோடு இலங்கையர்களுக்கான உரிமைகளை தொட்டந்தொட்டமாக இலங்கையர்களிடமே வழங்கினர். இது தவிர பொருளாதாரத்துறையில் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களே இன்றும் அத்துறைகளில் பாரிய பாதிப்புக்களை செலுத்துகின்ற காரணிகளாக விளங்குகின்றன. குறிப்பாக கூறுவதானால் இவர்கள் காலத்திற்கு காலம் அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் யாப்புக்களாலேயே இலங்கை மக்களுக்குரிய அதிகாரம் வழங்கப்பட்டு இன்றைய அடிப்படை உரிமைகளுக்கு வழிகோலியது என்றால் மிகையில்லை.

ஆனால் ஆங்கிலேயர்களால் இலங்கையர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது என்பதனால் அவர்களை ஒரு ஜாம்பவான்களாகவோ அல்லது கொடை வள்ளலாகவோ கருதமுடியாது ஏனெனில் 1505 இல் இருந்து இலங்கையில் அந்நியராட்சி ஏற்பட்டது. இத்தகைய ஆட்சி ஏற்பட்டது தொடக்கம் இலங்கை சுதந்திரமடையும் வரை இலங்கையரது சகல செயற்பாடுகளுக்கும் ஒரு கடிவாளம் இடப்பட்டது. இலங்கை கைப்பற்றப்பட்டபோது இலங்கையரது அதிகாரங்கள், உரிமைகள் யாவும் பறிபோயின. இவ்வாறு பறித்த அதிகாரங்களை, அல்லது உரிமைகளை 1833 தொடக்கம் பிரித்தானியர் தொட்டந்தொட்டமாக வளங்கினார்களே ஒழிய மாறாக புதிதாக ஒன்றையும் அவர்கள் தரவில்லையே! தவிரவும் பறித்த அதிகாரங்கள்

உரிமைகள் போன்றவற்றை திருப்பிக் கொடுப்பது ஒன்றும் வள்ளல்தன்மையல்லவே!

இதனை இன்னொரு தளத்திலிருந்து நோக்குவதாயின் இலங்கையில் அந்நியராட்சி ஏற்படாதிருந்தால் எவ்வாறு பிரெஞ்சுப் புரட்சி மூலம் பிரெஞ்சு மக்கள் அதிகாரத்தைப் பெற்றார்களோ அவ்வாறே இலங்கையர்களும் தமது அதிகாரத்தை மன்னனிடம் இருந்து பெற்றிருப்பார்கள். பிறிதொரு வகையில் சொல்வதானால் எவ்வாறெவ்வாறெல்லாம் பிரித்தானியருக்கு எதிராக கிளர்ச்சிசெய்து அல்லது மனுக்கள் அனுப்பி தங்களது அதிகாரங்களையும் உரிமைகளையும் நிலை நாட்ட முனைந்தார்களோ அவ்வாறே மன்னனிடமிருந்தும் தமது அதிகாரங்களையும் உரிமைகளையும் பெற்றிருப்பார்கள்.

இந்த வகையில் அந்நியராட்சிக்காலத்தில் பின்வரும் முக்கிய கோசங்கள் அதிகாரத்தைப் பெற முன்வைக்கப்பட்டன. அதிகாரத்தை பெறுவதன் ஊடாக அவர்கள் சிறிது சிறிதாக தமது உரிமைகளை நிலைநாட்ட முனைந்தார்கள்.

குறிப்பாக 1833 ஆம் ஆண்டு கோல்புறாக் - கமறன் சீர்திருத்தங்கள் நடைமுறைக்கு வந்த நாளமுதல் இலங்கையர்களால் அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. 1833 - 1910 வரையான காலப்பகுதியில் இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் பெரும்பாலும் சீர்திருத்தத்தினை நோக்காக கொண்டே ஈடுபட்டனர். உதாரணமாக 1870 களில் இலங்கையில் பெரும்பான்மை பௌத்தர்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களின் மதமாகிய கிறிஸ்தவத்துக்குமிடையில் பெரும் வாக்குவாதங்கள் இடம்பெற்றன. இந்த வாக்குவாதத்தில் முக்கிய பங்கேற்ற பௌத்தர் மீதெட்டுவத்தை குணானந்ததேரர் ஆவார். இவருடைய வாதப்பிரதிவாதங்களால் கவரப்பட்ட கேணல் ஒல்கொட் என்ற

அமெரிக்க கிறிஸ்தவர் இலங்கை வந்து பௌத்தமதத்தை தழுவிக்கொண்டார். வடக்கேயும் கிறிஸ்தவ அமைப்புக்களுடன் வாதப்பிரதிவாதங்களை நடத்தி ஆறுமுகநாவலர் இந்துசமய புனருத்தான இயக்கங்களைத் தொடக்கி விட்டார். இந்துமத புனருத்தான இயக்கத்தில் தெற்கில் பௌத்த ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் உருவானது போல் வடக்கில் இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும் உருவாகின. இவற்றால் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளின் கல்வி வழியாக பௌத்த, இந்துமத கலாசாரங்களுக்கு உண்டான கேடுகள் குறைந்து விட்டன. ஆங்கிலத்தில் பௌத்த, இந்துமத தத்துவங்கள் விரிவாக எழுதவும் பட்டன. இலங்கை வரலாற்றில் தேசிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தி வைத்த நிகழ்வாக இவை அமைகின்றன. அதாவது இதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் மதத்தை அடிப்படையாக கொண்டு மக்கள் உரிமைகள் மழுங்கடிக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து மாறி மக்கள் தமது பாரம்பரிய மதங்களை மனவிருப்போடு சுதந்திரமாக பின்பற்றுவதற்குரிய வகையில் கைக்கொள்வதற்குரிய அடிப்படைகள் சீர்திருத்தவாதிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்தகைய முன் முயற்சிகளே பின்னைய காலங்களில் அரசியல் யாப்பில் மத உரிமைகள் எழுதப்பட காரணமாக அமைந்தன.

இதுதவிர சுதேச தலைவர்களால் மது ஒழிப்பு (கலால்) இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ் இயக்கம் பௌத்த, இந்துமத எழுச்சியை அடிப்படையாக கொண்டதாகவே இருந்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் படித்த மத்திய தர வர்க்கத்தினரால் சில இயக்கங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக சிலாபச்சங்கம், கரை நாட்டு உற்பத்தியாளர் சங்கம், தென்னை உற்பத்தியாளர் சங்கம், யாழ்ப்பாணச் சங்கம் என்பன இவைகளுள் சிலவாகும். 1908ஆம் ஆண்டில் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் போன்றவர்களால் அரசியல் சீர்திருத்தம் கோரி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1910ஆம் ஆண்டு மக்கலம் அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. இதில் சட்ட சபையின் அங்கத்தவர் தொகை உயர்ந்ததுடன், உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர் தொகையும் அதிகரித்தது. அத்துடன் முதல் தடவையாக இலங்கையில் இனவாரி தேர்தல் முறையும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இந்த சீர்திருத்தங்கள் பொறுப்பாட்சியை வழங்காதமையால் கல்வி கற்ற மத்தியதர வகுப்பினர் மேலும் அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்காக வாதாடினர். 1912ஆம் ஆண்டில் மது ஒழிப்பு இயக்கமானது சமூக நிலையிலிருந்து சற்று அரசியல் தன்மைகொண்ட இயக்கமாக மாற்றம் பெறத்தொடங்கியது. 1915ஆம் ஆண்டில் திரு. A. E குணசிங்கா, விக்டர் கொரியா போன்றோரால் இளம் இலங்கையர் கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பொறுப்பாட்சியை பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் இக்கழக நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தமை கவனத்தில் கொள்ளக்கூடியது. 1915ஆம் ஆண்டில் சிங்கள, முஸ்லீம் கலவரமானது பிரித்தானியருக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட சதி முயற்சி என கருதிய பிரித்தானியர் மாசல் சட்டத்தின் ஊடாக கலவரத்தை அடக்கிய அதேநேரம் தேசிய சங்கத்தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கட்டங்களில் இலங்கையில் காணப்பட்ட தேசிய இயக்கங்களின் போக்கினை நோக்குமிடத்து சுதேச தலைவர்கள் மத்தியில் ஒற்றுமையின்மை, தலைமைத்துவம் செல்வந்தர்கள் மத்தியில் தங்கியிருந்தமை, சுறுசுறுப்பின்மை போன்ற பலவீனங்கள் பலமாக வெளித்தெரிந்தன.

1919ஆம் ஆண்டு இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்றது சேர். பொன். அருணாசலம் இதன் தலைவராக தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இத்தேசிய காங்கிரஸ் நாட்டின் சகல இனக் குழுக்களையும் பிரதிநிதிப்படுத்திய போதிலும் சுதந்திரத்திற்காக இதனது பங்களிப்பு எத்தகையது என்பது கேள்விக்குரிய விடயமாகும். இதில் பழமைபேண் உயர்ந்தோர்

குழவினரின் ஆக்கிரமிப்பு அதிகமாக காணப்பட்டது இத்தேசிய காங்கிரசினுள் இளம் இலங்கையர்கழகமே தீவிரத்தன்மை கொண்ட குழுவாக இயங்கியது. இத்தேசிய இயக்கவாதிகளிடையே அரசியல் திட்டவாதிகள், தேசியவாதிகள் (தீவிரவாத பிரிவினர்) என்ற பிரிவினர் காணப்பட்டனர். அரசியல் திட்டவாதிகள் பேச்சுவார்த்தைகளிலேயே நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் விஞ்ஞாபனம் மற்றும் தூதுக்குழுக்களை அனுப்புதலே இவர்களது போராட்ட வழிகளாகும். இவர்கள் இலங்கை மக்களுக்கு பொறுப்பாட்சி பெற்றுக்கொடுத்து பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்துள் சுய ஆட்சி செலுத்தும் ஒரு அங்கத்துவ நாடு என்ற அந்தஸ்தை இலங்கைக்கு பெற்றுக்கொடுப்பதையே நோக்காக கொண்டவர்கள். இவர்கள் அரசியல் திட்ட முறைகளினூடாகவும் அரசாங்க நிர்வாக முறையை சீர்திருத்துவதனூடாகவும் இவற்றை அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்கள்.

தீவிரவாத பிரிவினர் அல்லது தேசியவாதிகளின் நோக்கம் தேசிய விடுதலையாக இருந்தோடு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் போன்று பிரித்தானிய நிர்வாகத்துக்கு எதிராக கூடியளவு பலாத்கார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கமுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களே வெகுசன அரசியல் என்ற நுட்பத்தையும் கொழும்பில் உள்ள தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அரசியல் மயப்படுத்தி கிளர்ச்சிகள் செய்யும் தந்திரத்தையும் அறிமுகப்படுத்தினார். இவர்களுள் A.E. குணசிங்கா முதன்மை நபராவார். இவர்களது செயற்பாடுகளின் தூரநோக்காக அந்நியராட்சியில் இருந்து சுதந்திரம் அல்லது விடுதலை பெறுவதாகும். இத்தகைய சுதந்திரத்தைப் பெற்று “நம்மை நாமே ஆளவேண்டும் மாறாக யாருக்கும் அடிபணிந்து கைகட்டி அடிவருடிகளாக வாழக்கூடாது” என்ற கொள்கையில் விடாப்பிடியாக நின்றனர். இவர்கள் தமது கொள்கையில்

கொண்ட பற்றுறுதி காரணமாகவே டொனமூர் திட்டம் மூலம் பத்தில் ஏழு பங்கு பொறுப்பாட்சியை இலங்கையில் பெற முடிந்ததுடன் பிற்பட்ட காலங்களில் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு காலாக அமைந்ததுடன் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டது.

1931 டொனமூர் அரசியல்த் திட்டத்தில் சர்வஜன வாக்குரிமை

இலங்கையில் இதுவரைக்கும் எட்டு அரசியல்த் திட்டங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. சுதந்திரத்திற்கு முற்பட தோன்றிய ஆறு அரசியல் திட்டங்கள் அந்நியர்களாலும் பின்னைய இரண்டும் இலங்கையர்களாலும் இயற்றப்பட்டன. முதன் முதல் 1833இல் தோற்றம் பெற்ற அரசியல் திட்டமானது ஒரு சில அதிகாரங்களை கிள்ளித்தெளித்தாலும் உண்மையில் 1931 டொனமூர் அரசியல் திட்டமே ஓரளவிற்கு பொறுப்பாட்சியை வழங்கியது எனலாம். எனினும் இதற்கு முன் தோன்றிய திட்டங்களில் 1910 குறூ மக்கலம் அரசியல்திட்டத்திலேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை 1931 டொனமூரில் சர்வஜனவாக்குரிமையாக விரிவுபடுத்தப்பட்டது எனலாம்.

சர்வஜன வாக்குரிமையின்படி 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட இலங்கை வாழ்மக்கள் அனைவருக்கும் இனம், மதம், மொழி, பால், சாதி வேறுபாடின்றி வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. இச் சர்வஜன வாக்குரிமை பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடுகளுள் இலங்கைக்கே முதன்முதலாக வழங்கப்பட்டது. அதுவும் பிரித்தானியாவில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டு (1928) ஒரு சில வருடங்களிலேயே இலங்கைக்கும் வழங்கப்பட்டமை முக்கியமான அம்சமாக விளங்கியது. இக்காலத்தில் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் கூட சர்வஜன வாக்குரிமையை பெறாதபோது

இலங்கை பெற்றுக்கொண்டமை ஒரு புரட்சிகரமான அம்சமாகும். எனினும் அக்காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசினரின் தலைமைத்துவத்துடன் நெருக்கமான உறவுகளைப் பேணிய உயர் மத்திய வகுப்பினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதனை விரும்பவில்லை அல்லது ஆதரிக்கவில்லை. அப்போது இலங்கையில் செயற்பாட்டிலிருந்த அரசியல் இனக்குழுக்கள் எல்லாம் டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் முன்பு சாட்சியங்கள் அளித்தபோது சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்படக்கூடாது என்பதற்குப் பல்வேறு காரணங்களையும் எடுத்துக்காட்டினர். சொத்துத் தகுதியற்றோருக்கு அதனை வழங்கின் அவர்கள் பொறுப்பற்ற முறையில் பயன்படுத்துவார்கள் என்றும் அதனால் அரசியலில் ஊழல் துஸ்பிரயோகம் அதிகரிக்கும் என வாதிட்டனர். ஆனால் ஏ.ஈ.குணசிங்காவும் அவர் சார்ந்த தொழிற் சங்கமும் பால், சாதி, மதம், இனம் என்ற பாரபட்சமின்றி இலங்கையர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்று வாதாடிய ஒரே ஒரு அரசியற் குழுவாக காணப்படுகிறது.

1931க்கு முன்பு இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் ஆக 4% மானோர் மட்டுமே வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். கல்வி அறிவுடைய, சொத்துப்படைத்த, ஆண்களுக்கு மாத்திரமே வாக்களிப்பதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது.

சர்வஜனவாக்குரிமையின் தொடக்கம் வேட்பாளர்களுக்கும் சாதாரண மக்களுக்கும் பின்னர் அவர்தம் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையில் காணப்பட்டுவந்த இடைவெளியைக் குறைத்து விட்டது. வாக்காளர்களுள் பெருந்தொகையானோர் சாதாரண மக்களாக இருந்தமையால் அவர்களை வேட்பாளர்களும் பிரதிநிதிகளும் அரவணைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இவை வாக்குரிமை விரிவாக்கப்பட்டமையின் குறுங்கால விளைவுகளாகும்.

பல நீண்டகால விளைவுகளையும் சர்ச்சைகளையும் வாக்குரிமை முறை உருவாக்கியது. இலங்கையில் அரசியல் கட்சி முறையின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் இது உதவியிருக்கிறது. வாக்காளர் தொகை பன்மடங்கு அதிகரித்ததால் தனித்து நின்று வாக்காளர் தொகையை திரட்டுவது கடினமானதால் ஒத்த கருத்துள்ளவர்கள் கட்சி அடிப்படையில் ஒன்று சேர்ந்தனர். மாக்கிஸ்டுக்கள் 1935 இல் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியாக சேர்ந்தனர். பின்னர் அவர்களுள் ஒரு பிரிவினர் 1943இல் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியாக மாறினர். 1944இல் அகில இலங்கை தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, 1946இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆகியனவும் தோற்றம்பெற்றன. இவற்றின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகவும் ஆதாரமாகவும் அமைந்தது சர்வஜன வாக்குரிமையின் அறிமுகமே.

இலங்கையில் பொதுநல அரசின் தோற்றமும் சர்வஜன வாக்குரிமை முறையுடன் தொடர்புடையது. விரும்பியோ விரும்பாமலோ பிரதிநிதிகளுக்கு சாதாரண மக்களின் வாக்குகள் தேவையாக இருந்ததால் அப்படிப்பட்ட மக்களின் நலன்களில் அக்கறை கொண்டும் அரசாங்க முறை உருவாக்கப்பட்டது. 1931க்கு முன்பு இருந்த சொத்துடைய, படித்த வர்க்கங்களின் நலன்களில் மட்டும் அக்கறைகொண்டு அரசாங்க முறையை சர்வஜன வாக்குரிமை மாற்றியமைத்தது தவிரவும் இலங்கையரின் அரசியல் அறிவு வளர்ச்சி கண்டதுடன் அவர்கள் அரசியல் நிர்வாகப் பயிற்சியையும் பெற்றுவிட்டதால், இலங்கையில் அரசியல் சுதந்திரத்தையும் இது துரிதப்படுத்தியிருக்கிறது எனக் கூறப்படுவதுண்டு. எல்லாவற்றுக்கும் மகுடம் வைத்தாற்போல மக்களின் ஏனைய உரிமைகள் தொடர்பான விழிப்பினை பெறுவதற்கு அடித்தளமாகவும் அத்திவாரமாகவும் அமைந்தது.

எனினும் வாக்குரிமை சகலருக்கும் வழங்குவதனை பெரும்பான்மையான இலங்கையர்கள் எதிர்த்தே வந்தனர்.

உதாரணமாக இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசின் குழுவினர் சாட்சியமளித்தபோது வாக்குரிமை விடயத்தில் 50 ரூபா மாதாந்தம் அல்லது 600 ரூபா வருடாந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என்றும், தவறி வாக்குரிமை பெறுவோர் பொறுப்பற்ற முறையில் அதனைப் பயன்படுத்துவ தோடு, அவர்களின் வாக்குகளை மற்றையோர் விலைக்கு வாங்கக் கூடிய நிலை ஏற்படுமென எடுத்துக்கூறினர்.

கீழைத்தேய நாடுகளில் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தலைவர் ஆட்சிமுறையும், நிலப்பிரபுத்துவ நடைமுறையும் நிலவிவந்தது கண்கூடு. குறிப்பாக இலங்கை போன்ற நாடுகளில் மக்கள் ஆட்சித் தாபனங்கள் மிக அண்மைக்காலத்திலேயே தோற்றம்பெற்றன. சமூகத்தின் பல்வேறு வகுப்பினர்கள், நீண்ட காலமாகப் பிரிக்கப்பட்டு பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

இலங்கையின் உயர்குழாத்தினைச் சேர்ந்த சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர் பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம், யேம்ஸ் பீரிஸ், S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா போன்றோர் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்குவதனை மிகக் கடுமையாக எதிர்த்துவந்தனர். குறிப்பாக பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை அதி உச்சமாக எதிர்த்துவந்தார். டொனமூர் குழுவினர் முன் சாட்சியம் அளிக்கும்போது “பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குதல் என்பது பன்றிகளின் முன் முத்துக்களை வீசுவதற்கு ஒப்பானது” என விமர்சித்திருந்தார். அதாவது பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குதல் என்பது அர்த்தமற்ற ஒரு செயற்பாடாகவே இவரால் நோக்கப்பட்டது. அதாவது பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படக்கூடாது என்பதற்கு பின்வரும் பெண்கள் தொடர்பான விமர்சனங்களை உள்ளார்ந்தமாக கொண்டிருந்தார்.

- ❖ பெண்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வற்றவர்கள்
- ❖ பெண்களுக்கு குழந்தை பராமரிப்பு, சமையல் போன்ற குடும்பச் சமைகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ பெண்களுக்கென பிரத்தியேகமான பல பிரச்சினைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படல்கூடாது என்பது பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் வாதமாக இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் எல்லோரது கோரிக்கைகள், விமர்சனங்கள் யாவற்றையும் மீறி டொனமூர் குழு இலங்கையர்களுக்கு சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தியது

இதுதவிர, வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படக்கூடாது என்பதற்குச் சார்பாக தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் பின்வருமாறு :

1. தேர்தல் தொகுதி விரிவடைந்தால் சூழ்ச்சியும் ஊழலும் அதிகரிக்கும்.
2. வாக்குரிமையை 25 வயதுக்கு மேற்பட்டோருக்கே வழங்க வேண்டும்.
3. சொத்துடமை உள்ளவர்களுக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களே நாட்டுப்பற்றுடையவர்களாக இருப்பார்கள்.
4. கல்வி அறிவுடையவர்களுக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட வாதங்களுக்கெதிராக டொனமூர் குழுவினர் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்குச் சார்பாக பின்வருமாறு வாதிட்டனர்.

1. பல்வேறுபட்ட நாடுகளிலும் மக்கள் இறைமை முதன்மைப் படுத்தப்பட்டு, வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது.

உதாரணமாக 1920இல் ஐக்கிய அமெரிக்கா 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தியது. இதுதவிர ஜனநாயகத்தின் தாயகம் என்று சொல்லப்படும் பிரித்தானியா 1928ஆம் ஆண்டு தனது பிரஜைகளுக்கு சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தியது. எனவே காலனித்துவ நாடாகிய இலங்கையிலும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும்.

2. சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தும்போது லஞ்சம், ஊழல், மோசடி, துஷ்பிரயோகம் என்பன அதிகரிக்கும் என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. மாறாக அதனை விஸ்தரிக்கும்போது மக்களின் அரசியல் அறிவும் வளர்ச்சி அடைவதால் லஞ்சம், ஊழல் என்பன அருகி அருகி முற்றாக நீங்குவதற்கே வழி ஏற்படும். 1920இல் அமெரிக்காவில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து லஞ்சம், ஊழல் என்பன குறைந்து குறைந்து வந்து முற்றாகவே நீங்கிவிட்டது.
3. இலங்கையில் கல்வியறிவு குறைந்தவர்களில் நுண்ணறிவு உடையவர்களும், சாமர்த்தியசாலிகளும் இருப்பார்கள். இவர்கள் வாக்குரிமையை தவறாக பயன்படுத்துவர் என எதிர்பார்க்கமுடியாது. மேலும் அவர்களுக்கு கல்வி அறிவு கிடைக்காதது அவர்களின் தவறல்ல. மாறாக அரசாங்கம் அதற்கான முயற்சிகளை செய்யாமையே தவறாகும். சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தும்போது இவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உருவாகும். எனவே கல்வியறிவு உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்படல்வேண்டும் என்ற கருத்தை ஏற்கமுடியாது.

4. குறிப்பிட்ட சொத்துப் படைத்த உயர்குழாம் வர்க்கத்திற்கு மட்டும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல்வேண்டும் என்பதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. சொத்துப் படைத்த செல்வந்த மக்கள் மட்டும் நாட்டுப்பற்று உடையவர்கள் என கூறமுடியாது. உண்மையில் செல்வந்த மக்களைவிட சொத்தில்லாத ஏழை மக்களே சிறந்த நாட்டுப்பற்று உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக முதலாம் உலக யுத்தத்தில் நாட்டுப்பற்றுடன் நேசஅணியின் வெற்றிக்காக இராணுவத்தில் சேர்ந்து போராடி உயிர்நீத்தவர்களுள் பெரும்பாலானோர் சொத்தில்லாத வறிய மக்களே ஆவார். எனவே சொத்துப் படைத்த உயர்குழாம் மக்களுக்கு மட்டுமே நாட்டுப்பற்று இருக்கும் என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது.
5. பெண்களுக்கென தனித்துவமான பல தேவைகளும் பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஆண் பெண் சமத்துவம் பேணப்பட வேண்டுமாக இருந்தால், பெண்கள் சார்பாக அரசாங்கத்தின் கவனம் குவிக்கப்படவேண்டுமாக இருந்தால் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குதல் மிகமிக இன்றியமையாதது. வீடமைப்பு, குழந்தைகள் நலன், பெண்களுக்கான மருத்துவம், கர்ப்பிணிகளுக்கான உதவி போன்றவற்றில் முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டுமாக இருந்தால் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டு அரசியல் அரங்கிற்கு அழைத்துவரப்படல் வேண்டும்.
6. வாக்குரிமையின் வயதெல்லையை 25 ஆக அதிகரித்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தும் சாத்தியமானதல்ல. இன்று சர்வதேச ரீதியாக ஒருவர் முதிர்ச்சி அடைந்து வாழ்க்கைப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் வயதாக 21 வயது கருதப்படுகிறது. இது தவிர ஏற்கனவே அமுலில் இருந்த மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையிலும் 21 வயதுக்கு

மேற்பட்ட சிலர் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். வயதெல்லையை மாற்றுவதாயின் அவர்களில் பலர் வாக்குரிமையை இழக்கவேண்டி நேரிடும் ஒரு உரிமையை கொடுத்தபின் அதைப் பறிப்பது என்பது உரிமை மீறலாகும்.

என பல்வேறுபட்ட நியாயங்களை எடுத்துக் கூறினர். தவிர இலங்கையில் குறிப்பிட்ட அளவு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை மிகவும் துன்பகரமானதாகும். இவர்கள் தம் துன்பங்களில் இருந்து நீங்கி குடிமக்கள் என்ற நிலையில் ஏனையவர்களோடு சமத்துவமாக வாழவேண்டுமெனின் அவர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவது அவசியமானதாகும். சொத்து, கல்வித்தகமைகளை வாக்குரிமையின் தகைமைகளாக கொள்கின்ற வாக்குரிமையை அவர்கள் பெறமுடியாத நிலை ஏற்படும். எனவே இவர்களின் நலன்களை பொறுத்த வரையிலும் கூட சர்வஜனவாக்குரிமை தவிர்க்க முடியாததாகும்.

வாக்குரிமை என்பது இலங்கையின் உயர் குழாமிற்கு மட்டும் உரியதல்ல. இலங்கை வாழ் மக்கள் அனைவருக்கும் உரியதாகும். எனவே பொறுப்பாட்சியை ஒப்படைக்கும்போது ஏற்கனவே வாக்குரிமை பெற்றிருந்த 4% மான உயர்மக்களினதும் பிரதிநிதிகளிடத்தே மட்டும் ஒப்படைக்கமுடியாது. இதை மாற்ற ஒரே வழி சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்துவதே ஆகும்.

மேற்குறித்த நியாயங்களை கூறி 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் திட்டத்தில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய சர்வஜன வாக்குரிமையே 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலைப்பிலே “கருத்து தெரிவித்தற் சுதந்திரம்” அறிமுகப்படுத்தப்படக் காரணம் ஆகும். அதாவது 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிலே கருத்துத் தெரிவிக்கும் சுதந்திரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதன் ஊடாக உட்கிடையாக வாக்குரிமையானது அடிப்படை உரிமையாக கூறப்பட்டுள்ளது. இவ் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தியே

நபரொருவர் தனது பிரதிநிதிகளை தெரிவுசெய்து அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கின்றார். ஒரு நபர் தேர்தல் காலங்களில் தனது அரசியல் கருத்தினை வெளியிடும் ஊடகமாக வாக்குரிமை காணப்படுகிறது. இத்தகைய உரிமையை ஒருவர் சிறப்பான வகையில் பிரயோகிப்பதன் மூலமே தனது ஏனைய உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும் அதாவது தனது சிந்தனைக்கு பொருத்தமான பிரதிநிதி ஒருவரை வாக்குரிமை மூலம் தெரிவுசெய்து அவரிடம் அதிகாரங்களை ஒப்படைத்து நல்லாட்சியினை ஏற்படுத்தலாம். இவ் நல்லாட்சியின் மூலமே ஏனைய உரிமைகள் நிலைநாட்டப்படும். இந்தவகையிலே வாக்குரிமை என்பது ஏனைய உரிமைகளின் நிலைத்துநிற்கும் செயற்பாட்டுக்கு அத்திவாரமாகவும் அடிப்படையாகவும் அமைகிறது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஏனைய பல உரிமைகள் அரசியல் யாப்புக்களில் உள்ளடக்கி சட்ட அந்தஸ்த்து கொடுக்கப்படுவதற்கு 1931 டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதே அடிப்படையானது எனலாம்.

சர்வஜன வாக்குரிமை என்ற பதத்தின் ஊடாகவே இலங்கையில் சமத்துவத்திற்கான சட்டரீதியான அந்தஸ்து மறைமுகமாக வழங்கப்பட்டது எனலாம். அதாவது 1972, 1978 யாப்புக்களில் சமத்துவ உரிமை நேரடியாகவே சொல்லப்படுகிறது. இங்கு 1931 டொனமூர் அரசியல் திட்டமானது இதற்கான அடிப்படையை வழங்குகிறது. அதாவது சர்வஜன வாக்குரிமையின்படி இனம், மதம், சாதி, மொழி, பால் வேறுபாடின்றி சகலருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்படுகிறது. இங்கு மக்களுக்கிடையே எந்த ஒரு பாரபட்சமும் காட்டப்படக்கூடாது என்ற நிலையை டொனமூர் ஏற்படுத்துகிறது. இந்நிலையே சற்று விரிவடைந்து சமத்துவத்திற்கான உரிமையாக தோற்றம் பெறுகிறது. எனவே கருத்துத் தெரிவிக்கும் சுதந்திரம் சமத்துவத்திற்கான உரிமை

ஆகியன அடிப்படை உரிமைகளாக பின்னர் வரையறுக்கப்பட
 டொனமூர் திட்டம் அவ்வுரிமைகளை தன்னகத்தே
 கொண்டிருந்தமையே அடிப்படையாகும். இது தவிர டொனமூர்
 அரசியல் திட்டத்தில் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு
 அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு அரசாங்க சேவைக்கு பிரசைகள்
 உள்ளீர்க்கப்படுகின்றபோது எந்தவிதமான இன, மத, மொழி,
 பிரதேச, பால் ரீதியான வேறுபாடுகளும் காட்டப்படக்கூடாது
 எனவும் குறிப்பாக அரசியல் செல்வாக்குகள் பிரயோகிக்கப்படக்
 கூடாது எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம்
 சமத்துவத்திற்கான உரிமை மறைமுகமாக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது
 எனலாம்.

1947 சோல்பர் அரசியல் திட்டமும் சமத்துவமும்

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட முக்கியமான
 குறைபாடுகளைக் களையும் நோக்கில் சோல்பரி அரசியல் திட்டம்
 சோல்பரிக் குழுவினரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சோல்பரி
 அரசியல் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது அதனுள்
 அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள்
 உட்புகுத்தப்படல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்
 பட்டது. எனினும் இக்கோரிக்கை சோல்பரிக் குழுவினரால்,
 குறிப்பாக வரைபுக்குழுவின் தலைவராக இருந்த சேர். ஐவர்
 ஜெனிங்ஸால் முற்றாகவே நிராகரிக்கப்பட்டது.

இலங்கையர்கள் மனித நாகரிகம் தெரிந்தவர்கள்,
 போதியளவான கல்வியறிவுடையவர்கள். எனவே
 அத்தகையவர்களுக்கு இவை இவைதான் அடிப்படை உரிமைகள்
 என பட்டியலிட்டுக் காட்டத் தேவையில்லை என்பது ஐவர்
 ஜெனிங்ஸின் வாதமாக இருந்தது. இதுதவிர எழுதப்படாத
 அரசியல் யாப்புப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்த
 பிரித்தானியாவில் அடிப்படை உரிமைகள் யாப்பில்

உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே பிரித்தானிய மாதிரியிலான அரசாங்க முறைமை 1947இல் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டபோது அடிப்படை உரிமைகள் யாப்பில் உள்ளடக்கப் படவில்லை எனலாம்.

எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் சமத்துவத்திற்கான உரிமை சில சரத்துக்களில் வலியுறுத்தப் பட்டிருப்பதனை காணமுடிகிறது. அதாவது 29/II உபபிரிவின்படி நான்கு உறுப்புரைகள் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

- 29/II ♦ எந்த மதப் பிரிவினரதும் சுதந்திரமான இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் சட்டங்களை இயற்றலாகாது.
- ♦ ஒரு மதத்திற்கு, இனத்திற்கு, கலாசாரப் பிரிவினருக்கு வழங்கப்படும் முன்னுரிமைகளையும் சலுகைகளையும் இன்னொரு மதத்திற்கு, இனத்திற்கு, கலாசாரப் பிரிவினருக்கு வழங்காதவகையில் சட்டங்கள் இயற்றப்படலாகாது.
- ♦ ஒரு மதத்திற்கு, இனத்திற்கு, கலாசாரப் பிரிவினருக்கு இடப்படாத கட்டுப்பாடுகளையும், தடைகளையும் இன்னொரு மதத்திற்கு, இனத்திற்கு, கலாசாரப் பிரிவினருக்கு இடப்படும்வகையில் சட்டங்கள் இயற்றப்படக் கூடாது.
- ♦ ஒரு மதத்தின் யாப்பு விதியை மாற்றியமைக்கும் வகையில் சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டுமானால் அம்மதத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தலைமைக் குருமாரின் அங்கீகாரமின்றி சட்டங்கள் இயற்றப்படலாகாது.

மேற்குறித்த உறுப்புரைகளானவை சட்டம் இயற்றப் படுகின்றபோது எந்தவொரு இன, மத, கலாசாரப் பிரிவினரும் பாதிக்கப்படாத வகையில் சட்டம் இயற்றப்படல் வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகின்றது. மாறாக ஏதாவதொரு இன, மத, கலாசாரப் பிரிவினர் பாதிக்கப்படுகின்றவகையில் சட்டம் இயற்றினால் மகா தேசாதிபதி குறிப்பிட்ட மசோதாவிற்கு கையொப்பமிட மறுப்பதன் மூலம் சட்டமாக்கல் செயற்பாட்டை தடுத்து நிறுத்தலாம் என கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் மகா தேசாதிபதியானவர் பெயரளவிலான அதிகாரம் படைத்தவராகவும், பதவிக்காலத்தில் நிலைத்திருப்பதற்கு இலங்கைப் பிரதமரில் தங்கியிருக்க வேண்டியவராகவும் காணப்பட்டதனால் நடைமுறையில் இவ் ஏற்பாடு அர்த்தமற்றதாகவே அமைந்தது எனலாம்.

இதுதவிர பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு என்பது உருவாக்கப்பட்டு அரசாங்க சேவைகளுக்கு பிரசைகள் உள்ளீர்க்கப்படுகின்றபோதும், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் இடம்பெறும்போதும் அரசியல் சார்பற்ற வகையில் நடுநிலைமை பேணப்பட்டு சமத்துவம் உறுதிப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் உட்கிடையாக சமத்துவத்திற்கான உரிமை காணப்பட்டது எனலாம்.

1972ஆம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பும் அடிப்படை உரிமைகளும்

சுமார் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடகாலமாக முடியாட்சியின் கீழ் கட்டுண்டு கிடந்த இலங்கையை, இறுதி ஐந்நூறு வருடகாலமாக அந்நியராட்சியின் கீழ் சிக்குண்டிருந்த இந்நாட்டினை ஒரு குடியாட்சி நாடாக ஆக்கும் நோக்குடன், 1970ஆம் ஆண்டு பதவியேற்ற ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் (ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி, கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி) உருவாக்கிய அரசியல்திட்டம் 1972ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22 ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது. இவ் அரசியல் அமைப்பிலேயே முதன்முதலாக “அடிப்படை உரிமைகள்” எனும் பகுதி சேர்க்கப்பட்டது. இலங்கையில் இதற்குமுன் தோன்றிய எந்த ஒரு அரசியல் திட்டத்திலும் அடிப்படை உரிமைகள் என்ற பகுதி சேர்க்கப்படவில்லை என்ற பாரிய குறை காணப்பட்டது. 1931 டொனமூர், 1947 சோல்பரித் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு உரமுட்டுவனவாக சில விடயங்களை தன்னகத்தே கொண்டு அமைந்து காணப்பட்டபோதும் இவைதான் அடிப்படை உரிமைகள் என்று கோடிட்டுக் காட்டத் தவறிவிட்டன. இந்தவகையில் 1972 1வது குடியரசு அரசியல் திட்டத்திற்கு 18 ஆம் சரத்தின் (1) ஆம் பிரிவு பின்வரும் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது.

“18 (1)

- அ) சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமனானவர்கள் அத்துடன் அவர்கள் சட்டத்தின்மூலம் கிடைக்கும் சமமான பாதுகாப்பிற்கும் உரித்துடையவர்கள்
- ஆ) சட்டத்தின் பிரகாரமாக அன்றி ஆள் எவரும் அவரது உயிரையோ, சுதந்திரத்தையோ, சொந்தப் பாதுகாப்பினையோ இழத்தலாகாது.

- இ) சட்டத்தின் பிரகாரமாக அன்றி பிரஜை எவரும் கைது செய்யப்படவோ கட்டுக்காவலில் வைக்கப்படவோ, சிறையில் இடப்படவோ, தடுத்து வைக்கப்படவோ கூடாது.
- ஈ) சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பன சார்பான உரிமை ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் இருத்தல்வேண்டும். தான் விரும்பும் சமயம், அல்லது நம்பிக்கையுடையவராய் இருத்தல் அல்லது மேற்கொள்ளுதல் சார்பான சுதந்திரமும் தனியாக அல்லது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து, பகிரங்கமாகவேனும், அந்தரங்கமாகவேனும் தனது சமயத்தை அல்லது நம்பிக்கையை வழிபாட்டிலும் அனுசரிப்பிலும் செயற்பாட்டிலும், போதிப்பிலும் வெளிக்காட்டுதல் சார்பான சுதந்திரமும் இந்த உரிமையில் அடங்கும்.
- உ) ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும், தானாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து தனது சொந்த கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும், அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் உரிமையுண்டு.
- ஊ) அமைதி வாய்ந்த முறையிலே ஒன்று கூடுவதற்கும் ஒருங்கு சேர்வதற்குமான சுதந்திரம் சார்பான உரிமை எல்லாப் பிரஜைகளுக்குமுண்டு.
- எ) பேச்சு சுதந்திரம், வெளியிடுதல் உட்படக்கருத்து தெரிவித்தற் சுதந்திரம் என்பன சார்பான உரிமை ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் இருத்தல்வேண்டும்.
- ஏ) மத்திய அரசாங்கசேவை, உள்ளூராட்சிச்சேவை பகிரங்கக் கூட்டுத்தாபனச் சேவை என்பவற்றிலும் இவைபோன்ற பிற சேவைகளிலும் நியமனம் பெறுவதற்கு ஏனைய விதத்தில் தகைமை வாய்ந்த எந்தப் பிரஜைக்கும் இனம், சமயம், சாதி அல்லது பால் காரணமாக அத்தகைய நியமனம் தொடர்பில் வேறுபாடு காண்பிக்கப்படுதலாகாது. எனினும் அத்தகைய சேவைகளின் நன்மை கருதி குறிப்பிட்ட பதவிகள் அல்லது

பதவி வகைகள் ஆண்களுக்கு அல்லது பெண்களுக்கென ஒதுக்கப்படலாம்.

ஐ) இலங்கை முழுவதும் தடையின்றிப் பிரயாணம் செய்வதற்கும் தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்கும் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் இருத்தல் வேண்டும்.”

இவ்வடிப்படை உரிமைகளை வேறு சில நாடுகளின் அடிப்படை உரிமைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன்மூலம் சில முக்கிய விடயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம்.

சோவியத் ரஸ்யாவின் அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

“சோவியத் ரஸ்ய பிரசைகள் தொழில் செய்வதற்கு உரிமை பெற்றவர்கள் அதாவது அவர்களுக்கு தொழில் உத்தரவாத உரிமைகள் உண்டு. சோவியத் ரஸ்ய பிரசைகள் தேசியம், இனம் என்பனவற்றைக் கருத்தில்கொள்ளாது பொருளாதாரம், அரசியல், கலாசார, அரசாங்க, மற்றைய பொது நடவடிக்கைகளில் சமமான உரிமை பெற்றவர்கள்”

ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டின் சுதந்திரப் பிரகடனம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“எல்லோரும் கடவுளால் சமனாகவே சிருஸ்டிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு கடவுள் சீவனமும், சுதந்திரமும் வேற்றுமையாக்க முடியாத சில உரிமைகளையும், சுகத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் உரிமையும் அளித்துள்ளார்.”

மேற்குறிப்பிட்ட இருநாடுகளினதும் அடிப்படை உரிமைச் சாசனங்கள், பரந்த பட்டியல் முறையில் அமையாது இருந்தாலும்

மிகவும் சிறிய வசனங்களினூடாக மக்களின் சகல அடிப்படை உரிமைகளையும் மதிப்பதனை காணமுடிகிறது இருந்தபோதும் 1972ஆம் ஆண்டு முதலாம் குடியரசு அரசியல் யாப்பில்

1. இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் முதன்முதலாக மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முக்கியம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
2. சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் பல இங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை.
3. அரசாங்க துறைகளில் இன, மத, பிரதேச, சமூக, அரசியல் ரீதியாக பாரபட்சம் ஏற்படுவதை தடுக்கின்றமை.
4. அவசரகால நிலைகளின்போது தேசிய நலனுக்கு முக்கியம் கொடுத்தல்.

போன்றவை இவ் அரசியல் யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் உள்ளடக்கப்பட்டதன் சிறப்பியல்புகளாகும். இலங்கையினுடைய அரசியல் வரலாற்று வளர்ச்சியிலே முதன்முதலில் பிரசைகளுடைய அடிப்படை உரிமைகள் சுதந்திரங்களை எடுத்துக்கூறிய வகையில் இவ் அரசியல் திட்டத்தின் உள்ளடக்கம் சிறப்புப் பெறுகிறது. இதன்மூலம் ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் உள்ள உரிமைகள் சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு பிரசையும் "இப்படி இப்படித்தான் வாழவேண்டும் இவ்வாறு வாழக்கூடாது" என்ற வகையில் பிரசைகளின் செயற்பாடுகளுக்கு கடிவாளம் இட்டு வளர்த்தெடுக்கும் ஒன்றாக இவ் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் என்ற பகுதி காணப்படுகிறது.

எனினும் இவ் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி 6வது அத்தியாயத்தின் 18ஆம் சரத்தின் 2ஆம் பிரிவு தேசிய ஒற்றுமை, மேன்மை, தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம், பொதுப் பாதுகாப்பு, பொது ஒழுக்கு, பொது சுகாதாரத்தை பாதுகாத்தல், நன்னடத்தை மற்றவர்களுடைய உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாத்தல் ஆகியவற்றை முன்னிட்டும், அரசு

கொள்கைத் தத்துவங்களை நடைமுறைப்படுத்தும்போது அவற்றின் நலனை முன்னிட்டும் அடிப்படை உரிமைகளும், சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படலாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய சரத்து “பூச்சுற்றுகின்ற சரத்து” எனக் கண்டிக்கப்பட்டது. ஆகவே அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான மட்டுப்பாடுகள் அடிப்படை உரிமைகளில் கூறப்பட்டுள்ள வற்றையே கேலிக்குள்ளாக்குகின்ற ஒன்றாக உள்ளது. அரசாங்கம் அதனை சாட்டாக வைத்து பிரசைசுகளின் உரிமைகளில் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இதன்மூலம் அரசாங்கம் ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சியை நடாத்துவதற்கு வாய்ப்புக்கள் உள்ளது. நடைமுறையிலும் இதுவே நடந்தது. இவ் அரசியல் திட்டம் அமுலில் இருந்த பெரும்பாலான காலப்பகுதி முழுவதும் அவசரகால சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டமையினால் அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு பிரசைசுகளுக்கு இருக்கவில்லை.

இதுதவிர அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள் இலங்கைப் பிரசைசுகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என கூறப்பட்டிருந்தது. இது அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கை பிரஜாவுரிமை இல்லாது நாடற்றவர்களாக இருந்த லட்சக்கணக்கான இந்திய வம்சாவழி மக்கள் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் அனுபவிப்பதை தடைசெய்தது, தவிரவும் மக்களுக்குள்ள உரிமைகளில் சிலவற்றை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுவிட்டு ஏனையவை குறிக்கப்படாமல் விடப்படுகின்றபோது ஏனைய உரிமைகள் மக்களுக்கில்லையா? என்கின்ற சந்தேகம் எழுகின்றது. உதாரணமாக தொழில் செய்கின்ற நபர் ஒருவர் தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்குரிய உரிமை கூறப்படவில்லை. இவ்வாறே உயிர்வாழ்வதற்கான உரிமையும் கூறப்படவில்லை. எனவே இவ்வாறு கூறப்படாத உரிமைகள் அடிப்படை உரிமைகள்

இல்லையா? என்கின்ற சந்தேகம் இங்கு எழுகின்றது. மேலும் மக்கள் தனிப்பட்ட சொத்தினை சேர்த்து வைத்திருப்பதற்கான உரிமை இங்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆகவே ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதார கோட்பாட்டினை அரசியல் திட்டம் ஆக்கும் முயற்சியாக இவை அமைந்துள்ளதென ஐக்கியதேசிய கட்சி குற்றஞ்சாட்டியது.

முதன்முதலில் 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியல் யாப்பு அடிப்படை உரிமைகள் சுதந்திரங்களை கூறியபோதிலும் மேற்குறித்த சில குறைபாடுகளால் விமர்சிக்கப்பட்டது. குறிப்பாக இவ் அரசியல் திட்டத்தில் மேற்சொன்னவாறு இவை இவைதான் அடிப்படை உரிமைகள் என சுட்டிக்காட்டப்பட்டன. இவ்வாறு சுட்டிக்காட்டப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டால் நிவாரணம் பெறுவதற்குரிய எந்த ஒரு வழிவகையுமே கூறப்படவில்லை. மாறாக ஒருவர் தனது அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது கைகட்டி வேடிக்கை பார்க்கவேண்டிய துரதிஸ்டவசமான நிலையில் நிறுத்தப்பட்டார். மாறாக தட்டிக்கேட்க நீதிமன்றம் சென்று நிவாரணம்பெற அல்லது உரிமையைப் பறித்தவருக்கு தண்டனையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்குரிய வழிவகைகள் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. மேலும் இக்காலப் பகுதியில் தெற்கில் இடம்பெற்ற ஜே.வி.பி கலவரம் காரணமாகவும் வடக்குக் கிழக்கில் இடம்பெற்ற விடுதலைப் போராட்டம் காரணமாகவும் இலங்கை முழுவதும் அசாதாரண சூழல் படிப்படியாக அதிகரித்துவந்தது. இந்நிலையில் அவசர கால நிலை ஆட்சியில் இருந்த அரசாங்கத்தால் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டமையால் மக்களது அடிப்படை உரிமைகள் உதட்டளவிலேயே உத்தரவாதம் நிறைந்தவையாக காணப்பட்டன. மாறாக நடைமுறையில் பேணப்படவில்லை. தவிரவும் இவ் அரசியல் திட்டத்தில் கூறப்பட்ட எந்த ஒரு உரிமைகளும் பூரணத்துவமான உரிமைகளாக கூறப்படவில்லை.

அதாவது தேசியநலன் போன்ற சில விடயங்கள் காரணமாக ஆட்சியாளர்கள் சகல உரிமைகளையும் மட்டுப்படுத்தக்கூடிய அதிகாரம் உடையவர்களாக காணப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறான பல்வேறுபட்ட தடங்களுக்குள் சிறைப்பிடிக்கப் பட்ட வகையிலேயே 1972 அரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கூறப்பட்டிருந்தன. பல மட்டுப்பாடுகளையும் குறைபாடுகளையும் கொண்டிருந்த காரணத்தால் இவ் அத்தியாயம் விமர்சனத்திற்குரிய ஒரு அத்தியாயமாக இருந்துவந்தது. இந்தவகையிலே 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது குடியரசு யாப்பு தோற்றம் பெற்றபோது சில முற்போக்கான விடயங்கள் உள்வாங்கப்பட்டு நீதிமன்றில் நிவாரணம் பெறும் முறைகளும் கூறப்பட்டன.

1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது குடியரசு யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகள்

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் பிற்பாடு முதலாவதாக உருவாக்கப்பட்ட 1வது குடியரசு யாப்பின் குறைபாடுகளாக சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படைகளை மாற்றாமை, நீதித்துறையில் ஆட்சியினர் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் காணப்பட்டமை, அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாடுகளுக்கான சட்ட அந்தஸ்த்து போதாமை, தேர்தல் முறை பல குறைபாடுகளை கொண்டிருந்தமை போன்றவற்றின் காரணமாக புதிய அரசியல் திட்ட மாற்றத்தினை இலங்கையர்கள் வேண்டினின்றனர். இந் நிலையில் 1977ஆம் ஆண்டு யூலை மாதத்தில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் மூன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான ஆசனங்களைப் பெற்று ஆட்சிக்குவந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 1978 பெப்ரவரியில் புதியதொரு அரசியல் திட்டத்தை நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்தது. 1972ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசியல்

திட்டத்தில் இரண்டாவது திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்ததன் மூலமாக இப்புதிய அரசியல் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த வெஸ்டர் மினிஸ்டர் (West minister) மாதிரி அல்லது பிரித்தானிய பாராளுமன்ற மாதிரியில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவது இவ்வரசியல் திட்ட மாற்றத்தின் நோக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்றாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும் பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறையிலிருந்து இவ்வரசியல் திட்டம் முற்றாக விலகிச் செல்லவில்லையென கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1978 அரசியல்திட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்திய அரசாங்க முறை ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்க முறைகளின் கலவையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என கலாநிதி விஸ்வவர்ணபால அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி முறையை ஏற்படுத்துவதற்காக ஆங்கிலோ - சாக்சன் (Anglo - Saxon) முறை நிராகரிக்கப்பட்டது என கலாநிதி என். எம். பெரேரா குறிப்பிடுகின்றார்.

1972 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம் ஆட்சி முறையில் அதியுயர் கருவியாகத் தேசிய அரசுப் பேரவையையும் அதனை இயக்கிச் செல்லும் நிர்வாக அதிகாரம்மிக்க பிரதம மந்திரியையும் வலியுறுத்தியது. ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் திட்டம், மக்களால் வேறாகத் தெரிவு செய்யப்படும் நிர்வாக அதிகாரம்மிக்க ஜனாதிபதியையும், அவரது வழிகாட்டலின் கீழ் இயங்கும் பாராளுமன்றத்தையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமுறை, அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களும் அடிப்படைக் கடமைகளும், மக்கள் தீர்ப்பு, மொழி, பிரஜா உரிமை, அடிப்படை மனித உரிமைகள் போன்ற விடயங்களில் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல்திட்டம் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்தை நோக்குவோம்.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பானது ஆக 29 அத்தியாயங்களை கொண்டுள்ளபோது அதில் IIIவது அத்தியாயத்தை முழுக்கமுழுக்க அடிப்படை உரிமைகளுக்காக ஒதுக்கி அதில் 10 தொடக்கம் 14வது உறுப்புரைவரை அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளமை சிறப்பான அம்சமாகும். அத்துடன் அவ்வுரிமைகள் மீறப்பட்டாலோ அல்லது மீறப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் இருந்தாலோ அதற்கான நிவாரணத்தை பெற்றுக்கொள்ளவும் இவ் யாப்பிலே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்வரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தரவாதம் மக்களுக்கு மிகப் பரந்தளவிலான சுதந்திரத்தையும் விமோசனத்தையும் வழங்கியுள்ளது எனச்சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. கலாநிதி விக்கிரம வீரசூரியா அவர்கள் இது தொடர்பாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“முன்னைய அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகளில் சில அம்சங்களையே கொண்டிருந்தது. புதிய அரசியல் திட்டம் பொருளாதார சுதந்திரம், நிர்வாகத்திணைப் பரவலாக்குதல், சமூகப் பாதுகாப்பு, குழந்தைகள் நலன், தனியார் துறையைப் பாதுகாத்தல் என்பவற்றோடு சூழல் சம்பந்தப்பட்டவற்றையும் பாதுகாக்கிறது”.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் III வது அத்தியாயத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் வருமாறு.

உறுப்புரை 10

ஆள் ஒவ்வொருவரும் தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை உடையவராயிருத்தற்கான அல்லது மேற்கொள்வதற்கான சுதந்திரமுட்பட, சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு உரித்துடையவராதல் வேண்டும்.

உறுப்புரை 11

ஆளெவரும் சித்திரவதைக்கு, அல்லது கொடூரமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடாத்துகைக்கு அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது.

உறுப்புரை 12

1. சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள். அத்துடன் அவர்கள் சட்டத்தினால் சமமாகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரித்து உடையவர்கள்.
2. இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால், அரசியற்கொள்கை அல்லது பிறப்பிடம் காரணமாக அல்லது அத்தகைய காரணங்களுள் எந்த ஒன்று காரணமாகவும் எந்தப் பிரஜையையும் ஓரங்கட்டுதல் ஆகாது.
3. எந்த ஆளும் இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் காரணமாக அல்லது அத்தகைய காரணங்களுள் எந்த ஒன்று காரணமாகவும், கடைகள், பொது உணவுச்சாலைகள், விடுதிகள், பொதுக்களியாட்டவிடங்கள், தனது மதத்திற்குரிய பொது வழிபாட்டிடங்கள் என்பவற்றிற்குச் செல்லுதல் தொடர்பில் ஏதேனும் தகுதியீனத்துக்குரிய பொறுப்புக்கோ மட்டுப்பாட்டுக்கோ அல்லது நிபந்தனைக்கோ உட்பட்டவராதலாகாது.

உறுப்புரை 13

- (1) சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கு இணங்கவன்றி, ஆளெவரும் கைது செய்யப்படுதலாகாது. கைதுசெய்யப்படுவதற்கான காரணம் கைதுசெய்யப்படும் எவரேனும் ஆளுக்கு அறிவிக்கப்படுதல்வேண்டும்.
- (2) கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படும், தடுத்து வைத்து இருக்கப்படும் அல்லது வேறுவகையில் சொந்த சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு ஆளும் சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கு இணங்க மிக்க அண்மையிலுள்ள தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி முன்னர் கொணரப்படுதல் வேண்டும் என்பதுடன் சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கிணங்க அத்தகைய நீதிபதியினால் அதன் நியதிகளுக்கு இணங்கவன்றியும் தொடர்ந்து கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படுதலோ தடுத்து வைக்கப்படுதலோ அல்லது சொந்த சுதந்திரம் பறிக்கப்படுதலோ ஆகாது.
- (3) தவறொன்றுக்கு குற்றஞ் சாட்டப்படும் எவரேனுமான் தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றமொன்றினால் நடாத்தப்படும் நியாயமான விளக்கத்தில் அவரே நேரடியாக உரைப்பதற்கு அல்லது சட்டத்தரணி மூலம் உரைப்பதற்கு உரித்துடையவராதல் வேண்டும்.
- (4) சட்டத்தினால் தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைமுறைக்கு இணங்கத் தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையின் மூலமாகவன்றி, ஆள் எவரும், மரண தண்டனையினால் அல்லது மறியற் தண்டனையினால் தண்டிக்கப்படுதலாகாது. புலனாய்வு அல்லது விளக்கம் முடிவுறும்வரையில் ஆளொருவரைக் கைதுசெய்து

வைத்திருத்தல், கட்டுக்காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது அவரது சொந்தச் சுதந்திரத்தை வேறுவகையில் பறித்தல் தண்டனையாக அமையாது.

- (5) ஆளொருவரும் அவர் குற்றவாளியென எண்பிக்கப்படும் வரை சுத்தவாளியென ஊகிக்கப்படுதல் வேண்டும். ஆயின் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளை எண்பிப்பதற்கான பொறுப்பை குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஆளொருவர் மீது சட்டம் சுமத்தலாம்.
- (6) புரியப்பட்ட நேரத்தில் தவறொன்றாகவிருந்திராத ஏதேனும் செயல் அல்லது செய்யாமை காரணமாக, ஆளொருவரும் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாதல் ஆகாது என்பதுடன் அத்தவறு புரியப்பட்ட நேரத்தில் வலுவிலிருந்த தண்டத்திலும் பார்க்கக் கடுமையான தண்டமெதுவும் அத்தகைய ஏதேனும் தவறுக்கு விதிக்கப்படுதலுமாகாது.

உறுப்புரை 14

- (1) ஒவ்வொரு பிரசையும் பின்வருவனவற்றுக்கு உரித்துடைய வராவர்.
- அ) வெளியிடுதலுட்பட பேச்சுச் சுதந்திரமும் கருத்துத் தெரிவித்தற் சுதந்திரமும்
- ஆ) அமைதியான முறையிலே ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம்.
- இ) ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம்
- ஈ) தொழிற் சங்கமொன்றை அமைக்கவும் அதிற்சேரவும் உள்ள சுதந்திரம்
- உ) தனியாக அல்லது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து பகிரங்கமாகவேனும் அந்தரங்கமாகவேனும் தனது மதத்தையோ அல்லது நம்பிக்கையையோ

- வழிபாட்டிலும், அனுசரிப்பிலும், சாதனையிலும், போதனையிலும் வெளிக்காட்டுவதற்கான சுதந்திரம்.
- ஊ) தனியாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து தனது சொந்தக் கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் அத்துடன் தனது சொந்த மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குமான சுதந்திரம்.
- எ) ஏதேனும் சட்டமுறையான முயற்சியில், உயர் தொழிலில், வியாபாரத்தில், தொழில் அல்லது தொழில் முயற்சியில் தானாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரம்.
- ஏ) இலங்கை முழுவதும் தடையின்றி நடமாடுவதற்கும், தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்குமான சுதந்திரம் அத்துடன் இலங்கைக்கு திரும்பி வருவதற்கான சுதந்திரம்.

இவ்வாறாக அத்தியாயம் III இல் உறுப்புரை 10 தொடக்கம் 14 வரை அடிப்படை உரிமைகள் சிறப்பாக கூறப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சரத்துக்கள் முன்னைய அரசியல்திட்டம் வழங்கியவற்றைவிட பரவலானவை என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமாக 17 ஆம் சரத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டவையே மிகவும் முக்கியமானவை. அதாவது அச்சரத்து பிரசையொருவரின் அடிப்படை உரிமையானது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கையின் மூலமாகவோ அல்லது மீறப்படுமானால் அந்தப் பிரசை உயர்நீதிமன்றத்தின் பாதுகாப்பைக் கோரி உரிமையைப் பெறுவதற்கு உரித்துடையவர் என்பதே ஆகும்.

மேலே கூறப்பட்டவாறு சிறப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட போதும் நாட்டின் நலன்கருதி அத்தியாயம் III உறுப்புரை 15 இல் பல்வேறுபட்ட மட்டுப்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளது ஆக உறுப்புரை 10, உறுப்புரை 11 இல் கூறப்பட்ட உரிமைகள் மாத்திரமே பூரணத்துவமான உரிமைகளாக காணப்படுகின்றன. அதாவது சிந்தனைசெய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் ஆகியனவும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகாமல் இருப்பதற்குமான சுதந்திரமுமே பூரணத்துவமான உரிமைகளாக எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் மட்டுப்படுத்தவோ அல்லது பறிக்கப்படவோ முடியாத உரிமைகளாக காணப்படுகின்றது. மாறாக 12, 13, 14 உறுப்புரைகளில் கூறப்படும் உரிமைகளை அரசு மீறுவதற்குரிய வாய்ப்புக்களை உறுப்புரை 15 ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். எனினும் பேராசிரியர் வில்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“அரசியல் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதியை, ஒம்புட்ஸ்மன் (Ombudsman) ஒன்றை அமைப்பதற்கான விதிகள், நீதித்துறையின் சுதந்திரம், அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றோடு வைத்துப் பார்க்கும்போது இலங்கையின் வரலாற்றில் இதுவரையும் வழங்கப்பட்டவற்றுள் இதுவே மிகவும் பரவலான சுதந்திர சாசனமாகும்”

1978 அரசியல் யாப்பின் அடிப்படை உரிமை பற்றிய அத்தியாயத்தின் சிறப்பியல்புகளாக பின்வருவன முதன்மைப் படுத்தப்படுகின்றன.

1. அரசியல் யாப்பு அமுலுக்குவந்த காலப்பகுதியில் நாடற்றவர்களாக இருந்த இந்திய வம்சாவளி மக்களும் அடிப்படை உரிமைகளின் பயன்பாட்டினைப் பெற்றுக்கொள்ள வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.

அதாவது 14ஆம் சரத்தின் 2ஆம் பிரிவின்படி இப் புதிய அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபோது இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டப்படியாகவும் குடியிருந்து வருகின்ற, தொடர்ந்து அவ்வாறு 10 வருட காலத்துக்கு குடியிருக்கும் எவருக்கும் 14ஆம் சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் பேச்சுச் சுதந்திரம் போன்றவற்றுடன் எல்லா அடிப்படைச் சுதந்திரங்களும் உண்டு எனக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தச் சரத்து இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவிற்கு திரும்பிச் செல்லவிருக்கும் பெருந்தொகையான இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு, மற்றைய பிரசைகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை வழங்குவதால் சிறப்பானதென விமர்சிக்கப்படுகிறது.

2. அடிப்படை உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் உயர்நீதி மன்றத்திற்கு விண்ணப்பித்து பரிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழிவகைகள் இங்கு முதன்முறையாக, விலாவாரியாக, தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளது. (மீறல் நடைபெற்று ஒரு மாதத்திற்குள் விண்ணப்பித்தல் வேண்டும் மூன்றுமாதத்திற்குள் தீர்ப்பு வழங்கப்படல்வேண்டும்.)

3. முக்கியமான அடிப்படை உரிமைகள் எழுத்தில் இருக்கின்றமையானது மக்கள் அதனை சுதந்திரமாக அனுபவிப்பதற்கான வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்துள்ளது.

4. அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளாக ஒம்புட்ஸ்மன், நீதித்துறையின் சுதந்திரம் போன்றன விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

எனினும் உறுப்புரை 13 இல் உள்ள பின்வரும் மட்டுப்பாடுகள் பிரசைகளை கைகட்டி நிற்கச்செய்கிறது.

உறுப்புரை 13

1. 13(5) ஆம், 13(6) ஆம் உறுப்புரைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளின் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும், தேசிய பாதுகாப்பின் நலன் கருதி சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக்கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு மட்டுமே அமைந்தனவாதல் வேண்டும். இப்பந்தியின் நோக்கங்களுக்காக “சட்டம்” என்பது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புப் பற்றிய அப்போதைக்கான சட்டத்தின் கீழ் ஆக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளையும் உள்ளடக்கும்.

2. 14(1) (ஆ) ஆம் உறுப்புரையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமையின் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும் இசை, சமூகவாழ்வு, மதச் சமூகவாழ்வு என்பவற்றின் நலன் கருதியோ அல்லது பாராளுமன்றச் சிறப்புநிலை, நீதிமன்ற அவமதிப்பு, மானநட்டம், அல்லது தவறுபுரியத் தூண்டுதல் என்பன தொடர்பாகவோ சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக்கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும்.

3. 14 (1) (ஆ) ஆம் உறுப்புரையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமையின் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும் இன சமூகவாழ்வு, மதச் சமூகவாழ்வு என்பவற்றின் நலன்கருதிச் சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக் கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும்.

4. 14 (1) (எ) ஆம் உறுப்புரையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமையின் பிரயோகமும், தொழிற்பாடும், தேசிய பொருளாதாரத்தின் நலன்கருதியோ அல்லது பின்வருவன தொடர்பிலோ சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக் கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும்.

அ) ஏதேனும் உயர்தொழிலைப் புரிவதற்கு அல்லது ஏதேனும் முயற்சியை, வியாபாரத்தை தொழிலை அல்லது தொழில் முயற்சிகளை கொண்டு நடாத்துவதற்கு அவசியமான உயர் தொழில்சார், தொழில்நுட்பம்சார், கல்விசார், நிதிசார் தகைமைகளும் வேறு தகைமைகளும் என்பன தொடர்பிலும்

ஆ) அத்தகைய அடிப்படை உரிமைக்கு உரித்துடைய ஆட்களுக்கு உரிமையளித்தலும் அவர்களின் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன தொடர்பிலும் அத்துடன் முழுக்க முழுக்க பிரசைகளை நீக்கிவிட்டோ அல்லது பகுதியளவில் பிரசைகளை நீக்கிவிட்டோ அல்லது வேறு வகையிலோ ஏதேனும் வியாபாரத்தை, தொழிலை, கைத்தொழிலை, சேவையை அல்லது தொழில் முயற்சியை அரசு முகாமை அல்லது பகிரங்கக் கூட்டுத்தாபனம் கொண்டு நடாத்துதல் தொடர்பிலும்.

4. 14 (1) (ஏ) ஆம் உறுப்புரையினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமையின் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும், தேசிய பொருளாதாரத்தின் நலன்கருதி சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக் கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும்.

5. 12 ஆம், 13 (1) ஆம், 14 ஆம் உறுப்புரைகளினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட எல்லா அடிப்படை உரிமைகளினதும் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும் தேசிய பாதுகாப்பு, பொதுமக்கள் ஒழுங்கு, பொதுமக்கள் சுகாதாரத்தை அல்லது ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தல் என்பவற்றின் நலன்கருதி அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் என்பவற்றுக்கு முறையான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் நோக்கத்துக்காக அல்லது ஜனநாயக சமூகத்தின் பொதுச் சேமநலத்தின் நீதியான தேவைப்பாடுகளை ஈடுசெய்யும் நோக்கத்துக்காக சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக் கூடியவாறான

அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும். இப்பந்தியின் நோக்கங்களுக்காக “சட்டம்” என்பது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புப் பற்றிய அப்போதைக்கான சட்டத்தின் கீழ் ஆக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகளையும் உள்ளடக்கும்.

6. 12 (1), 13 ஆம், 14 ஆம் உறுப்புரைகளினால் வெளிப்படுத்தப் பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளின் பிரயோகமும் தொழிற்பாடும், அவ்வுரிமைகளை ஆயுதம் தாங்கிய படைகள், பொலிஸ்படை, பொது அமைதியைப் பேணும் பொறுப்புடைய ஏனைய படைகள் ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்புடையனவாகும்போது அத்தகைய படையுறுப்பினர் தத்தமது கடமைகளை முறையாகப் புரிதல், அவர்கட்கிடையே ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டினை பேணுதல் என்பவற்றின் நலன்கருதி, சட்டத்தினால் விதிக்கப்படக் கூடியவாறான அத்தகைய மட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்தனவாதல் வேண்டும் என கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையினுடைய 1978ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியல் யாப்பில் காணப்படும் மேலும் சில குறைபாடுகளை அல்லது போதாமைகளை ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். அந்த வகையில்,

1) 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு குறித்த சில உரிமைகளை அடிப்படை உரிமைகளாக கூறிவிட்டு ஏனைய முக்கிய சில உரிமைகளை குறிப்பிடாதுவிட்டமை அவை அடிப்படை உரிமைகள் இல்லையா? என்ற சந்தேகத்தை எழுப்புகின்றது. உதாரணமாக உயிர் வாழ்வதற்கான சுதந்திரம், கல்வி கற்பதற்கான உரிமை போன்றவை நேரடியாக கூறப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது.

- 2) மனித உரிமை மீறப்படின தனிநபர் மாத்திரமே நிவாரணம் தேடமுடியும். மாறாக நிறுவனமாகவோ குழுவாகவோ அல்லது ஸ்தாபனமாகவோ நிவாரணம் தேடமுடியாமை ஒரு குறைபாடாகும்.
- 3) மனித உரிமை மீறல் சம்பவம் நிகழ்ந்து ஒரு மாத இடைவெளிக்குள் நிவாரணம் தேடப்படவேண்டும் எனவும் அக்காலம் நீடிக்கப்பட முடியாமையும் முக்கிய குறைபாடாகும். அதாவது இங்கு நிர்வாகத்துறையால் மனித உரிமை மீறலை மேற்கொள்பவர் நிர்வாக கட்டமைப்புக்குள் இருப்பதனால் பலமானவராகவும் மாறாக மனித உரிமை மீறலால் பாதிக்கப்படுபவர் தனி நபராக இருப்பதால் பலவீனமானவராகவும் காணப்படுவார். இந்நிலையில் ஒரு மாதம் என்ற கால எல்லையானது பலவீனமானவரை மேலும் பலவீனப்படுத்துவதாக காணப்படுகிறது.
- 4) அரசு நிர்வாகங்கள் அல்லது அரசு ஸ்தாபனங்களில் மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டாலன்றி தனியார் அல்லது தனியார் நிறுவனங்கள் மனித உரிமைகளை மீறும்போது அதற்கு நிவாரணம் பெறமுடியாதிருத்தல்.
- 5) தற்போது அரசு நிர்வாகத்துறை செய்யும் மனித உரிமை மீறல் சம்பந்தமான சரத்துக்களை விரிவாக்கி நீதி, சட்டம் இயற்றல் துறைகளையும் உள்ளடக்கக் கூடியதாக்கல் வேண்டும்.
- 6) மனித உரிமை மீறலுக்காக வழங்கப்படும் நிவாரணத்தின் போதாமையும் அத்துமீறல் ஓர் தண்டனைக்குரிய குற்றமென ஆக்கப்படாமையும் ஓர் குறைபாடாகும்.

- 7) சட்டமாஅதிபர் மனித உரிமைகளை மீறுவோரின் சார்பில் ஏற்படுவதும் அரசாங்கம் மக்களின் இவ் அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பேணிப் பாதுகாக்காமையும்.
- 8) மனித உரிமை மீறப்பட்டவரோ அல்லது அவர் சார்பான சட்டத்தரணியோ மட்டும் வழக்கினைத் தாக்கல் செய்யலாம். எனினும் வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் மீறப்பட்டவரின் சார்பில் மனித உரிமைகள் ஸ்தாபனங்கள் வழக்கினைத் தாக்கல் செய்யலாம் என விரிவாக்கப்படல் வேண்டும் என கூறப்படுகிறது.
- 9) இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம், (PTA) அவசரகாலச்சட்டம் (ER) ஆகியவை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை கேள்விக்குட்படுத்தி அர்த்தமற்றதாக்குவதாக சுட்டப்படுகிறது.

மனித உரிமைக் காப்பரண்கள்

□ இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு

1996ஆம் ஆண்டின் 21ஆம் இலக்க சட்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுத்தப்பட்ட இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, மனித உரிமைகள் மீறல் தொடர்பான விசாரணை, வழிகாட்டல், ஆலோசனை ஆகிய தத்துவங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இந்த ஆணைக்குழுவினது அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான சட்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறப்படும் போதும், மீறப்படவுள்ளது என்று தெரியவரும்போதும், சமர்ப்பிக்கப்படும் மனுக்களை விசாரித்து உரிய பரிகாரங்களை பெற்றுக்கொடுப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் அது ஒரு நிரந்தர தேசிய நிறுவனமாகவும் உள்ளது. ஐந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ள

இவ் ஆணைக்குழுவானது அடிப்படை மனித உரிமைகள் என்ற சொற்பதத்தினை பொருள் கோடல் செய்யும்போது குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச சமவாயம், மற்றும் பொருளாதார, சமூக, கலாசாரம் தொடர்பான சர்வதேச சமவாயம் ஆகியவற்றால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மனித உரிமைகளையே கருத்தில் கொள்கிறது.

மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு சட்டத்தின் பிரகாரம் அவ்வாணைக்குழுவானது தனக்கென தனியாக நடவடிக்கைகள், தத்துவங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

ஆணைக்குழு நடவடிக்கைகள்

- அ. அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளித்தல், அவற்றை கைக்கொள்ளல், அபிவிருத்தி செய்தல் முதலானவற்றின் பொருட்டு நிர்வாகமுறை மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் கவனமெடுத்தல்.
- ஆ. அடிப்படை மனித உரிமை மீறல், அல்லது அவ்விதம் மீறப்பட உள்ளமை ஆகியன தொடர்பில்
1. முறைப்பாடுகளை விசாரித்தல்.
 2. முறைப்பாடுகள் தொடர்பிலான காரணிகளை பரிசீலித்தல்.
 3. முரண்பாடுடையோரிடையே இணக்கப்பாடு ஏற்படுத்துதல் அல்லது சமாதானமாக பிணக்குகளைத் தீர்த்தல்.
- இ. அடிப்படை மனித உரிமைகளின் அபிவிருத்தி அதனைப் பாதுகாத்தல் தொடர்பில் சட்டம் மற்றும் நிர்வாக விதிமுறைகள் உருவாக்குதல் பொருட்டு அரசாங்கத்துக்கு உதவுதலும் ஆலோசனை கூறுதலும்.
- ஈ. எமது நாட்டின் சட்டம் மற்றும் நிர்வாக ஏற்பாடுகள் சர்வதேச மனித உரிமைகள் நியமங்களுக்கும், சமவாயங்களுக்கும் முரண்பாடில்லாமல் இருக்கும்வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கும் பொருட்டு அரசாங்கத்துக்கும் விதந்துரை செய்தல்.

- உ. மனித உரிமைகள் தொடர்பில் சர்வதேச உடன்படிக்கைகள், சமவாயங்கள் ஏற்படுத்தும்போது அவற்றில் இணைந்து கொள்ளாதல் மற்றும் அவற்றுக்கு இணங்கி நடத்தல் என்பவற்றின் அத்தியாவசியத்தை அரசிடம் வலியுறுத்தல்.
- ஊ. மனித உரிமைகள் தொடர்பிலான கல்வியூட்டலின் பொருட்டு திட்டம் ஒன்றை வகுத்து செயற்படுத்தல்.

ஆணைக்குழுவின் அதிகாரங்கள்

- அ. அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளமை அல்லது மீறப்பட உள்ளமை தொடர்பில் விசாரித்தலுக்கான தத்துவம்.
- ஆ. அதன்பொருட்டு மாகாண மட்டங்களில் உப குழுக்கள் அமைத்து செயற்படுத்துதல்.
- இ. நீதிமன்றத்தின் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ள வழக்கொன்றின்போது நீதிமன்றத்தின் அனுமதியுடன் அதில் தலையிடமுடியும்.
- ஈ. நீதிமன்றத்தின் அனுமதியுடனோ அல்லது அனுமதி இல்லாமலோ தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர்களின் நலன்கருதி தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளாதல், அவர்களுக்கான வசதிகள் பொருட்டு விதந்துரை செய்தல்.
- உ. உயர் நீதிமன்றத்தால் ஆணைக்குழுவின் கவனத்துக்கு கொண்டு வரப்படும் ஏதும் விடயங்கள் தொடர்பில் அவசிய நடவடிக்கை எடுத்தல்.
- ஊ. மனித உரிமைகள் தொடர்பில் ஆய்வுகள் செய்தல், நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஒன்றை செயற்படுத்துதல், கருத்தரங்குகள், பயிற்சிப் பட்டறைகள் நிகழ்த்துதல் முதலான அறிவூட்டல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்தும் ஆய்வுகள் மூலம் கிடைத்த பெறுபேறுகளை பகிரங்கப்படுத்துதலும் பிரச்சாரம் செய்தலும்.

- எ. ஆணைக்குழுவுக்கு முறைப்பாடொன்றை செய்தலின்போது ஏதேனும் நியாயமான செலவுகள் ஏற்படுமாயின் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள ஆணைக்குழுவுக்கு இயலுமாயின் அதன் பொருட்டான கடப்பாடு அதற்கு இல்லை.
- ஏ. ஆணைக்குழுவின் நடவடிக்கைகளை செயற்படுத்தும் பொருட்டு அவசியமானதெனக் கருதப்படும் ஏதும் ஏற்பாடுகளும் பிறவும்.

ஆகிய அதிகாரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு தனது நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

வேறுபாடு காட்டப்பட்டதால் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டது தொடர்பாக நபரொருவர் ஆணைக்குழுவிடம் முறையிடுவதாயின் பின்வரும் வழிகளை அனுசரித்துச் செல்லவேண்டும்.

1. வேறுபாடு காட்டப்பட்டதால் தன்னுடைய அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டதாக குற்றஞ்சாட்டும் ஒருவர் குறித்த உரிமை மீறப்பட்டு 180 நாட்களுக்குள் ஆணைக்குழுவின் பணிப்பாளர் ஒருவருக்கு விண்ணப்பிக்கவேண்டும்.
2. அவ்வாறான விண்ணப்பம் குறித்த அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்ட சந்தர்ப்பம், இடம் போன்ற விபரங்களை கொண்டிருக்கவேண்டும்.
3. அவ்வாறான விண்ணப்பம் கிடைத்த பிறகு பணிப்பாளர் விசாரணைகளை மேற்கொள்ள தேவைப்படின் முறைப்பாட்டாளரை அழைத்து மேலதிக விசாரணைகளை மேற்கொள்வார்.
4. விண்ணப்பமொன்று நீதியானது என்பதற்கு காரணமிருக்கின்ற போது அவ்விண்ணப்பம் செய்தமை தொடர்பாக சம்பந்தப்பட்ட எல்லா தரப்பினர்களையும் அழைத்து கலந்துரையாடி விபரங்களை பெற்று அப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு அல்லது விடயத்தை

சமாதானம் செய்ய ஆணைக்குழு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும்.

5. குறித்த விடயத்தில் சமாதானம் செய்யப்பட முடியாவிட்டால் அது பற்றிய விரிவான பூரணமான அறிக்கைகளை பணிப்பாளர் ஆணைக்குழுவிற்கு சமர்ப்பிப்பார்.
6. உயர் நீதிமன்றத்தால் ஆணைக்குழுவிற்கு பார்ப்படுத்தப்படும் விண்ணப்பம் அல்லது முறைப்பாடு பற்றி ஆணைக்குழு தலைவரும் ஏனைய இரண்டு ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களும் ஒரு குழுவாக கூடி விடயங்களை ஆராய்ந்து உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிப்பார்.

□ **நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஒம்புட்ஸ்மன்)**

அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 156 (1) இன் படி நியமிக்கப்பட்டுள்ள நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் அரசாங்க அதிகாரிகளினால் அல்லது அரசாங்க கூட்டுத்தாபனங்கள், மாகாண அல்லது அதற்கு இணையான நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளின் நடவடிக்கையால் அடிப்படை உரிமை மீறப்படும்போது அல்லது அநீதியாக இருக்கும்போது அவை பற்றி முறைப்பாடு செய்யப்படும்போது அல்லது குற்றஞ்சாட்டப்படும் போது சட்ட நடவடிக்கை முறைகளுக்கு இணங்க பரிசீலித்து நடவடிக்கை எடுப்பார். அவரின் அதிகாரங்கள் பற்றி மேலும் 1981ஆம் ஆண்டு 17ஆம் இலக்க பாராளுமன்ற நிர்வாக ஆணையாளர் சட்டத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பாக மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளையே பாராளுமன்ற ஆணையாளரால் எடுக்கமுடியும் என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டியதாகும். இவ் நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளரை ஜனாதிபதியே நியமிக்கவேண்டும்

என அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. தவிரவும் நிர்வாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் அவரது பதவிக்குரிய கடமைகளையும் பணிகளையும் புரிவதற்கும் நிறைவேற்றுவதற்கும் இயலாத போதிலெல்லாம் அவருக்கு பதிலாக செயற்படுவதற்கென ஓர் ஆளை ஜனாதிபதி நியமித்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்படுகிறது.

எனினும் நடைமுறையில் பாராளுமன்ற நிர்வாகத்திற்கான ஆணையாளரிடம் முறையீடுகள் செய்யப்படுவது ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. ஏனெனில்

1. இவ் ஒம்புட்ஸ்மன் பற்றிய அறிவும் முறையிடல் பற்றிய தெளிவினையும் மக்கள் கொண்டிராமை.
2. ஒம்புட்ஸ்மன் பதவியானது நாட்டின் உயர்மட்டத்தினருடன் தலைநகரில் காணப்படுவதும் மாறாக சாதாரண பொதுமக்கள் நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலைகளிலும் காணப்படுவதால் தொடர்பு என்பது சாத்தியமற்றதாக காணப்படுகிறது.
3. ஒம்புட்ஸ்மன் செயற்பாடுகளில் மட்டுப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.
4. ஒம்புட்ஸ்மனுக்கு விசாரணைசெய்யும் அதிகாரமும் ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரமும் மட்டுமே வழங்கப் பட்டுள்ளது. இவ் நியதியானது பாதிக்கப்பட்டவரை திருப்திப்படுத்த போதியதாக காணப்படாமை. அதாவது நிவாரணங்களையோ அல்லது பாதிக்கப்பட்டவரின் சார்பாக தண்டனைகளையோ பெற்றுக்கொடுக்க முடியாமை.

1978ஆம் ஆண்டு யாப்பின்படி ஒம்புட்ஸ்மனிற்கு முறையீடு செய்யும் உரிமையை மக்கள் பெற்றதும் அவர்கள் பாராளுமன்ற விண்ணப்பக் குழுவினூடாகவே அதனை முன்வைக்க வேண்டும்.

எனினும் 1994 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட திருத்தச்சட்டத்தின்படி மக்கள் நேரடியாக முறைப்பாடுகளை முன்வைக்கலாம்.

□ உயர் நீதிமன்றம்

இலங்கையில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தினால் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படுவது பற்றிய அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ள பிரச்சனைகளை விசாரணை செய்யும் தனியான பிரத்தியேகமான நியாயாதிக்கத்தை உயர்நீதிமன்றம் மட்டுமே கொண்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட நிவாரணம் ஆட்சித்துறையினர் அல்லது நிர்வாகத்துறையினர் அடிப்படை உரிமைகளை மீறும்போது மாத்திரமே பெறக்கூடியதாக உள்ளது. ஆட்சித்துறை அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்காத ஒரு தனிநபரோ அல்லது ஒரு ஸ்தாபனமோ அடிப்படை உரிமைகளை மீறினால் நிவாரணம் வழங்கும் நியாயாதிக்கத்தை உயர் நீதிமன்றம் கொண்டிருக்கவில்லை. இலங்கை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 126ஆம் உறுப்புரை உயர்நீதிமன்றத்தில் நிவாரணம் பெறுவதற்கான நடைமுறையைக் கூறுகிறது.

எவரேனும் ஆள், அத்தகைய ஆள் தொடர்பான ஏதேனும் அடிப்படை உரிமை ஆட்சித்துறை நடவடிக்கைகளில் அல்லது நிருவாக நடவடிக்கைகளில் மீறப்பட்டுள்ளதெனக் கூறுமிடத்து அத்தகைய மீறல் தொடர்பில் நிவாரணம் அல்லது பரிகாரம் வழங்குமாறு கோரி உயர்நீதிமன்றத்துக்கு முகவரியிட்டனுப்பிய எழுத்திலான மனுவொன்றின் மூலம் அவர் தாமாகவோ அல்லது அவரது சார்பில் சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலமாகவோ உயர்நீதிமன்றிற்கு விண்ணப்பிக்கலாம். தொடர்ந்து விசாரிப்பதற்காக உயர்நீதிமன்றத்தின் அனுமதியை முதலில் கேட்டு பெற்ற பின்னரே அவ்விண்ணப்பம் மேற்கொண்டு

செய்யப்படலாம். அத்தகைய அனுமதி இரண்டு பேர்களுக்கு குறையாத நீதிபதிகளால் வழங்கப்படலாம் அல்லது மறுக்கப்படலாம்.

மேற்கூறப்பட்ட மனுவில் கூறப்பட்டவை ஒரு சத்தியக் கடதாசியினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் மனுவில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆவணங்களும் இணைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மனு, சத்தியக்கடதாசி, ஆவணங்கள் உட்பட எல்லாவற்றிலும் 7 பிரதிகளும் அத்துடன் எதிர்வாதிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரதியும் நீதிமன்றிடம் கையளிக்கப்படவேண்டும். அடிப்படை உரிமையை மீறிய ஒவ்வொரு எதிர்வாதியினதும் பெயர், முகவரி மனுவில் குறிப்பிடப்படவேண்டும். அவரது பதவியை மாத்திரம் குறிப்பிடுவது போதாது. அத்துடன் சட்டமா அதிபரும் எதிர்வாதியாக குறிப்பிடப்படவேண்டும்.

உயர்நீதிமன்றம் மனுவைச் செவிமடுத்து அதைத்தொடர்ந்து விசாரிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கினால் எதிர்வாதிகளுக்கு இம்மனு பற்றிய அறிவித்தல் வழங்கப்படும். எதிர்வாதிகள் தமது ஆட்சேபனைகளை சத்தியக்கடதாசி வடிவில் கூறலாம். இதற்கு பதில் வழங்கும் வகையில் மனுதாரர் எதிர் சத்தியக்கடதாசியை இணைக்கலாம். மேற்குறிப்பிட்ட மனுவை அடிப்படை உரிமை மீறப்படும் காலத்தில் இருந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள் உயர்நீதி மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யவேண்டும். விசாரணை முடிவில் மன்று அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டதாக தீர்மானித்தால் மனுதாரருக்கு நடட்டஈடு வழங்குமாறு கட்டளையிடும்.

நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களின் ஊபாக அடிப்படை உரிமைகளிற்கான அங்கீகாரம்

இலங்கையில் மனித உரிமைகளின் சட்டரீதியான அமுலாக்கத்திற்கு உதாரணமாக உயர்நீதிமன்றம் விளங்குகின்றது. இலங்கையின் 1978ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்பின்படி அத்தியாயம் III இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் இலங்கை வாழ் பிரஜைகளுக்கும் இலங்கையில் வாழும் அனைத்து மக்களுக்கும் பொருந்துவனவாகவும் சில உரிமைகள் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் மட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்பட்டதாகவும் சில உரிமைகள் எவ்வித நேரத்திலும் யாராலும் எங்கும் யாருக்கும் கட்டுப்படாத பூரணத்துவமான உரிமையாக விளங்குகின்றது. மேலும் உரிமைகளின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் மட்டுப்பாடுகளுக்கும்மான சந்தர்ப்பங்கள் உயர்நீதிமன்றத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது எவ்வாறாக உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்படவேண்டும் எனவும் கூறுகின்றது.

உதாரணமாக அத்தியாயம் III இன் உறுப்புரை 17இன்படி ஆளெவரும் இந்த அத்தியாயத்தினது ஏற்பாடுகளின் கீழ் அவருக்குரித்தாகவுள்ள அடிப்படை உரிமையானது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலம் அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம் மீறப்பட்டமை தொடர்பில், அல்லது உடனடியாக மீறப்படவுள்ளமை தொடர்பில் 126ஆம் உறுப்புரையினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவாறாக உயர் நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பிப்பதற்கு உரித்துரையவராதல் வேண்டும்.

உறுப்புரை 126ஆனது அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய உயர்நீதிமன்றத்துக்கு இருக்கும் நியாயாதிக்கம் பற்றியும் அதனைப் பிரயோகித்தல் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றது. 126 (1), (2), (3),

(4), (5) போன்றவற்றினூடாக அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றது.

உயர்நீதிமன்றம் கடந்தகாலங்களில் வழங்கிய அடிப்படை உரிமை பற்றிய வழக்குகளை விசாரித்து அவற்றிற்கு தீர்வுகளை வழங்கி அடிப்படை உரிமைகளை அங்கீகரித்துள்ளது. இதனைப் பற்றி சற்று விரிவாக நோக்குவோம்.

விக்டர் ஜவன் எதிர் சில்வா என்ற வழக்கிலே கருத்தினைத் தெரிவிக்கும் உரிமைக்கும் ஒரு பத்திரிகைக்கு இருக்கும் உரிமையும் எடுத்தாராயப்பட்டுள்ளது. இங்கு நீதிபதி பெர்னாண்டோ இதனை மிகவும் தெளிவாக வரையறுத்து விளக்கியுள்ளார். அதாவது பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பது வேறான ஒரு அடிப்படை உரிமையல்ல. இவ் உரிமையானது வெளியிடுதலுட்பட பேச்சுச் சுதந்திரம், கருத்துத் தெரிவித்தற் சுதந்திரம் [14 (1) அ] ஒரு பகுதியாகவே அமையும். ஆகவே அவ் உரிமையின் பிரயோகமும் வெளிப்பாடும் பத்திரிகைத்துறை உரிமையையும் உள்ளடக்கும். மேலும் பத்திரிகைத்துறையானது கருத்துக்களை வெளியிடுதலிலும், பிரசுரித்தலிலும் ஏதேனும் சிறப்புரிமைகளை அல்லது நீதிமன்றத்தின் வழக்கு நடவடிக்கைகளிலிருந்தான விடுபாட்டு உரிமைகளை சாதாரண ஒரு இலங்கைப் பிரஜை கொண்டிருக்கும் கருத்தினை தெரிவிக்கும் உரிமைகளைவிட கொண்டிருக்கவில்லை என்பதாகும். அதாவது தனிமனித கருத்துத் தெரிவிக்கும் உரிமையும் பத்திரிகைத் துறையின் உரிமையும் சமனாகவே அமையும் என உயர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது.

பெரேரா எதிர் வீரசூரிய என்ற வழக்கில் மதத்தினைப் பின்பற்றுதல் தொடர்பில் வழக்கு நடைபெற்றுள்ளது. இங்கு உயர்நீதிமன்றம் உறுப்புரை 10 இல் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் உரிமையின் பிரயோகத்தினையும் உறுப்புரை 14 (1) இல் குறிப்பிடப்பட்ட மதம் பற்றிய உரிமையின் பிரயோகத்தினையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக அமைகிறது. அதாவது

“ஆளொவ்வொருவரும் தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை உடையவராயிருப்பதற்கான அல்லது மேற்கொள்ளுவதற்கான சுதந்திரமும், சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு உரித்துடையவராதல் வேண்டும்” என்கிறது. இவ் 10வது உறுப்புரையானது பூரணத்துவமானது என்றும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் எவராலும் எக்காரணம் கொண்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட முடியாதது என்றும் இலங்கையில் வாழும் அனைத்து மக்களுக்கும் உரித்துடையது என்றும் தீர்ப்பளிக்கின்றது. மேலும் உறுப்புரை 14(1) ஆல் வெளிப்படுத்தப்படும் மதம் பற்றிய உரிமையானது, தேசிய பாதுகாப்பு, பொதுமக்கள் ஒழுங்கு, பொதுமக்கள் சுகாதாரத்தை அல்லது ஒழுக்கத்தை பாதுகாத்தல் என்பவற்றின் நலன்கருதி அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள் சுதந்திரத்தினை பெற்றுக்கொடுக்கும் நோக்கில் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் மட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்படலாம். இக் கட்டுப்பாடுகளும் மட்டுப்பாடுகளும் உறுப்புரை 15ன் உபவிதி 7 இலும் 8 இலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வாரப்பிட்டிய ராகுல தேரோ எதிர் பொதுப்பரீட்சை ஆணையாளர் (2000, 3 SLR 344)

மேற்படி வழக்கில் முறைப்பாட்டாளர் அல்லது வழக்காளி ஒரு பௌத்தத் துறவியாவார். அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்ட இலங்கை நிர்வாக சேவைக்காக ஆட்களை தெரிவுசெய்வதற்கான போட்டிப்பரீட்சை இடம்பெற இருப்பதாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இதனைக் கேள்வியுற்ற முறைப்பாட்டாளர் அப்போட்டிப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பிக்கின்றார். இருந்தபோதும் பரீட்சைத் திணைக்களம் அவருடைய விண்ணப்பத்தை அவர் ஒரு துறவி என்ற அடிப்படையில் நிராகரிக்கின்றது. இப்பிரச்சினை உயர்நீதி மன்றத்தின் கவனத்தில் கொண்டுவரப்பட்டபோது மதகுருமார்

அரசாங்க நிர்வாகத்துறை சேவைகளுக்காக தகுதியற்றவர் என்பது எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அத்துடன் மேற்படி முறைப்பாட்டாளரின் சமத்துவ உரிமை மீறப்பட்டுள்ளதுடன் அவர் மற்றயவர்களைப் போன்று சமத்துவ உரிமைக்கு உரித்துடையவராக காணப்படுகின்றார் எனத் தீர்ப்பளித்தது.

சிறியான சில்வா எதிர் இனுமல்கொட

இவ் வழக்கில் அடிப்படை உரிமைகளை அமுல்படுத்துவது தொடர்பில் காணப்படும் வழக்கீடு தகமை பற்றி சற்று விரிவான பொருள் கோடலை உச்சநீதிமன்றம் செய்துள்ளது. அதாவது அடிப்படை உரிமை மீறலால் பாதிக்கப்பட்ட நபர் அல்லது அவர் சார்பிலான சட்டத்தரணியே உயர்நீதிமன்றில் வழக்குத் தாக்கல் செய்ய உரித்துடையவர்கள். இது பொதுவான விதியாகும். உறுப்புரை 126இல் இக்கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினரின் உறவினர்களுக்கு இவ் வாய்ப்பு கிடைக்காது. இருப்பினும் சித்திரவதை தொடர்பாக ஒருவர் பாதிக்கப்பட்டு இறந்திருப்பின் அல்லது வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பின் அல்லது தடுப்பு முகாம்களில் வைத்திருக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவர் சார்பில் அவரது உறவினர்கள் வழக்கீடு தகைமையைப் பெறமுடியும் என உயர்நீதிமன்றம் மேற்படி வழக்கில் எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறாகவே இப்படியான சூழ்நிலைகளில் 30 நாட்களுக்குள் முறைப்பாடு செய்யப்படவேண்டும் என்ற விதியும் தளர்த்தப்படலாம். மேற்படி வழக்கில் பாதிக்கப்பட்ட நபரின் மனைவி வழக்கீடு தகைமையைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பிரியங்கனி எதிர் நாணயக்கார (1996 1 SLR 399)

மேற்படி வழக்கில் முறைப்பாட்டாளர் ஒரு ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியை. மேலும் மிகவும் பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் குறிப்பிட்ட காலம் பணியாற்றி அதன் பின்னர் மாற்றம்பெற்று தனது கணவரின்

வீட்டுக்கு அருகாமையாக உள்ள பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்கிறார். இருப்பினும் மாற்றலாகி 4 மாதங்களின் பின்பு அவருக்கு கல்வி தொடர்பான அதிகாரியிடமிருந்து அதாவது நிர்வாகியிடமிருந்து ஒரு கடிதம் கிடைக்கிறது. அக்கடிதம் அவரை மீண்டும் பின்தங்கிய பிரதேசத்திற்கு மாற்றுவதற்கான கடிதம் ஆகும். இதுபற்றி அவருக்கு எவ்வித காரணமும் முன்னறிவித்தலும் வழங்கப்படவில்லை. இது எதேச்சாதிகாரமாகவும் திடீரெனவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். மேலும் அரசாங்க சுற்று நிருபணத்தின்படி பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் கடமைபுரிந்தவரை விட கடமை புரியாதவர்களே அவ்விடத்திற்கு மாற்றவேண்டும் என கூறுகின்றது. மேலும் முறைப்பாட்டாளர் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் பணியாற்றியவர் ஆவார்.

இவ் வழக்கை விசாரித்த உயர்நீதிமன்றம் முறைப்பாட்டாளரின் சமத்துவ உரிமை மீறப்பட்டது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி மாற்றத்திற்கான கட்டளையையும் இல்லாமல் செய்துள்ளது.

யோசப் பெரேர எதிர் சட்டமா அதிபர்

மேற்படி வழக்கில் வெளியிடுதலுக்குட்பட்ட பேச்சு சுதந்திரத்திற்கான உரிமை ஆராயப்பட்டுள்ளது. அதாவது பேச்சு சுதந்திரமானது வெறுமனே இலங்கைப் பிரஜைகள் பேசுவதற்கான சுதந்திரத்தை மட்டுமன்றி அவர்கள் விரும்புவதை கேட்பதற்கும், எழுதுவதற்கும், வாசிப்பதற்குமான உரிமைகளை உள்ளடக்கியது என பொருள்கோடல் செய்து தீர்ப்பளிக்கின்றது. மக்களின் கேட்கின்ற உரிமையானது பேச்சு சுதந்திரத்தினூடாக மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது என்பதை விளக்குவதாக இவ் வழக்கு அமைந்துள்ளது.

மொத்தத்தில் இலங்கையினுடைய உயர் நீதிமன்றம் பல்வேறுபட்ட அடிப்படை உரிமை மீறல் தொடர்பான வழக்கில் நடுநிலையான தீர்ப்புக்களை வழங்கி அடிப்படை உரிமைகளிற்கான அங்கீகாரத்தை வழங்கியுள்ளது.

இலங்கையில் அடிப்படை உரிமைகளின் நடைமுறைச் சாத்தியப்பாடு

மனித உரிமைகளிற்காக பல்வேறு தியாகங்கள் செய்யப்பட்டபோதும் அது இன்றுவரை பூரண வடிவத்தை எய்த தவறியது என்றே ஆய்வாளர்களால் சுட்டப்படுகிறது. உலகை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்திய இரு உலக மகாயுத்தங்களும் மனித உரிமையில் அனைவரின் கவனத்தையும் திசைதிருப்பியதுடன் அதனை அமுல்படுத்தி பூரண மனித உரிமையை வளர்க்க நிறுவன அமைப்பை உருவாக்கவேண்டிய தேவையும் எழுந்தது. சர்வதேச சங்கத்தின் (League of Nation) தோல்வியை கருத்தில் கொண்டு கூடுதலான அதிகாரங்களை வழங்கும் வகையில் 1948ம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபை உருவாக்கப்பட்டது. இச்சபை பின்வரும் 3 தரங்களின் ஊடாக மனித உரிமையை வளர்த்துவருகிறது.

- அ) குடியியல் அரசியல் உரிமைகள்
- ஆ) பொருளாதார சமூக பண்பாட்டு உரிமைகள்
- இ) Solidarity உரிமைகள் என்பனவாகும்.

1966 ஆம் ஆண்டு மேலதிகமாக இரு இணைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. இது தவிர ஐ.நா. சபையோடு இணைந்து பல அமைப்புக்கள் இன்று மனித உரிமைகளை வளர்ப்பதில் நேரடியாக ஆர்வம் காட்டி வருகின்றன.

- அ) மனித உரிமைகள் இயக்கங்கள்
 ஆ) சர்வதேச வழக்கறிஞர்கள் ஆணைக்குழு
 இ) சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம்
 ஈ) சர்வதேச மனித உரிமைகள் சங்கம்

இவற்றில் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச்சங்கம் கணிசமானளவு பணியை ஆற்றி வருகின்றது.

பொதுவாக எல்லா நாடுகளிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அமைப்பாக காணப்படுவது ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆகும். முஸ்லீம் நாடுகள், கீழைத்தேச நாடுகள், சோசலிச நாடுகள் என்பன பல முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தபோதும் உலக அரங்கில் பொதுவாக இதனது சட்டங்களே அமுல்படுத்தப்படுகின்றது.

ஐ.நா சபை மனித உரிமைகளில் சிவில், பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளினை 140 க்கு மேற்பட்ட நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. அடிப்படை தொழில் உரிமைகளில் 7ல் ஒன்றைத் தவிர ஏனையவற்றை 125 நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. இவ்வாறு இற்றைவரை பல மனித உரிமைகள் சட்டம் ஐ.நா.வில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. அரசியல் உரிமைகள், பொருளாதார உரிமைகள், பெண்கள் உரிமைகள், சிறுவர் உரிமைகள், குற்றவியல் தண்டனை சட்டங்கள் என்பன கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. மேலும் றுவாண்டா, யூக்கோசெலாவாக்கியா, டோக்கியோ வழக்கு என்பவற்றை ஐ.நா. சபை ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்து வந்துள்ளது.

உலக நாடுகளின் பலதரப்பட்ட நிலையிலும், பொருளாதார பண்பாட்டு வேறுபாடுகள், ஆட்சி அதிகார வேறுபாடுகள் காணப்படுவதால் எல்லா நாடுகளும் ஒரே மாதிரியான உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியாதுள்ளது. பொருளாதார வளர்ச்சி, கல்வி வளர்ச்சி என்பன உள்ள நாடுகளில் மனித

உரிமைகள் ஓரளவு கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. மாறாக இவை இல்லாத அல்லது மிகக் குறைந்த நிலையிலுள்ள அரசுகளில் மனித உரிமைகள் அதிகளவு மீறப்படுகின்றன. அதுவும் ஒரு நாட்டில் பல இனக்குழுமங்கள் உள்ளதாயின் அதிகாரத்தில் உள்ள இனம் மற்றைய இனங்களின் உரிமைகளை வகைதொகையின்றி மீறுகின்றது. மனித உரிமைகளை அனுபவிக்கும் நாடுகள் மனித உரிமைகளை அனுபவிக்க முயற்சிக்கும் நாடுகள் மீது மனித உரிமை மீறல்களை மேற்கொள்கின்றது. அத்துடன் மனித உரிமைகளை பேணும் ஸ்தாபனமாக சர்வதேச அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஐ.நா நிறுவனம் கூட வலிமைகூடிய செல்வந்த நாடுகளால் உருவாக்கப்பட்டமையாலும்; அவற்றின் நிதி மூலத்தில் தங்கியிருப்பதாலும் அவற்றின் நடவடிக்கைகளை தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய வலு காணப்படவில்லை. இதனால் ஏனைய நாடுகள் ஐ.நாவின் நடவடிக்கையை சந்தேகத்துடன் பார்க்கும் அதேவேளை அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாத தன்மையும் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், செச்சினியா விவகாரங்களை ஐ.நா சபை கையாளும் போக்கை நோக்கினால் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இலங்கையில் எவ்வாறாக மனித உரிமைகளின் அடித்தளமாக அடிப்படை உரிமைகளின் பிரயோகம் காணப்படுகிறது என்பதை நோக்கின் 1972, 1978 ஆம் ஆண்டுகளின் அரசியலமைப்புக்களில் அடிப்படை உரிமைகள் என்ற அத்தியாயத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி கூறப்படுகிறது. எனினும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிலேயே அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டால் அதற்குரிய பரிகாரம் பெறும் வழிகளும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த பின்புலத்தில் பிரித்தாளும் கொள்கையால் இலங்கையரிடையே முரண்பாட்டை தூண்டிய பிரித்தானிய

ஏகாதிபத்தியம், சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் தனது நலனைப்பேண மறைமுகமாக செயற்பட்டதனால் இலங்கை இனக்குழுமங்களிற்கிடையே முரண்பாட்டைத் தவிர்க்கக்கூடிய வகையில் சமனான அதிகாரப் பகிர்வை மேற்கொள்ளவில்லை. இதனாலேயே சிங்கள - தமிழ் இனங்களிற்கிடையிலான முரண்பாடு கூர்மையடைந்து இன அழிப்பு என்ற கொடூர மனித உரிமை மீறல் 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்றது. இது அரசாங்க ஒத்துழைப்போடு சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. ஐ.நா.சபையில் அங்கத்துவ நாடாக இணைந்த இலங்கை, தனது மக்களைப் பாதுகாக்கும் நிலையிலிருந்து விலகி உரிமைமீறல்களை செய்தது. எனவே இன்றைய உலகில் மனித உரிமை என்பது அதிகம் வலுவுள்ள சமுதாயத்தாலேயே பேணிக்கொள்ள முடியும் என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

இலங்கையில் மனித உரிமை மீறல்களை தடுக்க 1987இல் வந்த இந்திய இராணுவம் தனது உள்நோக்கம் நிறைவேறாததால் வெளியேறியது. இது துலாம்பரமாக வெளிக்காட்டுவது எந்த அரசும் தனது நலனைப் பேண மனித உரிமை என்ற காரணியை இலகுவாக கையாள்வது என்பதை புலப்படுத்துகிறது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளும், பயங்கரவாத சட்டமும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்ட பல்வேறுபட்ட அடிப்படை உரிமைகளில் பலவற்றை அர்த்தமற்றதாக்கியுள்ளது. அல்லது நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக்கியுள்ளது. இந்தவகையில் அவசரகால ஒழுங்குவிதிகளின் பின்புலத்தில் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றிநோக்குவோம்.

அவசரகால ஒழுங்குவிதிகளும், அடிப்படை உரிமைகளும்

அவசரகால ஒழுங்குவிதிகள் சாதாரணமாக சட்டவாக்க முறைகளிலிருந்து விலகிப் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இலங்கைக் குடியரசுத் தலைவரின் (ஜனாதிபதி) கட்டளையினால் உருவாக்கப்படுகிறது. இதனால் சாதாரண சட்டமியற்றும் முறையினைப் போலல்லாமல் இவை சட்டமாவதற்கு முன்னர் பொது விவாதத்திற்கோ அல்லது சட்டசபையில் விவாதிப்பதற்கோ எவ்வித சந்தர்ப்பமோ சூழ்நிலைகளோ ஏற்படுவதில்லை.

அவசரகால நிலைமை என்னும்போது பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் மீதான 11ஆம் பாகம் நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்படும். இவ்விதிகள் ஆக்கப்பட்டு குடியரசுத் தலைவரினால் கையொப்பமிடப்பட்டவுடனேயே நடைமுறைக்கு வந்துவிடுகின்றன. இச்சட்ட விதிகள் பல துண்டுகளாக தொடர்ந்தும் அமுலாக்கம் செய்யப்பட்டும் திருத்தப்பட்டும் உள்ளதனால் மிகவும் அண்மையில் 2006ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட திருத்தங்களை மட்டும் அவதானித்தல் பொருத்தமானதாகும். இத்திருத்தத்தின்படி

- 1) சந்தேகத்தின் பேரில் கைதுசெய்யப்படுதல்கள் உடனடியாக மனித உரிமைகள் செயலணிக்கு தெரிவிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
- 2) தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள இடங்களின் பெயர் குறிப்பிடப்படல் வேண்டுமென்பதுடன் பட்டியலொன்றும் வெளியிடப்படல் வேண்டும்.
- 3) வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் பாதுகாப்புக்காக கைதுசெய்யப்பட்டவர்கள் அண்மையிலுள்ள

பொலிஸ்நிலையப் பொறுப்பதிகாரியிடம் கையளிக்கப்பட வேண்டும்.

4) ஒருவர் கைதுசெய்யப்படும்போது உறவினர்களுக்கு பற்றுச்சீட்டுடொன்று வழங்கப்படல் வேண்டும்.

5) கைது செய்யப்பட்டவர்களைப் பற்றி உயர் அதிகாரிக்கு 24 மணித்தியாலங்களுக்குள் தெரிவிக்கப்படல் வேண்டும்.

6) மேற்கொண்டு தடுப்புக்காவலில் வைத்திருப்பதற்கு நியாயமான காரணம் உண்டா? என்ற முடிவு வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களைப் பொறுத்தவரையில், 7 நாட்களுக்குள்ளும் நாட்டின் ஏனைய இடங்களைப் பொறுத்தவரையில் 48 மணித்தியாலங்களுக்குள்ளும் எடுக்கப்படல் வேண்டும்.

7) அப்படியான காரணம் எதுவும் இல்லாதவிடத்து கைது செய்யப்பட்டவர் நீதிபதி முன்னிலையில் கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்டு விடுவிக்கப்படல் வேண்டும்.

8) அங்கீகரிக்கப்பட்ட தடுப்பு முகாம்கள் இருப்பது பற்றியும் அவற்றின் முகவரிகளையும் நீதிபதிக்கு தெரிவித்தல் அவசியமானதாகும்.

9) நீதிபதி இதை அறிவித்தல்பலகையில் காணவிடுவதற்காக தடுப்புக்காவலில் வைத்திருப்பதற்கான இடங்களில் பொறுப்பதிகாரிகள், தடுப்புக்காவலிலுள்ளவர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் ஒன்றை 14 நாட்களுக்கொரு முறை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

10) மாதமொருமுறை நீதிபதி தடுப்பு முகாம்களுக்குச் சென்று பார்வையிடல் வேண்டுமென்பதுடன் நீதிபதியின் கட்டளைப்படி தடுப்புக்காவலில் இருப்பவர்கள் தவிர மற்றையவர்கள் நீதிபதி முன்னிலையில் நிறுத்தப்படுவதைப் பொறுப்புவாய்ந்த அதிகாரிகள் உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்.

11) காவலிலுள்ள ஒருவர் மரணமடையும் சந்தர்ப்பத்தில் விசாரணையொன்று நடைபெறச் சட்டப்படியான ஆணையென்பதைக் கூறும் சாதாரண சட்டத்திலிருந்து விலகி நடப்பதற்கு

இடமளிக்கும் அவசரகால ஒழுங்குவிதி மீளவும் சில வகைப்பட்டவற்றுக்கு மட்டுப்படுத்தக் கூடிய முறையில் வரையப்பட்டுள்ளது.

இவ் அவசரகாலச் சட்டவிதிகள் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இருந்தபோதிலும் தமிழ்மக்களும் அரசியற் தலைவர்களும் தங்களது அரசியற் கோரிக்கைகளை கைவிடவில்லை.

வடக்குக் கிழக்கில் தமிழ்மக்களுக்குப் பாதுகாப்பற்ற ஒரு நிலைமை உருவாகியதை அடுத்து 1976 மே 14ஆம் திகதி வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள பண்ணாகத்தில் நடைபெற்ற தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி மகாநாட்டில் தமிழர் விடுதலை கூட்டணி உருவாக்கப்பட்டது. திரு. எஸ். ஜே. வி செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கூட்டத்தில் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானம் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு சர்வதேச அளவில் ஒரு புதிய பரிணாமம் கொடுப்பதாக இருந்தது. இதே காலப்பகுதியில் ஆயுதம் ஏந்திய போராட்டக் குழுக்களும் களத்தில் இறங்கின. இவை அரசுப்படைகளுக்கு சவால்விடும் வகையில் குறுகிய காலத்தில் பாரிய வளர்ச்சியடைந்து கொண்டுவந்தன. இவ் போராட்டக் குழுக்களின் அபரிமிதமான வளர்ச்சியை கட்டுப்படுத்துவதற்காக அவசரகால சட்டம் நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இவ் அவசரகால சட்டத்தின் பயனாக வகைதொகையின்றி பலர் சந்தேகத்தின் பேரில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். தவிரவும் 1971, 1989 காலப்பகுதிகளில் கூர்மையடைந்த ஜே.வி.பி புரட்சியை கட்டுப்படுத்தவும் இச்சட்டம் பின்பற்றப்பட்டது. இதன்மூலம் பல்வேறுபட்ட அப்பாவிப் பொதுமக்கள் பெரும் சிரமத்திற்கும் சித்திரவதைக்கும் உள்ளானது காரணமாக 2006ஆம் ஆண்டு, இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது முன்னாள் வெளிவிவகார

அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் கொலைக்குப் பிறகு) பல்வேறுபட்ட மனித உரிமை அமைப்புக்களும், மனித உரிமை ஆர்வலர்களும் இச் சட்டத்திற்கு எதிராக விமர்சனங்களை முன்வைத்தனர். எனினும் அரசாங்கம் விடாப்பிடியாக இச்சட்டத்தை மாற்றி நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றமையானது மனித உரிமை ஆர்வலர்களது தலையில் சம்மட்டியால் அடிப்பதைப் போன்றதாகும்.

பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும் அடிப்படை உரிமைகளும்

இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசத்தில் அதிகரித்துவந்த வன்செயல்களையும் தமிழ் போராட்டக் குழுக்களின் நடவடிக்கைகளையும் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கமாக, குறிப்பாக 1979ஆம் ஆண்டின் ஜூலை மாதம் 48ஆம் இலக்க பயங்கரவாதத் தடைச் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டம் திருத்தப்பட்டவாறான (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) என்பதையும் உருவாக்கியது. இது பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் (Prevention of Terrorism Act) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆரம்பத்தில் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே அது நடைமுறையில் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டிருப்பினும், அது 1982இல் நிரந்தர சட்டமாயிற்று. இப்பயங்கரவாதச் சட்டமானது தனது சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஊடாக பாதுகாப்புப் படையினருக்கு மக்களை கைதுசெய்யும் சிறையிலடைக்கவும் பரவலான அதிகாரங்களைக் கொடுத்தது. இலங்கைக் குடியரசின் அரசியற் திட்டத்தையும் தனிமனிதனுக்கு இயற்கையாக அளிக்கப்பட்ட பாதுகாப்புக்களையும் அடிப்படை மனித உரிமைகளையும் வகைதொகையின்றி மீறுவதற்கு மூலகாரணியாக அமைந்துள்ளது. இச்சட்டமானது 2002 இல் அரசாங்கத்திற்கும் தமிழீழ விடுதலைப்

புலிகளுக்கும் இடையில் செய்துகொள்ளப்பட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக ஏறக்குறைய 4½ ஆண்டுகள் செல்லுபடியற்றதாக இருந்தது. எனினும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் கூட்டு அரசாங்க ஆட்சிக்காலத்தில் 2006 டிசம்பர் மாதத்தில் இருந்து நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது.

2006இல் மீள அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட PTA சட்டமானது பயங்கரவாதி என்றால் யார்? என வரைவிலக்கணப்படுத்துகிறது. தவிரவும் இப் பயங்கரவாதி என்று வரைவிலக்கணப்படுத்தும் செயல்களில் ஒருவர் ஈடுபடுகின்றார் என சந்தேகிக்கும் இடத்தில் கைதுசெய்து தடுப்புக்காவலில் வைத்து விசாரணை செய்வதற்கு பரந்த அதிகாரத்தை இராணுவத்தினருக்கும் பொலிசாருக்கும் வழங்குகிறது.

பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் அமுல்படுத்தப்படும் அவசரகால விதிமுறைகள் (Emergency Regulation), PTA ஆகியன இலங்கையின் வரலாற்றில் என்றுமே இடம்பெற்றிராத அளவுக்கு ஜனநாயக அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறும் இச்சட்டமானது ஆயுதப் படையினரினதும் பொலிசாரினதும் அத்துமீறல்களையும், மனிதப்படுகொலைகளையும் நியாயப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது. தவிர அரசியல் சட்டமூலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாக அமைந்துள்ளது.

அரசியல் யாப்பில் பேச்சுச் சுதந்திரம், சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், நாட்டின் சகல பாகங்களுக்கும் சென்றுவருவதற்கான சுதந்திரம், சித்திரவதைகள் கொடுரமான மனிதாபிமானமற்ற தண்டனைகள் போன்ற வற்றிலிருந்து அனைவரும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென

உறுதிகூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 1979ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் சித்திரவதைகளுக்கும், கொலைகளுக்கும், பொலிஸ், இராணுவத்தினரின் வரம்புகடந்த செயற்பாடுகளுக்கும் இச்சட்டங்களே பொறுப்பாக இருந்துள்ளன.

சாதாரண குற்றவியல் சட்டத்தினால் ஒருவரைக் கைதுசெய்தால் விசாரணைகளுக்காக பொலிஸ் நிலையங்களுக்கு மட்டுமே கொண்டுசெல்லலாம். அப்படி விசாரணைக்காக கொண்டுசெல்லப்படுபவர்கள் 48 மணித்தியாலங்களுக்குள் நீதவான் முன்னிலையில் ஆஜர் செய்யப்படல் வேண்டும். அவரின் விடுதலைக்காக சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. ஆனால் PTA, ER அடிப்படையில் கைது செய்யப்படுபவர்கள் விசாரணைக்காக எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு செல்லப்படுவதற்கும், காலவரையறையின்றியும், விசாரணைகள் இன்றியும் தடுத்துவைப்பதற்குமான அதிகாரங்களை வழங்குகின்றது. இதனால் கைதுசெய்யப்படுபவர்கள் மனிதாபிமான வகையில் மிகவும் கொடூரமான சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்படுகின்ற ஆயிரக்கணக்கான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளது. தடைசெய்யப்பட்ட இயக்கங்கள் அல்லது அவ்வியக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் அல்லது செயற்பாடுகள் பற்றிய ஏதாவது தகவல்களைத் தெரிவித்தவர்கள் இருந்தால் அவர்கள் தாமாகவே அத்தகவல்களை பொலிசாருக்கோ அல்லது பாதுகாப்புப் படையினருக்கோ தெரிவித்தல் வேண்டும். அப்படித் தெரிந்தும் தகவல்களை பொலிசாருக்கு தெரிவிக்காதவர்கள் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் குற்றவாளிகளாக கருதப்பட்டு தண்டனைக்குட்படுத்தக்கூடிய அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது அப்பட்டமான அடிப்படை உரிமை மீறலாகும். அதாவது

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிலே “சிந்திப்பதற்கான சுதந்திரம், மனச்சாட்சியை பின்பற்றுவதற்கான சுதந்திரம், மத சுதந்திரம்” ஆகியன எக்காரணத்தினைக் கொண்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட முடியாத அடிப்படை உரிமைகளாக கூறப்படுகின்றது. ஆனால் நடைமுறையில் மேற்குறித்த சட்டமூலங்களால் மனச்சாட்சியை பின்பற்றும் தனிநபரின் உரிமையினை மீறுகிறது. இந்த பின்புலத்தில் வைத்துநோக்கும்போது 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் கூறப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் அர்த்தமற்றவையோ என சாமானிய மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

மொத்தத்தில் அவசரகால விதிமுறைகளும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும் இந்நாட்டின் ஜனநாயக மரபுகளை அடிப்படை உரிமைகளை குழிதோண்டி புதைத்து பலாத்கார அடக்குமுறை கலாசாரத்தை நிலைநாட்டி மக்களை பயத்துடனும் பீதியுடனும் வாழவைப்பதற்கு மாத்திரமே உதவியிருக்கிறது.

மனித உரிமைகளும் உகைளாவிய போக்கும்

பெரும்பாலான அரசுகளில் மனித உரிமைகள் என்ற விடயம் கோட்பாட்டு ரீதியாக பேசப்படுகின்றபோதிலும் அதன் நடைமுறைச் சாத்தியப்பாடு என்பது மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. பொதுவாக மனித உரிமைகள் பின்வரும் முதற்தரமான சவால்களை எதிர்கொண்டு தம்மை நிலைநிறுத்த திணறிவருகின்றன.

தோல்வி கண்டுவரும் ஜனநாயக விழுமியங்கள்

இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் மனித உரிமைகளின் அடிநாதமாக உள்ள ஜனநாயக விழுமியங்கள் அல்லது ஜனநாயக ஏற்பாடுகள் தோல்வியடைந்து வருகின்றன. “மக்களால் மக்களுக்காக மக்களால் முன்னெடுக்கப்படும் ஆட்சி முறையே ஜனநாயகம்” என்பது ஆபிரகாம் லிங்களின் புகழ்பெற்ற மேற்கோள் ஆகும். ஆனால் இன்று பல்வேறுபட்ட நாடுகளிலும் ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் தமது அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து தக்க வைப்பதற்காக ஜனநாயக கட்டமைப்பினை சிதைத்து வருகின்றனர். இதனால் மனித உரிமைகள் காற்றில் பறக்கச் செய்யப்படுகின்றன. உதாரணமாக பாகிஸ்தான், ஈரான், ஈராக், தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளில் அரசியல் போக்கு கொதிநிலையிலும், கொந்தளிப்பிலும் காணப்படுகிறது. வீதிகளில் சுதந்திரமாக நடமாட முடியாதவாறு வெடிகுண்டுத் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உயிருக்கே உத்தரவாதமற்ற பாகிஸ்தான், ஈராக் போன்ற நாடுகளில் சாதாரணமாக உரிமைகளை எதிர்பார்ப்பது அசாத்தியமானது. தாய்லாந்தைப் பொறுத்தவரை புரட்சியாளர்களினால் அடிக்கடி முற்றுகைப் போராட்டங்களும் ஆட்சிக்கவிழ்ப்புக்களும் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. வட ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஏற்பட்டுவரும் மல்லிகைப் புரட்சியினை அடக்குவதற்கு ஆட்சியாளர்கள் வகை தொகையற்ற வகையில் மனித உரிமைகளை மீறுகின்றனர். டுனீசியாவில் பென்அலியும், எகிப்தில் ஹொஸ்னி முபாரக்கும், லிபியாவில் கேணல் கடாபியும் தமது அதிகாரத்தை தக்கவைப்பதற்காக உச்ச வலுவைப் பயன்படுத்தி ஜனநாயக விழுமியங்களை முற்றாகவே நிராகரித்தனர். பேச்சுச் சுதந்திரம், கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம், ஒன்றுகூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒருங்குசேர்வதற்கான சுதந்திரம், பத்திரிகை சுதந்திரம் என்பன முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட்டது. குறிப்பாக லிபியாவின்

ஆட்சியாளர் கேணல் கடாபி இராணுவத்தின் துணையோடு மக்களின் உரிமைகளை மிக மோசமாக இரும்புக் கரம் கொண்டு அடக்க முனைந்தமைக்கு எதிராக ஜக்கிய நாடுகள் சபை மிகக் கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது.

நாடுகளின் கலை, கலாசார, பண்பாட்டு, விழுமிய கூறுகள்

ஒவ்வொரு அரசுகளும் ஒவ்வொரு விதமான கலை, கலாசார, பண்பாட்டு, விழுமியக் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. சில நாடுகளின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மனித உரிமைகளை பெருமளவு நிராகரிப்பவையாக காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக ஆப்கானிஸ்தான், சவுதி அரேபியா போன்ற நாடுகளில் பெண்களுக்கு சமத்துவம் வழங்குவதையோ, குறிப்பாக உயர்கல்வி வாய்ப்பு வழங்குவதையோ இந்நாடுகளில் உள்ளோர் நிராகரிக்கின்ற போக்கு காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக சவுதி அரேபியாவில் மனிதாபிமானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் சிறியசிறிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் உச்ச பட்ச தண்டனையான மரணதண்டனை வழங்குகின்ற போக்கு அதிகமாக காணப்படுகிறது. தவிரவும் வீதியில் நிறுத்தி கல்லெறிந்து கொல்லுதல், சனத்திரளின் மத்தியில் கசையடி வழங்குதல் போன்ற தண்டனை முறைகள் அதிகமாக வழங்கப்படுகின்றது. இத்தகைய போக்கு மனித உரிமைவாதிகளால் அதிகம் கண்டிக்கப்படுகிறது. மேலும் வேலைவாய்ப்பு வழங்கப்படும்போது சமத்துவம் பேணப்படல்வேண்டும் என கூறப்படுகின்ற போதிலும் சமூக வழக்காறு, பெண்களின் மனப்போக்கு போன்றவற்றால் பெண்கள் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் சில தொழில் வாய்ப்புகளில் இருந்து விலகி இருக்கின்றனர். குறிப்பாக தபாற்காரன் (Post man) சாரதி (Driver) போன்ற தொழில்வாய்ப்புகளை பெண்கள் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிப்பதில்லை.

உரிமைகள் தொடர்பான மட்டுப்பாடுகள்

பொதுவாக உலக நாடுகள் தமது அரசியலமைப்புகளில் உரிமைகளை உள்ளடக்குகின்ற அதேவேளை அது தொடர்பான மட்டுப்பாடுகளையும் அதே அத்தியாயத்தில் உள்ளடக்கி தேவைக்கேற்ப மீறிவருகின்றன. உதாரணமாக இந்திய அரசியல் அமைப்பில் சமத்துவத்திற்கான உரிமை (உறுப்புரை 14 - உறுப்புரை 18) சுதந்திரமாக இருக்கும் உரிமை (உறுப்புரை 19 - உறுப்புரை 22) சுரண்டலுக்கெதிரான உரிமை (உறுப்புரை 23 - உறுப்புரை 24), சமய உரிமை (உறுப்புரை 25 - 28), பண்பாடு மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (உறுப்புரை 29 - 30) அரசியலமைப்புத் தீர்வு முறை உரிமை (உறுப்புரை 32 - 35) வரை கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு அடிப்படை உரிமைகள் தெளிவாக கூறப்பட்டுவிட்டு அரசியல் அமைப்பில் அவற்றை கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது படைவீரர்களுக்கென அடிப்படை உரிமைகளை மாற்றி அமைக்க அரசியல் யாப்பின் 32வது விதி சட்டமன்றுக்கு அதிகாரத்தினை வழங்கியுள்ளது. அரசியல் அமைப்பின் 352வது விதியின்படி ஜனாதிபதி அவசரகால நிலை அல்லது நெருக்கடி நிலைப் பிரகடனத்தை மேற்கொள்ளும்போது அடிப்படை உரிமைகள் இரத்துச்செய்யப்படலாம்.

மேலும் அரசியல் யாப்புக்கு கொண்டுவரப்பட்ட 24வது திருத்தத்தின்படி அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் அரசியல் யாப்பினை திருத்தும் அதிகாரம் சட்டத்துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இதுதவிர பல்வேறு அரசுகளில் தேசிய நலன், தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம் என்பவற்றின் பெயரால்

ஆட்சியாளர்கள் தமது செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்தி உரிமைகளை மட்டுப்படுத்துகின்ற அல்லது நிராகரிக்கின்ற போக்கு அதிகம் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

**அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசுகள் பயங்கரவாதத்தின் பெயரால்
மேற்கொள்ளும் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகள்**

ஐக்கிய அமெரிக்கா தலைமையிலான நேட்டோ அமைப்பு நாடுகள் பயங்கரவாதத்தை அழிப்பதாக கூறிக்கொண்டு அப்பட்டமாக மனித உரிமை மீறல்களை முன்னெடுக்கின்றன. குறிப்பாக பிரசைகளை காரணமின்றி கைதுசெய்தல், சுதந்திரமான நடமாட்டங்ளைத் தடைசெய்தல், கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்து மிகமோசமாகத் துன்புறுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் இடம்பெறுகின்றன என்பதை பல்வேறு சுயாதீன செய்திச் சேவைகள் உறுதிப் படுத்தியுள்ளன. குறிப்பாக விக்கிலீக்ஸ் இணையத்தளம் இது தொடர்பான பல்வேறுபட்ட ஆதாரங்களை வெளியீடு செய்துள்ளது. இதுதவிர பல்வேறுபட்ட நாடுகளும் தமது நாட்டினுள் இடம்பெறுகின்ற உள்நாட்டு முரண்பாடுகளை பயங்கரவாதம் எனும் முத்திரைகுத்தி அதனூடாக மனிதஉரிமைகளை மீறுகின்றன.

நாடுகளில் இடம்பெறுகின்ற இன, மத முரண்பாடுகள்

முரண்பாடென்பது சமூக யதார்த்தமாகும். மனிதன் இருக்குமிடமெல்லாம் முரண்பாடுகள் மலிந்துள்ளன. தனிநபர்களும், சமூகங்களும், அரசுகளும் முரண்பாடுகளை வெவ்வேறு வழிகளில் கையாளுகின்றன. முரண்பாடுகள் வன்முறைக்கரம் கொண்டு அடக்கப்படுகின்றபோது பிரசைகளின் உரிமைகள் என்பது அர்த்தமற்றதாக மாறுகிறது.

**மனித உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கு போதிய நீதித்துறைக்
கட்டமைப்பு இன்மை**

மனித உரிமை மீறல் இடம்பெறுகின்றபோது அது தொடர்பாக முறையீடு செய்வதற்குரிய ஏற்பாடுகள் பெரும்பாலான நாடுகளில் போதுமானவையாக இல்லை. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் மனித உரிமை ஆணைக்குழு, ஒம்புட்ஸ்மன், உயர்நீதிமன்றம் என்ற மூன்று ஏற்பாடுகள் மனித உரிமை மீறல் தொடர்பான விசாரணை செய்வதற்குரிய அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் மனித உரிமை ஆணைக்குழுவும், ஒம்புட்ஸ்மனும் பலவீனமான நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. உயர்நீதிமன்றம் ஒரு சிறப்பான ஏற்பாடாக இருந்தபோதிலும் கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஏழைமக்கள் உயர்நீதிமன்றம் சென்று நீதியினைப் பெற்றுக்கொள்வது கடினமானதே. எனவே மனித உரிமை தொடர்பான முறைப்பாடுகளை விசாரணைசெய்து தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரம் பிரதேசங்களிற்கு பரவலாக்கப்படல் வேண்டும். குறிப்பாக முதல் நிலை நீதிமன்றங்களான நீதவான் நீதிமன்றம் போன்றவற்றிற்கு வழங்கப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு அதிகாரம் பரவலாக்கப்படும் போதே பிரசைகள் நடைமுறையில் உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியும்.

**முக்கியமான உரிமைகள் அரசியல் யாப்புக்களில்
உள்ளடக்கப்படாமையே**

மனித உரிமைகளின் பாதுகாவலன் எனத் தனக்குத்தானே பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும் அமெரிக்காவிலே, அந்நாட்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டம் அமெரிக்கப் பிரஜைகளுக்கு வேலை செய்யும் உரிமையை உத்தரவாரதம் செய்யவில்லை. திருப்திகரமான ஊதியத்தோடு கூடிய பயனுள்ள முறையான,

முழுநேர வேலைக்கான உரிமை பற்றிய ஒரு சட்டத்தை இயற்ற 1945இல் அமெரிக்க காங்கிரசில் ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் செனட்சபை அதனைக் கடுமையாக எதிர்த்ததால் திட்டம் இடை நடுவில் கைவிடப்பட்டது. 1946இல் தெளிவற்ற உறுப்புரைகளைக் கொண்ட “சமரச”ச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட போதும் அமெரிக்காவின் அரசியல் சட்டமோ அல்லது அது உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளில் அதில் செய்யப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற திருத்தங்களோ அமெரிக்கப் பிரசைகளிற்கு வேலைசெய்யும் உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை.

சில நாடுகளின் அரசியலமைப்புக்களில் முக்கியமான உரிமைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும் நடைமுறையில் அவை பயன்பாட்டுக்குரியனவாய் இல்லை. உதாரணமாக ஜப்பான் நாட்டு அரசியலமைப்பின்படி “ஒவ்வொருவருக்கும் வேலை செய்யும் உரிமை உண்டு. எல்லோரும் வேலை செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள் என கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 2010ஆம் ஆண்டு தரவுகளின்படி இலட்சக்கணக்கானோர் வேலையற்றவர்களாக வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் வாழ்கின்றனர்.

இலங்கையில் கல்விகற்பதற்கான உரிமை, உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை போன்ற மிக மிக அவசியமான உரிமைகள் யாப்பில் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

உரிமைகளின் காவலர்கள் என தம்மைத் தாமே குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் மேற்குத் தேச நாடுகளில் கூட ஆண், பெண் சமத்துவம் பூரணமாக உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. பெண்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக காட்டப்பட்டுவரும் பாரபட்சத்திலிருந்து விடுதலை பெறவில்லை. புராதன கிரேக்கத்தில் தீர்மானம் எடுத்தல்

செயற்பாடுகளில் பெண்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை. இதனுடைய நீட்சி 21ஆம் நூற்றாண்டுவரை பரவி இருக்கிறது. ஆண்களோடு சமமான வேலையைப்பூரியும் பெண்களுக்கும் சமமான ஊதியம் வழங்கப்படவேண்டும் என்ற கோட்பாடு மேற்கு நாடுகளின் அரசியல் சட்டங்களில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும். நடைமுறையில் தனியார் துறையின் மேலாதிக்கத்தினால் இந்தக் கோட்பாடு எப்போதும் மீறப்பட்டே வருகிறது. பிரான்சில் பெண்கள் பெறும் ஊதியங்கள் ஆண்கள் பெற்றவரும் ஊதியத்தினைவிட 14 சதவீதம் குறைவாக உள்ளதாக புள்ளிவிபரங்கள் சுட்டுகின்றன. பெண் தொழிலாளர்களுக்கு குறைவான ஊதியங்களைக் கொடுத்து வருவதன் மூலம் அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள பெரிய கம்பனிகள் ஆண்டு தோறும் 16000 கோடி டொலருக்கும் அதிகமான இலாபத்தைச் சம்பாதித்து வருகின்றன. இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் ஆண்கள் செய்யும் அதே வேலையினைப் பெண்கள் செய்கின்றபோதிலும் கூலியின் அளவு பெருமளவு மாறுபடுகிறது. ஆண்கள் பெறும் ஊதியத்தின் அரைப்பங்கினையே பெண்கள் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். இது தவிர பெண்கள் குழந்தை பராமரிப்பு, சமையல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றபோதும் அவை கணக்கில் எடுக்கப்படுவதில்லை.

மக்களின் போதிய விழிப்புணர்ச்சியின்மை

மேற்காசிய நாடுகளிலும். ஆபிரிக்க நாடுகளிலும், மக்கள் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியற்றவர்களாக உள்ளனர். வெறுமனே உணர்வுகளால் உந்தப்பட்டு அரசியற் கட்சிகளின் பின் அணிதிரள்பவர்களாகவும், அரசியல் நாகரிக முதிர்ச்சி அற்றவர்களாகவும் உள்ளனர். இதனால் மக்கள் தமது உரிமைகளில் நாட்டமற்றவர்களாக இருப்பதுடன் உரிமை மீறல்களிற்கும் துணைபோகின்றனர்.

முடிவுரை

இலங்கையானது ஏறக்குறைய 450 வருட கால அந்நியராட்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டு மேலைத்தேய முலாமிடப்பட்ட நாடாக மாற்றப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையில் கோல்புறுக் கமறன் 1833, குறுமக்கலம் 1910, தற்காலிக மனிங் 1921, மனிங் டிவன்சயர் 1924, டொனமூர் 1931, சோல்பரி 1947 என 6 அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் முன்வைக்கப் பட்டன. இவை முறையே படிப்படியாக இலங்கையரிடையே ஆட்சி அதிகாரத்தை வழங்கிவந்தன. இத்தகைய ஆட்சி அதிகாரங்களைப் பெறுவதற்காக இந்தியாவைப் போல பெருமளவு வலிமையான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கா விட்டாலும் மகஜர் தொடக்கம் இடதுசாரிப் போக்கால் வீதி வரை இலங்கையர் இறங்கியே இருந்தனர். இதனூடாக அவர்கள் எதிர்பார்த்ததில் குறைந்தபட்ச பங்காவது கிடைத்தே வந்தது. இவ்வாறு பிரித்தானியர்களால் ஆட்சி அதிகாரம் வழங்கப்பட்டு வந்தபோது அதனுடன் சேர்ந்து மறைமுகமாக பல உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டே வந்தன. ஆனால் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவை அடிப்படை உரிமைகள் என்று சொல்லி வழங்கப்படவில்லை. உதாரணமாக 1910 ஆம் ஆண்டு குறு-மக்கலம் அரசியல் திட்டத்தின் ஊடாக மட்டுப்படுத்தப் பட்ட வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. பின் 1931 ஆம் ஆண்டில் டொனமூர் திட்டத்தின் ஊடாக சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை யின் சர்வஜன வாக்குரிமை என்ற பரிணாமமே ஏனைய பல அடிப்படை உரிமைகளின் பிற்கால தோற்றுவாய்க்கு அத்திவாரமிட்டன.

அதாவது மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதன் ஊடாக மக்களது வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக ஆட்சியாளர்கள் மக்களுக்கு பல சலுகைகளை வழங்கத் தொடங்கினார்கள். குறிப்பாக 40 களின் ஆரம்பத்தில் இலவசக் கல்வி, இலவச மருத்துவம் போன்றன வழங்கப்பட்டு மக்களும் அவர்களது தேவைகளும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன. மக்களிடம் உள்ள வாக்குரிமை என்ற துருப்புச்சீட்டினூடாக ஆட்சியாளர்களை காலில் விழச்செய்யும் திறமை படைத்தவர்களாக மக்கள் விளங்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து மக்களது தேவைகள், விருப்பங்கள், உரிமைகளிற்கு முதன்மையளிக்கப்பட்டு இறுதியில் 1972ஆம் ஆண்டு 1வது குடியரசு அரசியல் யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் என்ற அத்தியாயம் சேர்க்கப்பட்டது.

1947ஆம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளடக்கப்படவேண்டும் என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. எனினும் சோல்பரித் திட்டத்தின் வரைவுக் குழுவின் தலைவராக இருந்த சேர் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் அவர்களது அழுங்குப்பிடியான பிரதிவாதத்தால் 1947ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

இலங்கையர்களால் உருவாக்கப்பட்ட 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசு யாப்பிலே அடிப்படை உரிமைகள் என்ற ஒரு அத்தியாயம் சிறப்பாக வரையப்பட்டுள்ளது. எனினும் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டால் பெறக்கூடிய நிவாரண முறை பற்றி எதுவும் அங்கு குறிப்பிடப்படாமை அவ் அத்தியாயத்தை அர்த்தமற்றதாகக்கியுள்ளது. எனினும் 1978ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட இரண்டாவது குடியரசு யாப்பிலே அத்தியாயம்

III இல் 10 - 14 வரையான உறுப்புரையிலே அடிப்படை உரிமைகள் தெளிவாக, விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தவிரவும் உறுப்புரை 15 மட்டுப்பாடுகள் பற்றி கூறுகின்றது. மேலும் அடிப்படை உரிமை மீறப்படும்போது 126வது உறுப்புரையின்படி நிவாரணம் பெறும் வழிவகைகளும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுதவிர நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளரிடம் முறையிடும் முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது மாத்திரமன்றி 1996ஆம் ஆண்டின் 21ஆம் இலக்க சட்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுத்தப்பட்ட இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவினது செயற்பாடுகள் போன்றன 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் சொல்லப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்கும் பொறிமுறைகளாக காணப்படுகிறது.

உசாத்துணைகள்

1. இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் அரசியலமைப்பு 1972, அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களம், 1972.
2. இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் அரசியலமைப்பு 1978, அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களம், 1978.
3. பிரிக்கமுடியாத மனித உரிமைகள், மனித உரிமைகள் காப்பகம், தர்சனா அச்சீட்டாளர், ராஜகிரிய, கொழும்பு, 1992.
4. சாறுக்க சமரசேகர, இலங்கையின் சட்டம் மற்றும் மனித உரிமைகள், தரஞ்ஜி பிறிண்டேர்ஸ், மகரகம்.
5. இராஜமுத்திருளாண்டி, மனித உரிமைகள், ஸ்ரீ சரவணன் ஒவ் செற் பிறிண்டேர்ஸ், சென்னை, 2005.
6. ரவீந்திரன் D.J., மனித உரிமைகள் நடைமுறை; கற்கை, செயற்பாடு மற்றும் சிந்தனைக்கான அறிவுக்களஞ்சியம், மனித உரிமைகள் இல்லம், 2008.
7. ஸ்கந்தகுமார், பா., (ed) இலங்கையில் மொழியுரிமைகள், தமிழை ஒர் அரச கரும மொழியாக நடைமுறைப்படுத்தல், சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்குமான அற நிலையம், கொழும்பு, 2008.
8. நீலன் திருச்செல்வம், சனநாயகமும் மனித உரிமைகளும், இனத்துவ ஆய்வுகளுக்கான சர்வதேச நிலையம், கொழும்பு.
9. ரகுநாதன், மனித உரிமைகளை மதிப்பவர் யார்?, நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ் பிறைவேட் லிமிட்டட், 1978.
10. அமிர்தின், வி. மனித உரிமைகள் ஒர் அறிமுகம், தகவல் நலன்புரி அமைப்பு பேராதனை, 2003.

11. குணரத்தினம் வே., மனித உரிமைகள்; கோட்பாடுகளும் வியாபகமும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 2007.
12. குணசேகர, ச., மனிதாபிமான சட்டம், இலங்கை சட்டத் தரணிகள் சங்கத்தின் சட்ட உதவி மன்றம், 2003.
13. அகத்தியலிங்கம், மனித உரிமைகள் : வரலாறும் அரசியலும், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 2004.
14. மனித உரிமைகள், சர்வதேச மனித உரிமைகள் சாசனம், நியூ யோர்க், ஐக்கிய நாடுகள், 1993.
15. சுருக்கம், மனித அபிவிருத்தி அறிக்கை 2000, UNDP.
16. யசோதா முதலியார், இந்திய அரசமைப்பு, புத்தகப்பூங்கா, சென்னை, 2005.
17. சிவராஜா, அ., இலங்கை அரசியல், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை, 2004.
18. யோதிலிங்கம், சி, அ, இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கள், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை, 2004.
19. யோதிலிங்கம், சி, அ, அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை, 2007.
20. ஜெயவர்த்தனா, குமாரி, இலங்கையின் இனவர்க்க முரண்பாடுகள், சென்னை, 1987.
21. நித்தியானந்தன், வி, இலங்கை அரசியற் பொருளாதாரம், வர்க்க இனத்துவ நிலைப்பாடுகள், குமரன் புத்தக இல்லம், 2002.
22. Brownlie Ian, Basic Documents on Human Rights, Third Edition claren don press, London, 1994

23. *De Silva, K.M., The Traditional Home land of the tamils of Sri Lanka, International Centre for Ethnic studies, 1987.*
24. *De Silva, K.M., A Tele or Three Constitutions.*
25. *Jayampathy wickramaratna, Fundamental Rights in Sri Lanka, Navrang Book sellers & publishers, Inderpuri, New Delhi, 1996.*
26. *Wilson, A, J, Politics in Sri Lanka : 1947 - 1973, maomillan Press ltd. London, 1974.*
27. *Wilson, A, J, The Break up of Sri Lanka : The Sinhalese - Tamil Conflict, London, 1988.*
28. *Silva, K, M, De, The Reform and nationalist movement in the early twentieth ceylon, Colombo, Apothecaries company Ltd, 1973.*
29. *Dworkin, R, Taking Rigths Seriously, Cambridge, Mass : Harvard University Press, 1989.*

ரினீனிரைபீயு

சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம்

(UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS)

“சமூகத்தின் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் ஒவ்வொரு சாதனமும் இப்பட்டயத்தை இடையறாது மனத்திலிருத்தி, இவ்வரிமைகளின் சுதந்திரங்களுக்கான மதிப்பினை மேம்படுத்தற்குக் கற்பித்தல் மூலமும், கல்வி மூலமும் தேசிய, சர்வதேசிய நிலைப்பட்ட நடவடிக்கைகள் மூலமும் முயலும் நோக்கிற்காகவும் அங்கத்துவ நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தத்தம் மக்களிடையேயும், அத்துடன் தங்கள் நியாயாதிக்கத்தின் கீழ்வரும் ஆள்புலத்து மக்களிடையேயும் இவ்வரிமைகள், சுதந்திரங்கள் முழுமொத்தமாக வலிவும் பயனுறுதிப்பாடுமுடைய முறையில் ஏற்கப் பெற்று அநுட்டிக்கப்படுவதை நிலை நிறுத்துவதற்காகவும் பயன்படத்தக்க, சகல மக்களும் நாட்டினங்களும் தத்தமது சாதனையிலக்கின் பொது அளவாகக் கொள்ளத்தக்க இந்த மனித உரிமை உலகப் பொதுப் பிரகடனத்தைப் பொதுச் சபையானது எடுத்துச் சாற்றுகின்றது.”

உறுப்புரை 1

மனிதப் பிறவியினர் சகலரும் சுதந்திரமாகவே பிறக்கின்றனர். அவர்கள், மதிப்பிலும் உரிமைகளிலும் சமமானவர்கள், அவர்கள் நியாயத்தையும் மனச்சாட்சியையும் இயற்பண்பாகப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் ஒருவருடனொருவர் சகோதர உணர்வுப் பாங்கில் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

உறுப்புரை 2

இனம், நிறம், பால், மொழி, மதம், அரசியல் அல்லது வேறு அபிப்பிராயமுடைமை, தேசிய அல்லது சமூகத் தோற்றம், ஆதனம், பிறப்பு அல்லது பிற அந்தஸ்து என்பன போன்ற எத்தகைய வேறுபாடுமின்றி இப்பிரகடனத்தில் தரப்பட்டுள்ள எல்லா உரிமைகளுக்கும் சுதந்திரங்களுக்கும் எல்லோரும் உரித்துடையவராவர்.

மேலும், எவரும் அவருக்குரித்துள்ள நாட்டின் அல்லது ஆள்புலத்தின் அரசியல், நியாயாதிக்க அல்லது நாட்டிடை அந்தஸ்தின் அடிப்படையில் அது தனியாட்சி நாடாக அல்லது இறைமை வேறேதேனும் வகையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நாடாக இருப்பினுஞ் சரி வேறுபாடேதும் காட்டப்படுதலாகாது.

உறுப்புரை 3

வாழ்வதற்கும், சுதந்திரத்தை உடையதாயிருத்தற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் சகலரும் உரிமையுடையோராவர்.

உறுப்புரை 4

எவரும் அடிமையாக வைத்திருக்கப்படுதலோ அல்லது அடிமைப்பட்ட நிலையில் வைத்திருக்கப்படுதலோ ஆகாது. அடிமை நிலையும், அடிமை வியாபாரமும் அவற்றில் எல்லா வகைகளிலும் தடை செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

உறுப்புரை 5

எவரும் சித்திரவதைக்கோ, அல்லது கொடுமையான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது இழிவான நடைமுறைக்கோ தண்டனைக்கோ உட்படுத்தப்படுதலாகாது.

உறுப்புரை 6

ஒவ்வொருவரும் எவ்விடத்திலும் சட்டத்தின் முன்னர் ஓர் ஆளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு உரிமையுடையவராவர்.

உறுப்புரை 7

எல்லோரும் சட்டத்தின் முன்னர் சமமானவர்கள். பாரபட்சம் எதுவுமின்றிச் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்புக்கும் உரித்துடையவர்கள். இப்பிரகடனத்தை மீறிப் புரியப்பட்ட பாரபட்சம் எதற்கேனும் எதிராகவும் அத்தகைய பாரபட்சம் காட்டுவதற்கான தூண்டுதல் யாதேனுக்கும் எதிராகவும் எல்லோரும் சமமான பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள்.

உறுப்புரை 8

அந்தந்த நாட்டின் அரசியலமைப்பினால், அல்லது சட்டத்தினால் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் செயல்களுக்காகத் தகுதிவாய்ந்த தேசிய நியாய சபைகளினால் வழங்கப்படும் பயனுறுதியுடைய பரிகாரத்துக்கு உரிமையுடையவர்கள்.

உறுப்புரை 9

ஒரு தடைப்பட்ட மனப்போக்கான வகையில் கைது செய்யப்படுதல், தடுத்து வைக்கப்படுதல், நாடு கடத்தல் ஆகியவற்றுக்கு எவரும் ஆட்படுத்தப்படலாகாது.

உறுப்புரை 10

அவர்களது உரிமைகள், கடப்பாடுகள் பற்றியும் அவர்களுக்கெதிராகவுள்ள குற்றவியற் குற்றச்சாட்டுகள் பற்றியும்

தீர்மானிப்பதற்கு, சுயாதீனமான நடுநிலை தவறாது நியாய சபையினால் செய்யப்படும் நீதியான பகிரங்கமான விசாரணைக்கு ஒவ்வொருவரும் உரிமையுடையவர்களாவர்.

உறுப்புரை 11

1. தண்டனைக்குரிய தவறுக்குக் குற்றஞ் சாட்டப்படும் எல்லோரும் பகிரங்க விளக்கத்தில் சட்டத்துக்கிணங்க அவர்கள் குற்றவாளிகளெனக் காண்பிக்கப்படும்வரை சுற்றவாளிகளென ஊகிக்கப்படுவதற்கு உரிமையுடையவர்கள். அவ்விளக்கத்தில் அவர்களது எதிர்வாதங்களுக்கு அவசியமான எல்லா உறுதிப்பாட்டு உத்தரவாதங்களும் அவர்களுக்கிருத்தல் வேண்டும்.
2. தேசிய, சர்வதேசிய நாட்டிடைச் சட்டத்தின்கீழ் ஏதேனும் செயல் அல்லது செய்யாமை புரியப்பட்ட நேரத்தில் அச்செயல் அல்லது செய்யாமை தண்டனைக்குரிய தவறொன்றாக அமையாததாகவிருந்து அச்செயல் அல்லது செய்யாமை காரணமாக, எவரும் ஏதேனும் தண்டனைக்குரிய தவறுக்குக் குற்றவாளியாகக் கொள்ளப்படலாகாது. அத்துடன், தண்டனைக்குரிய தவறு புரியப்பட்ட நேரத்தில் ஏற்புடையதாகவிருந்த தண்டத்திலும் பார்க்கக் கடுமையான தண்டம் விதிக்கப்படலாகாது.

உறுப்புரை 12

ஒவ்வொருவரும் அவ்வவரது அங்கத்துவம், குடும்பம், வீடு அல்லது கடிதப் போக்குவரத்து என்பவை சம்பந்தமாக, ஒருதலைப்பட்ச மனப்போக்கான வகையில் தலையிடப்

படுவதற்கோ அல்லது அவரது மரியாதை, நன்மதிப்பு என்பவற்றின் மீதான தாக்குதல்களுக்கோ உட்படுத்தப்படுதல் ஆகாது. அத்தகைய தலையீட்டுக்கு அல்லது தாக்குதல்களுக்கெதிராக, ஒவ்வொருவரும் சட்டப் பாதுகாப்புக்கு உரிமையுடையவராவர்.

உறுப்புரை 13

1. ஒவ்வொரு நாட்டினதும் எல்லைகளுக்குள் சுதந்திரமாகப் பிரயாணஞ் செய்வதற்கும் வதிவதற்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையுண்டு.
2. தனது சொந்த நாடு உட்பட ஏதேனும் நாட்டை விட்டுச் செல்லவும் தத்தமது நாட்டுக்குத் திரும்பவும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையுண்டு.

உறுப்புரை 14

1. வேறு நாடுகளுக்குச் செல்வதன்மூலம் துன்புறுத்தலிலிருந்து புகலிடம் நாடுவதற்கும், துன்புறுத்தலிலிருந்து புகலிடம் துய்ப்பதற்கும் எவருக்கும் உரிமையுண்டு.
2. அரசியற் குற்றங்கள் அல்லாத குற்றங்கள் சம்பந்தமாகவும், அல்லது ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நோக்கங்களுக்கும் நெறிகளுக்கும் முரணாகச் செயல்களிலிருந்து உண்மையாக எழுகின்ற வழக்குத் தொகுப்புகள் சம்பந்தமாகவும் இவ்வுரிமை கேட்டுப்பெறப்படலாகாது.

உறுப்புரை 15

1. ஒரு தேசிய இனத்தினராகவிருக்கும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்குமுண்டு.
2. எவரினதும் தேசிய இனத்துவம் மனப்போக்கான வகையில் இழப்பிக்கப்படுதலோ அவரது தேசிய இனத்துவத்தை மாற்றுவதற்கான உரிமை மறுக்கப்படுதலோ ஆகாது.

உறுப்புரை 16

1. முழு வயதடைந்த ஆண்களும் பெண்களும், தேசிய இனம் அல்லது சமயம் என்பன காரணமான கட்டுப்பாடெதுவுமின்றி திருமணம் செய்வதற்கும் ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்குவதற்கும் உரிமையுடையவராவர். திருமணம் செய்யும் திருமணமாகி வாழும்பொழுதும், திருமணம் குலைக்கப்படும்பொழுதும் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் சம உரிமையுண்டு.
2. திருமணம் முடிக்கவிருக்கும் வாழ்க்கைத்துணைவரின் சுதந்திரமான, முழுச் சம்மதத்தடன் மட்டுமே திருமணம் முடிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
3. குடும்பமே சமுதாயத்தில் இயற்கையானதும் அடிப்படையானதுமான அலகாகும், அது சமுதாயத்தினாலும் அரசினாலும் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு உரித்துடையது.

உறுப்புரை 17

1. தனியாகவும் வேறொருவருடன் கூட்டாகவும் ஆதனத்தைச் சொந்தமாக வைத்திருப்பதற்கு ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையுண்டு.
2. எவரினதும் ஆதனம் ஒருதலைப்பட்ச மனப்போக்கான வகையில் இழக்கப்படுதலாகாது.

உறுப்புரை 18

ஒவ்வொருவருக்கும் கருத்துச் சுதந்திரம் மற்றும் மனச்சான்று, சமய சுதந்திரம் ஆகியவை உண்டு.

உறுப்புரை 19

ஒவ்வொருவருக்கும் அபிப்பிராய சுதந்திரமும் கருத்துச் சுதந்திரமும் உண்டு.

உறுப்புரை 20

ஒவ்வொருவருக்கும் சமாதானமான முறையில் ஒன்றுகூடவும் ஒன்றுசேரவும் உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 21

தமது நாட்டின் ஆளுகையில் பங்குபற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உள்ளது.

உறுப்புரை 22

ஒவ்வொருவருக்கும் சமூக பாதுகாப்பு உரிமையும் தமது கௌரவத்துக்கு அவசியமான பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகளும் உள்ளன.

உறுப்புரை 23

வேலை செய்தல், நியாயமான வேலை நிலைமைகள், தொழிலின்மைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு, சமமான வேலைக்கு சமமான ஊதியம், தானும் தனது குடும்பமும் கௌரவத்துடன் வாழ்வதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஊதியம், தொழிற்சங்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளல் ஆகிய உரிமைகள் உள்ளன.

உறுப்புரை 24

ஒவ்வொருவருக்கும் ஓய்வு மற்றும் பொழுதுபோக்கு உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 25

உணவு, உடை, உறையுள், மருத்துவப்பராமரிப்பு, தேவையான சமூக சேவைகள் உள்ளிட்ட போதுமான ஆரோக்கியத்தையும் செளக்கியத்தையும் உறுதிப்படுத்தக்கூடிய தரமான வாழ்வுக்கு உரிமை உள்ளது.

உறுப்புரை 26

1. ஒவ்வொருவருக்கும் கல்வி கற்பதற்கான உரிமையுண்டு. குறைந்தது தொடக்க அடிப்படைக் கட்டடங்களிலாவது கல்வி இலவசமாயிருத்தல் வேண்டும். தொடக்கக் கல்வி கட்டாயமாக்கப்படுதல் வேண்டும். தொழில் நுட்பக் கல்வியும் உயர் தொழிற் கல்வியும் பொதுவாகப் பெறப்படத்தக்கனவாயிருத்தல் வேண்டும். உயர் கல்வியானது யாவருக்கும் திறமையடிப்படையின் மீது சமமான முறையில் கிடைக்கக்கூடியதாகப்படுதலும் வேண்டும்.
2. கல்வியானது மனிதரின் ஆளுமையை முழுதாக விருத்தி செய்யுமுகமாகவும் மனிதவுரிமைகளுக்கும் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களுக்குமான மரியாதையை வலுப்படுத்து முகமாகவும் ஆற்றுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். அது சகல நாடுகளுக்கிடையேயும் இன அல்லது மதக் குழுவினருக்கிடையேயும் மன ஒத்திசைவு, பெறுதியுணர்வு, தோழமை ஆகியவற்றை மேம்படுத்துதல் வேண்டுமென்ப துடன், சமாதானத்தைப் பேணுவதற்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு செல்லுதற்குதவவும் வேண்டும்.

உறுப்புரை 27

1. சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு வாழ்க்கையிற் சுதந்திரமாகப் பங்குகொள்வதற்கும் கலைகளைத் துய்ப்பதற்கும் அறிவியல் முன்னேற்றத்திலும் அதன் தன்மைகளிலும் பங்கெடுப்பதற்கும் எவருக்கம் உரிமையுண்டு.
2. அறிவியல், இலக்கிய, கலைப்படைப்பின் ஆக்கவியற் கர்த்தா என்ற வகையில், அப்படைப்புகள் வழியாக வரும் ஒழுக்கநெறி, பருப்பொருள் நலங்களின் பாதுகாப்பிற்கு அத்தகையோர் ஒவ்வொருவரும் உரிமையுடையவராவர்.

உறுப்புரை 28

இப்பிரகடனத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் முழுமையாக எய்தப்படக்கூடிய சமூக, சர்வதேசிய நாட்டிடை அமைப்புமுறைக்கு ஒவ்வொருவரும் உரித்துடையவராவர்.

உறுப்புரை 29

1. எந்த ஒரு சமூகத்தினுள் மாத்திரமே தத்தமது ஆளுமையின் கட்டற்ற, பூரணமான வளர்ச்சி சாத்தியமாகவிருக்குமோ, அந்தச் சமூகத்தின்பால் ஒவ்வொருவருக்கும் கடமைகள் உண்டு.
2. ஒவ்வொருவரும் அவரது உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பிரயோகிக்கும்பொழுது, இன்னொருவரின் உரிமைகளுக்கும் சுதந்திரங்களுக்குமுரிய அங்கீகாரத்தையும் மதிப்பையும் பெற்றுக் கொடுக்கும் நோக்கத்துக்காகவும், சனநாயக சமுதாயமொன்றில் ஒழுக்க சீலம், பொதுமக்கள் ஒழுங்கமைதி, பொது சேமநலன் என்பவற்றுக்கு நீதியான முறையில் தேவைப்படக்கூடியவற்றை ஏற்படுத்தல் வேண்டுமெனும் நோக்கத்துக்காகவும் மட்டுமே

சட்டத்தினால் தீர்மானிக்கப்படும் வரையறைகளுக்கு மாத்திரமே கட்டுப்படுபவராயமைதல் வேண்டும்.

3. இவ்வுரிமைகளும் சுதந்திரங்களுக்கும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நோக்கங்களும் நெறிகளுக்கும் முரணாக எவ்விடத்திலேனும் பிரயோகிக்கப்படலாகாது.

உறுப்புரை 30

இப்பிரகடனத்திலுள்ள எவையும், இதன்கண் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள உரிமைகள். சுதந்திரங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள எவற்றையும் அளிக்கும் நோக்கத்தையுடைய ஏதேனும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கும் அல்லது செயலெதனையும் புரிவதற்கும், எந்த ஒரு நாட்டுக்கோ குழுவுக்கோ அல்லது ஒருவருக்கோ உட்கிடையாக யாதேனும் உரிமையளிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்படுதலாகாது.

பிள்ளைகளின் உரிமை மீதான சமவாயம் (CRC)

“பிள்ளைகளின் உரிமைகள் மீதான சமவாயமானது இதுவரை உருவாக்கப்பட்ட ஆவணங்களில் முழுமையானதாகும். அத்துடன் இதுவே இவ்வுரிமைகளுக்கு சர்வதேச சட்ட வலுவை வழங்கும் முதலாவது ஆவணமாகும். இது 1989இல் கைக்கொள்ளப்பட்டு 1990இல் அமுலுக்கு வந்தது. இச் சமவாயமானது பிள்ளைகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், மேம்படுத்துவதற்கும், அவர்களின் வளர்ச்சிக்கும், அபிவிருத்திக்கும், அவர்கள் உலகில் பயனுள்ள குடிமக்களாவதற்கும் ஆதரவளிப்பதற்கும் குறிப்பான கவனம் தேவை என்பதனை ஒப்புக்கொள்கின்றது. 191 நாடுகளினால் பின்னுறுதிப்படுத்தப்பட்ட இவ் உடன்படிக்கை பிள்ளைகளின் நலன்களை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

இந்த சமவாயமானது உலகில் வாழும் சகல மக்களுக்கும் ஒரே அர்த்தத்தை வழங்குகிறது. இது நீண்டகால பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமே சாத்தியமானது. வேறுபட்ட சமூக, பொருளாதார, முறைமைகள், வேறுபட்ட கலாசார, ஒழுக்க, சமயம் சார்ந்த அணுகுமுறைகளைக் கொண்ட நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் அரசு சாரா நிறுவனங்களினதும் ஐ.நா. முகவர்களும் ஒன்றிணைந்து உலகமெங்கினும் பொருந்தக்கூடிய பொது விழுமியங்களையும் நோக்கங்களையும் உருவாக்கினர்.

சிவில், அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலாசாரம் தழுவிய சகல மனித உரிமைகளையும் உள்வாங்கியுள்ள இந்த சமவாயமானது ஓர் உரிமையை அனுபவித்தல் என்பது ஏனைய உரிமைகளை அனுபவிப்பதின்றும் வேறுபடுத்த முடியாதது

என்பதை அங்கீகரிக்கின்றது. பிள்ளை தனது அறிவு, ஒழுக்க ஆளுமை முன்னேற்றம், இயலுமைகளை விருத்தி செய்துகொள்வதற்கு ஆரோக்கியமானதும் பாதுகாப்பானதுமான சூழல், மருத்துவ பராமரிப்புக்கான வாய்ப்பு, தரமான உணவு, உடை, உறையுள் முதலியன அப்பிள்ளைக்குத் தேவைப்படும் சுதந்திரங்கள் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றது. ஒவ்வொரு புதிய தலைமுறையும் மனிதகுலத்துக்கு இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தை வழங்குகிறது. உலகெங்கும் வாழும் பிள்ளைகளுக்கு நாம் வாழ்வுரிமையையும் விருத்தியையும் தந்து தீமைகள் மற்றும் சுரண்டலிலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்து அவர்களது வாழ்வை நேரடியாகப் பாதிக்கும் தீர்மானங்களில் அவர்களைப் பங்கேற்கச் செய்தால் எம்மால் நிச்சயமாக நாம் அனைவரும் விரும்புகின்ற, பிள்ளைகளுக்கு அவசியமான நீதியான சமூகத்தை சிருஷ்டிப்பதற்கான அத்திவாரத்தைப் போடமுடியும்.

உறுப்புரை 1

பிள்ளை என்பதன் வரைவிலக்கணம்

தேசிய சட்டங்கள் பிள்ளையின் பராயமடையும் வயதை தீர்மானிக்காத பட்சத்தில் 18 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒருவர் பிள்ளை என அங்கீகாரம் பெறுவார்.

உறுப்புரை 2

பாரபட்சமின்மை

எல்லா உரிமைகளும் விதிவிலக்கின்றி சகல பிள்ளைகளுக்கும் பொதுவானவை. எந்தவகையான பாரபட்சங்களிலிருந்தும் பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்து அவர்களது உரிமைகளை மேம்படுத்த உடன்பாடான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் கடப்பாடு அரசுக்கு உண்டு.

உறுப்புரை 3

பிள்ளையின் சிறந்த நலன்கள்

பிள்ளை பற்றிய சகல நடவடிக்கைகளும் பிள்ளையின் சிறந்த நலன்களில் முழுமையான கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பெற்றார் அல்லது அப்பொறுப்பினை கொண்டவர்கள் தவறுமிடத்து பிள்ளைக்கு அரசு போதுமான பராமரிப்பினை வழங்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 4

உரிமைகளை அமுல்படுத்தல்

இந்த சமவாயத்தில் அடங்கியுள்ள உரிமைகளை அமுல்படுத்த அரசு தன்னால் ஆன அனைத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உறுப்புரை 5

பெற்றார் வழிகாட்டலும் பிள்ளையின் உருவாகும் இயலுமைகளும் பிள்ளைக்கு அல்லது அப்பிள்ளையின் உருவாகும் இயலுமைகளுக்குப் பொருத்தமான வழிகாட்டல்களை வழங்க பெற்றாருக்கும் நீட்சிபெற குடும்பத்தினர்க்கும் உள்ள உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புடமைகளை அரசு மதிக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 6

வாழ்வுரிமையும் விருத்தியும்

ஒவ்வொரு பிள்ளையும் வாழ்வதற்கான உள்ளார்ந்த உரிமையைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றை உறுதிப்படுத்தும் கடப்பாட்டினை அரசு கொண்டுள்ளது.

உறுப்புரை 7

பெயரும் குடியரிமை

பிள்ளையானது தான் பிறந்தவுடன் ஒரு பெயரைக் கொண்டிருக்கும் உரிமையைக் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், முடிந்தவரையில் தனது பெற்றாரை அறிந்திருக்கவும் அவர்களது பராமரிப்பை பெறவும் உரிமை கொண்டுள்ளது.

உறுப்புரை 8

அடையாளத்தைப் பாதுகாத்தல்

பிள்ளையின் அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கவும் தேவையெனில் பிள்ளையின் அடையாளத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை மீள்நிர்ணயம் செய்யவும் அரசுக்கு கடப்பாடு உள்ளது. இது பெயர், குடியரிமை மற்றும் குடும்பப் பிணைப்புகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

உறுப்புரை 9

பெற்றாரிடமிருந்து பிரிதல்

பிள்ளையின் நலன்களுக்கு பொருத்தமற்றது என கருதப்பட்டால் தவிர தனது பெற்றாருடன் வாழ்வதற்கு பிள்ளைக்கு உரிமை உள்ளது. பெற்றார் பிரிய நேரிடின் ஒருவருடன் அல்லது இருவருடனும் தொடர்புகளைப் பேண பிள்ளைக்கு உரிமை உள்ளது.

உறுப்புரை 10

குடும்ப மீள் இணைவு

திரும்பவும் இணைந்து கொள்ளுதல் அல்லது பிள்ளை பெற்றார் உறவுகளைப் பேணல் ஆகியவற்றுக்காக பிள்ளைகளும்

பெற்றாரும் ஒரு நாட்டிலிருந்து வெறியேற உரிமை கொண்டுள்ளனர்.

உறுப்புரை 11

சட்டவிரோத இடமாற்றம் மற்றும் திரும்பாது இருத்தல் பெற்றார் அல்லது மூன்றாம் தரப்பால் பிள்ளையை கடத்துதல் அல்லது தடுத்துவைத்தல் ஆகியவற்றைத் தடுப்பதற்கு அல்லது பரிகாரம் தேடுவதற்கு அரசுக்கு கடப்பாடு உண்டு.

உறுப்புரை 12

பிள்ளைகளின் அபிப்பிராயம்

தனது அபிப்பிராயத்தைச் சுதந்திரமாக வெளியிடவும் தன்னைப் பாதிக்கின்ற விடயம் அல்லது நடைமுறை தொடர்பாக அவ் அபிப்பிராயத்தை கவனத்தில் எடுக்கச் செய்வதற்கும் பிள்ளைக்கு உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 13

கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம்

எல்லைகளைக் கருத்தில் எடுக்காமல் தனது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும் தகவலைப் பெறவும் கருத்துக்கள் அல்லது தகவல்களை மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வைப்பதற்கும் பிள்ளைக்கு உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 14

சிந்தனைச் சுதந்திரம், மனச்சான்று மற்றும் மத சுதந்திரம் பெற்றோரின் சரியான வழிகாட்டலின் கீழ் பிள்ளைக்கு இருக்கக்கூடிய சிந்தனை, மனச்சான்று மற்றும் மத உரிமையை அரசு மதிக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 15

ஒன்று சேரும் சுதந்திரம்

பிறரை சந்தித்தல், சங்கங்களில் சேருதல் அல்லது அமைத்தல் ஆகியவற்றுக்கு பிள்ளைகளுக்கு சுதந்திரம் உண்டு.

உறுப்புரை 16

அந்தரங்கத்துக்கான பாதுகாப்பு

தமது அந்தரங்கம், குடும்பம், தொடர்புகள் ஆகியவற்றுக்கெதிரான தலையீடுகள், தூஷணை, இகழ்ச்சி ஆகியவற்றிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள பிள்ளைகளுக்கு உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 17

பொருத்தமான தகவலைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு பல்வேறு விதமான மூலங்களிலிருந்த தகவல்களையும் விடயங்களையும் பெறக்கூடிய வாய்ப்பினைப் பிள்ளைகளுக்கு அரசு அரசாங்கத்துக்கு உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் பிள்ளைக்கு சமூக, கலாசார நன்மைகளைத் தரக்கூடிய தகவல்களைப் பரப்புவதற்கு பொதுசன ஊடகத்தை ஊக்கப்படுத்துவதோடு தீமை பயக்கும் விடயங்களிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றவும் நடவடிக்கை எடுக்கவும் வேண்டும்.

உறுப்புரை 18

பெற்றாரின் பொறுப்புடைமைகள்

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் பெற்றார் கூட்டான முதன்மைப் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளனர். இதனை அரசு ஆதரிக்க வேண்டும். பிள்ளை வளர்ப்பில் பெற்றாருக்கு பொருத்தமான உதவியை அரசு வழங்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 19

துக்ஷ்பிரயோகம் மற்றும் கவனயீனத்திலிருந்து பாதுகாப்பு பெற்றார் அல்லது பராமரிப்புக்கு பொறுப்பானவர்களின் சகலவிதமான துக்ஷ்பிரயோகத்திலிருந்தும் பிள்ளையை அரசு பாதுகாக்க வேண்டும். அத்துடன் துக்ஷ்பிரயோகத்தைத் தடுத்தல் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பராமரித்தல் ஆகியவற்றுக்கு பொருத்தமான சமூக நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை ஏற்படுத்தவும் வேண்டும்.

உறுப்புரை 20

குடும்பம் இல்லாத பிள்ளைகளுக்கான பாதுகாப்பு குடும்பச் சூழலை இழந்த பிள்ளைக்கு விசேட பாதுகாப்பை வழங்குவதற்கு அரசுக்கு கடப்பாடு உள்ளது. அத்துடன் அவர்களுக்கு பொருத்தமான மாற்றுக் குடும்பப் பராமரிப்பு அல்லது நிறுவனங்களில் சேர்த்தல் ஆகியவற்றை உறுதிப்படுத்தவும் வேண்டும். இவ்விடயத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் பிள்ளையின் கலாசாரப் பின்னணியைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

உறுப்புரை 21

தத்தெடுத்தல்

தத்தெடுத்தல் அங்கீகரிக்கப்படும் மற்றும்/அல்லது அனுமதிக்கப்படும் நாடுகளில் பிள்ளையின் நலன்களை முதன்மைப்படுத்தியே அது மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அது மாத்திரமன்றி தகுதியுள்ள அதிகாரிகளின் அனுமதியைப் பெறுவதோடு பிள்ளைகளின் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும்.

உறுப்புரை 22

அகதிப் பிள்ளைகள்

அகதிப்பிள்ளைகள் அல்லது அகதி அந்தஸ்தைக் கோரும் பிள்ளைகளுக்கு விசேட பாதுகாப்பு வழங்கப்படல் வேண்டும். அத்தகைய பாதுகாப்பையும் உதவியையும் வழங்கக்கூடிய தகுதியுள்ள நிறுவனங்களுடன் ஒத்துழைப்பதற்கு அரசிற்கு கடப்பாடு உண்டு.

உறுப்புரை 23

வலதுகுறைந்த பிள்ளைகள்

தனது வாழ்க்கையை முழுமையாகவும் கௌரவத்துடனும் வாழ்வதற்கும், முடிந்தவரை சுயமாகத் தங்கியிருத்தலையும், சமூக ஒன்றிணைப்பையும் அடைவதற்கு தேவையான விசேட பராமரிப்பு, கல்வி மற்றும் பயிற்சியைப் பெறுவதற்கு வலது குறைந்த பிள்ளைகளுக்கு உரிமையுண்டு.

உறுப்புரை 24

ஆரோக்கியம் மற்றும் ஆரோக்கிய சேவைகள்

அடையக்கூடிய அதியுயர்ந்த ஆரோக்கியம் மற்றும் மருத்துவப் பராமரிப்புப் பெற பிள்ளைக்கு உரிமையுண்டு. ஆரம்ப மற்றும் தடுப்பு ஆரோக்கியப் பராமரிப்பு பொது சுகாதாரக் கல்வி மற்றும் சிசு மரணத்தைக் குறைத்தல் ஆகியவற்றிற்கு அரசு விசேட முக்கியத்துவம் தரவேண்டும். இவ்விடயத்தில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிப்பதோடு எந்தவொரு பிள்ளைக்கும் காத்திரமான ஆரோக்கிய சேவைகள் கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்தவும் வேண்டும்.

உறுப்புரை 25

இடப்படுத்துகையை கிரமமாக மீளாய்வுசெய்தல்

பராமரிப்பு, பாதுகாப்பு, கவனிப்பு ஆகியவற்றிற்காக அரசினால் இடப்பட்டுள்ள பிள்ளைக்கு அவ் இடப்படுத்துகை தொடர்பாக கிரமமான மதிப்பீட்டிற்கு உட்பட உரிமையுள்ளது.

உறுப்புரை 26

சமூகப் பாதுகாப்பு

சமூக காப்புறுதி உட்பட சமூகப் பாதுகாப்பின் நன்மைகளைப் பெற பிள்ளைக்கு உரிமை உள்ளது.

உறுப்புரை 27

வாழ்க்கைத் தரம்

உடல், உள, ஆன்ம, ஒழுக்க மற்றும் சமூக விருத்திக்கு போதுமான வாழ்க்கைத்தரத்தைப் பெற ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் உரிமை உள்ளது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் முதன்மைப் பொறுப்பு பெற்றோரிடம் உள்ளது. இந்தப் பொறுப்பு நிறைவேற்றப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும். அத்துடன் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைக்கும் பொருள் ரீதியான உதவிகளை வழங்குதல் அரசின் பொறுப்புக்களில் ஒன்று.

உறுப்புரை 28

கல்வி

பிள்ளைக்கு கல்வியுரிமை உண்டு. ஆரம்பக் கல்வி இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் வழங்கப்படுவதையும் பல்வேறுபட்ட இடைநிலைக் கல்வி வாய்ப்பு ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கு கிடைப்பதையும் இயலுமை அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் உயர்கல்வி வாய்ப்பு கிடைப்பதையும்

அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டும். பாடசாலைக் கட்டொழுங்கு என்பது பிள்ளைகளின் உரிமைகளுக்கும் கௌரவத்திற்கும் பொருத்தமானதாக இருக்கவேண்டும். பிள்ளையின் இந்த உரிமையை அமுல்படுத்துவதில் அரசு சர்வதேச ஒத்துழைப்பைப் பெறவேண்டும்.

உறுப்புரை 29

கல்வியின் நோக்கங்கள்

பிள்ளையின் ஆளுமை, திறமைகள், உள, உடல் ஆற்றல்களை முழுமையாக விருத்திசெய்யக்கூடியதாக கல்வியின் நோக்கம் அமைதல் வேண்டும். கல்வியானது பிள்ளையை ஒரு சுதந்திர சமூகத்தில் ஒரு உயிர்ப்பான வாழ்வுக்கு தயார்ப்படுத்துவதோடு தனது பெற்றார் மற்றும் கலாசார அடையாளம், மொழி விழுமியங்கள் ஆகியவற்றையும் அதே நேரத்தில் பிறரது கலாசார பின்னணி மற்றும் விழுமியங்களையும் மதிப்பதற்கு பிள்ளையை தயார்ப்படுத்தவும் வேண்டும்.

உறுப்புரை 30

சிறுபான்மையின அல்லது சுதேச மக்களின் பிள்ளைகள்

சிறுபான்மை சமூகங்கள் மற்றும் சுதேச மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு தமது சொந்த கலாசாரத்தைப் பேணவும் தமது சொந்த மதம் மற்றும் மொழியைப் பின்பற்றவும் உரிமை உண்டு.

உறுப்புரை 31

ஓய்வு, பொழுதுபோக்கு மற்றும் கலாசார நடவடிக்கைகள்

பிள்ளைக்கு ஓய்வு, விளையாட்டு, கலாசார மற்றும் அழகியல் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றும் உரிமைகள் உண்டு.

உறுப்புரை 32

பிள்ளைத் தொழிலாளர்

தனது ஆரோக்கியம், கல்வி அல்லது விருத்தியை அச்சுறுத்தும் வேலையிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட பிள்ளைக்கு உரிமையுண்டு. அரசு வேலைக்கான குறைந்தபட்ச வயதை நிர்ணயிப்பதோடு வேலை நிலமைகளையும் ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும்.

உறுப்புரை 33

போதைப்பொருள் துஷ்பிரயோகம்

போதைப்பொருள் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் *Psychology* போதைப்பொருள் பயன்பாடு மற்றும் அவற்றின் உற்பத்தி, விநியோகத்திலிருந்தும் பாதுகாக்கப்பட பிள்ளைக்கு உரிமையுண்டு.

உறுப்புரை 34

பாலியல் சுரண்டல்

விபசாரம், பாலியற் படங்கள் உட்பட பாலியற் சுரண்டல் மற்றும் துஷ்பிரயோகம் ஆகியவற்றிலிருந்து பிள்ளைகளை அரசு பாதுகாக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 35

விற்பனை, கொண்டுசெல்லல், கடத்தல், பிள்ளைகளை விற்பனை, கொண்டு செல்லல் மற்றும் கடத்துதலைத் தவிர்ப்பதற்கு சகல முயற்சிகளையும் எடுக்கவேண்டிய கடப்பாடு அரசிற்கு உண்டு.

உறுப்புரை 36

ஏனைய சுரண்டல் வகைகள்

உறுப்புரைகள் 32, 33, 34, 35 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டதை பிள்ளைகளின் நலன்களுக்கு எதிரான எவ்வகைச் சுரண்டலிலிருந்து பாதுகாக்கப்படவும் பிள்ளைக்கு உரிமையுண்டு.

உறுப்புரை 37

சித்திரவதை மற்றும் சுதந்திரத்தைத் தடைசெய்தல்

எந்தவொரு பிள்ளையும் சித்திரவதை அல்லது கொடுமையான நடத்துகை அல்லது தண்டனை, சட்டரீதியற்ற கைது அல்லது சுதந்திரத்தைத் தடைசெய்தல் ஆகியவற்றிற்கு உட்படுத்தப்படல் ஆகாது. 18 வயதிற்கு கீழ்ப்பட்ட பிள்ளைகள் செய்யும் குற்றங்களுக்கு மரணதண்டனையோ அல்லது விடுவிப்பு வாய்ப்பில்லாத ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்படக் கூடாது. சுதந்திரம் தடைசெய்யப்பட்ட ஒரு பிள்ளை அதன் நலனுக்கு பாதிப்பு ஏற்படும் எனும் நிலை ஏற்பட்டால் தவிர வளர்ந்தோருடமிருந்து பிரித்து வைக்கப்படல்வேண்டும். தடுத்து வைக்கப்பட்ட பிள்ளைக்கு சட்ட உதவி மற்றும் ஏனைய உதவிகளும் குடும்பத்துடனான தொடர்பும் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

உறுப்புரை 38

ஆயுத மோதல்கள்

15 வயதிற்கு குறைந்த பிள்ளைகள் மோதல்களில் நேரடியாக பங்குபற்றாமல் இருப்பதை அரசுகள் உறுதிப்படுத்தவேண்டும். 15 வயதிற்கு குறைந்த பிள்ளைகளை ஆயுதப்படைகளில் சேர்க்கப்படக்கூடாது. சர்வதேச ஆவணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றிற்கு ஏற்ப ஆயுத மோதல்களில் பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள்

பாதுகாக்கப்பட்டு பராமரிக்கப்படுவதை அரசுகள் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

உறுப்புரை 39

புனர்வாழ்வு பராமரிப்பு

ஆயுத மோதல்கள், சித்திரவதை, அலட்சியம், மோசமாக நடத்தப்படல் அல்லது சுரண்டல் ஆகியவற்றிற்கு பலியான பிள்ளைகள் அதிலிருந்து மீளவும் சமூக ஒன்றிணைப்புப் பெறவும் பொருத்தமான கவனிப்பைப் பெறுவதை உறுதிப்படுத்தும் கடப்பாடு அரசிற்கு உண்டு.

உறுப்புரை 40

இளம்பராயத்தினர் நீதிக்கான நிர்வாகம்

சட்டத்துடன் முரண்படும் பிள்ளைக்கு அதன் கௌரவம் மேம்படும் வகையில் நடத்தப்படுவதற்கு உரிமையுண்டு. பிள்ளையின் வயது கருத்தற் கொள்ளப்பட்டு அப்பிள்ளையை சமூகத்தில் மீண்டும் ஒன்றிணைத்தல் நோக்கமாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். பிள்ளை தனது பாதுகாப்பிற்கான அடிப்படை உத்தரவாதங்களையும் சட்டம் மற்றும் ஏனைய உதவிகளையும் பெறுவதற்கு உரிமையுண்டு. நீதி விசாரணைகள் மற்றும் நிறுவன இடப்படுத்துகை ஆகியவை கூடிய விரைவில் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

உறுப்புரை 41

உயர் தராதரங்களுக்கான மதிப்பு

பிள்ளைகளின் உரிமைகள் தொடர்பாக தேசிய, சர்வதேசிய சட்டங்களின்படி தராதரங்கள் நிர்ணயிக்கப்படும்போது அவை இந்த சமவாயத்தில் கூறப்பட்டவற்றைவிட உயர்வாக இருப்பின் உயர்வான தராதரமே ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

வரலாறு என்பது என்றுமே அரசியலால் உரம்பெற்ற உரிமைக்கோரிக்கைகளாலும், போராட்டங்களாலும் முன் நகர்த்தப்பட்டு வந்துள்ளது. தனிமனிதன், குழுக்கள், சமூகம், நாடு, பிராந்தியம், சர்வதேசம் என்ற யாவும் உரிமை வலைக்குள் சிக்குண்டே காணப்படுகின்றன. அரசியல் நீதியின் திறவுகோலாக இருப்பது உரிமைகளே ஆகும். அரசியல் கோட்பாடுகளிலும், நடைமுறைகளிலும், பிரச்சினைகளும், எழுவினாக்களும் பெருமளவுக்கு உரிமைகள் பற்றிய அம்சங்களையே வலம் வருகின்றன.

மனித உரிமைகளின் இதயமான அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கருவையும், அதன் பிரயோகத்தை இலங்கையைச் சிறப்பாகவும், சர்வதேசத்தைப் பொதுவாகவும் கருத்திற்கொண்டு இந்நூல் விளங்குகின்றது. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக அரசறிவியல் சார்ந்த அணுகுமுறையை இறுக்கமாக வரித்துக்கொள்ளும் ஆசிரியர், சட்ட, வரலாற்று அணுகுமுறைகளாலும் தனது முயற்சிக்கு வலுவும், வளமும் சேர்க்கத் தவறவில்லை. அரசறிவியலின் மையக்கருவான உரிமைகளின் தொடுவானத்துக்குள் மனித உரிமைகளையும், அடிப்படை உரிமைகளையும் கச்சிதமாக இந்நூல் உள்வாங்கியுள்ளது. இவ்வகையில் உரிமைகளின் பரப்பையும், முழுமையையும் வெளிக்கொணர முற்படுவதே இம்முயற்சியின் தனித்துவமும், சிறப்பும், சாதனையும் எனலாம்.

பேராசிரியர் ஓ. வே. மணிவாசகர்

தலைவர் / அரசறிவியல் துறை

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம்.

ISBN 978-955-53347-0-9

புதிய தரிசனம் வெளியீடு